

Pegasus

LỬA THẦN
XỨ OLYMPUS ★

MỘT SỰ PHA TRộn RẤT THÀNH CÔNG GIỮA CUỘC PHIÊU LƯU HIỆN ĐẠI
VỚI DÒNG VĂN HỌC CỔ ĐIỂN - RICH RIORDAN

KATE O'HEARN

Nguyễn Thị Tuyết Nga dịch

PEGASUS 1: LỬA THẦN XỨ OLYMPUS

Nguyên tác: The Flame of Olympus

Tác giả: Kate O'Hearn

Người dịch: Nguyễn Thị Tuyết Nga

NXB Văn Học - 2015

epub©vctvegroup

26-12-2017

Lời Nói Đầu

Chiến tranh đã lan đến núi Olympus.

Không một dấu hiệu báo trước. Không có diềm báo nào về một kẻ thù vô danh đang xây dựng quân đội để chống lại họ; một quân đội mà mục tiêu duy nhất là hủy diệt hoàn toàn. Mới hòa bình đó, phút chốc đã phải chiến đấu sống còn. Một cuộc chiến thật tàn khốc, đẫm máu và hoàn toàn bất ngờ.

Nhưng có một cư dân ở vùng núi Olympus lại thấy đó là cơ hội tuyệt vời nhất để biến giấc mơ của mình thành hiện thực.

Paelen núp sau một cái cột bằng đá cẩm thạch nhìn những chiến binh giỏi nhất vùng núi Olympus tập hợp lại để chiến đấu với quân xâm lược. Thần Jupiter đang dẫn đầu cuộc tấn công với lưỡi tầm sét trong tay. Nữ thần Juno, vợ ngài, đang đứng bên trái ngài, gương mặt nghiêm nghị, căng thẳng. Bên phải thần là Hercules vạm vỡ, đang sẵn sàng ứng chiến, cùng với thần Apollo và nữ thần Diana, chị song sinh của mình, tay đang cầm cung. Thần Mars cũng có mặt, thần Vulcan đứng đó với túi vũ khí chật cứng. Sau lưng họ là thần Mercury đội mũ sắt, chân mang đôi xăng đan có cánh; ông là thần truyền tin của vùng núi Olympus.

Tất cả đều đang sẵn sàng nghênh chiến.

Paelen nhìn sang con tuấn mã Pegasus. Đôi mắt nó rực sáng, đôi cánh nó đập lên đập xuống còn bốn chiếc móng bằng vàng của nó giậm mạnh trên đất chờ cuộc chiến đang đến gần. Phía sau họ còn có rất nhiều cư dân vùng núi Olympus nữa, tất cả đều có mặt để bảo vệ quê hương yêu dấu.

Nhưng Paelen không có ý định chiến đấu. Cậu không phải là chiến binh. Cậu là một tên trộm có kế hoạch riêng của mình; cậu không muốn chết trong một trận chiến mà hầu như không có cơ may chiến thắng. Chiến tranh là chuyện của thiên hạ.

Cậu đang bận tập trung vào việc làm thế nào để thu lợi được nhiều nhất từ cuộc chiến này. Khi nhóm hậu vệ đang phải bận rộn chiến đấu chống lại bọn Nirad thì một tên trộm như cậu sẽ được rảnh tay để vào lâu đài của thần Jupiter và lấy bất cứ thứ gì mình muốn.

Nhưng gia tài của thần Jupiter không phải là những thứ Paelen quan tâm. Cậu chỉ ao ước lấy được chiếc dây cương ngựa bằng vàng óng ánh của con tuần mã Pegasus thôi.

Tất cả mọi người ở núi Olympus đều biết chiếc dây cương đó là gia tài lớn nhất. Có được nó là cách duy nhất để sở hữu con tuần mã có cánh mạnh mẽ ấy thôi.

Nếu cậu kiểm soát được nó, Paelen có thể đi đến bất cứ nơi nào và lấy bất cứ thứ gì cậu muốn mà không ai có thể chống lại cậu được. Đây mới là phần thưởng thật sự chứ không phải mớ nữ trang hay mấy đồng tiền bằng vàng vớ vẩn kia.

Khi thần Jupiter kêu gọi các chiến binh của mình tiến lên, Paelen bò tới trước để nghe bài diễn văn tuyệt vọng của ông. “Các con của ta ơi,” ông nghiêm trang nói, “chúng ta đang ở trong thời khắc đen tối nhất. Trong lịch sử chưa bao giờ chúng ta phải đối mặt với một mối nguy hiểm kinh khủng như thế này. Bọn Nirad đã tràn qua biên giới của chúng ta. Thậm chí bây giờ chúng đang tiến đến Ngọn lửa của xứ Olympus. Nếu chúng dập tắt được nó thì toàn bộ sức mạnh của chúng ta, tất cả những gì chúng ta từng có, sẽ bị mất sạch. Chúng ta phải ngăn bọn chúng lại. Ngọn lửa giúp chúng ta tồn tại. Chúng ta không thể để bọn chúng chiến thắng được. Nếu bây giờ chúng ta không chiến đấu chống lại chúng thì tất cả những gì chúng ta có sẽ bị hủy diệt hết.”

Paelen lắng nghe tiếng thì thầm của đám đông và thấy sự căng thẳng ngày càng tăng. Cặp mắt cậu vẫn dán vào Pegasus. Con tuấn mã lắc đầu, khịt khịt mũi làm chiếc dây cương bằng vàng phát ra những tiếng kêu leng keng thật êm tai mà không món đồ bằng vàng đúc nào có thể có được. Nghe bản nhạc ấy từ chiếc dây cương, mấy ngón tay Paelen ngứa ngáy chỉ muốn đưa ra tóm lấy nó từ trên lưng con tuấn mã thôi. Nhưng giờ vẫn chưa phải lúc hành động. Cặp mắt màu đen của cậu lại hướng về người lãnh đạo đang tuyệt vọng kia.

“Chúng ta, những người bất tử, giờ đây đang phải đối mặt với sự hủy diệt” thần Jupiter nói tiếp. “Nhưng chúng ta không phải chỉ bảo vệ thế giới của chúng ta. Tất cả các thế giới khác mà chúng ta đang bảo vệ cũng sẽ bị tiêu diệt nếu bọn Nirad đánh bại được chúng ta.”

Thần Jupiter giơ cao lưỡi tầm sét của mình lên không trung và những tiếng reo hò vang vọng khắp vùng Olympus.

“Các bạn trẻ có tham gia với ta không? Các bạn có đứng lên chiến đấu chống lại bọn xâm lăng này và đuổi chúng về nơi chúng xuất phát không?”

Đôi mắt Paelen mở to khi thấy cảnh tất cả các thần dân xứ Olympus đều giơ tay cao ủng hộ thần Jupiter.

Pegasus đứng thẳng lên trên hai chân sau rồi dang rộng đôi cánh ra chào. Những tiếng thét xung trận vang trong không gian.

“Hãy vì xứ Olympus!” thần Jupiter vừa hét to vừa dắt các chiến binh của mình dẫn thân vào cuộc chiến.

Chương 1

Emily đặt bàn tay lên lớp kính cửa sổ và cảm nhận được cánh cửa thủy tinh đang rung lên bần bật với hàng loạt sấm chớp rền vang trên bầu trời.

Suốt cả ngày hôm nay, đài truyền thanh liên tục đưa tin về những cơn bão bất ngờ và khủng khiếp đang hoành hành dọc khắp bờ biển phía Đông nước Mỹ. Ở nơi Emily sống, ngay trung tâm thành phố New York, cơn bão lại tung hoành dữ dội nhất. Ngồi một mình trong căn hộ đang ở cùng với người cha là cảnh sát của mình, cô bé không ngờ một cơn dông bình thường lại trở nên dữ dội thế này.

Cô bé nắm chặt điện thoại di động và cảm thấy có tội vì đã nói dối bố mình. Ông vừa mới gọi về để xem cô có ổn không.

“Tất cả cảnh sát đều đã được triệu tập đến trụ sở cảnh sát, con yêu à. Bố đang phải làm việc tăng ca gấp đôi gấp ba đây. Thành phố đang rối tung cả lên vì thời tiết xấu và họ cần tất cả mọi người vào vị trí của mình để sẵn sàng ứng phó việc cứu hộ. Con nghe bố dặn đây này: Hãy tránh xa mấy cái cửa sổ kính ra. Sấm sét đang tung hoành khắp nơi trong thành phố mà căn hộ của mình lại ở tầng trên cùng nữa, nguy hiểm lắm đó con.”

Tuy vậy, dù bố cô đã cảnh cáo và dù cô bé đã hứa sẽ tránh xa các cửa sổ lớn nhưng Emily vẫn ngồi ở đó nhìn cơn bão hoành hành. Đây là chỗ xưa kia mẹ cô bé thích nhất. Bà thường gọi đó là “cây sào để chim đậu” của bà: là nơi đặc biệt mà bà có thể ngồi đó và ngắm cả thế giới đang di chuyển qua lại phía dưới hai mươi tầng lầu. Từ khi bà mất, Emily thấy mình ngày càng ngồi đó thường xuyên hơn như thể việc đó có thể giúp đưa cô đến gần mẹ mình thêm.

Nhưng không chỉ có thế, từ chỗ ngồi thuận lợi này, Emily có thể thấy được đỉnh của tòa nhà Empire State và nhìn tòa nhà đang hứng chịu một cơn bão khủng khiếp. Bố cô có lần đã bảo cô rằng bản thân tòa nhà đó hoạt động giống như một cột thu lôi khổng lồ nhằm bảo vệ các tòa nhà chung quanh. Nhưng khi ngày càng có nhiều luồng sét ngoằn ngoèo đánh xuống cột ăng ten của nó thì cô tự hỏi không biết nó còn có thể chịu đựng thêm được bao lâu nữa.

Emily đan tay kéo sát gối vào ngực cho khỏi run lẩy bẩy. Khi mẹ còn sống, cô bé không hề sợ sấm. Chẳng hiểu vì sao họ luôn thấy như mẹ cô vẫn còn sống. Chẳng hiểu sao họ luôn tìm được cách biến thời tiết xấu thành vui vẻ và hấp dẫn. Nhưng giờ đây, bố đang ở sở làm, chỉ có một mình ở nhà, Emily càng cảm nhận rõ rệt nỗi đau vì sự ra đi của mẹ đang chĩa vào tim mình và nỗi đau đó dường như vẫn vẹn nguyên như ngày bà qua đời.

“Con ước gì mẹ có mặt ở đây với con, mẹ ạ”, cô bé buồn bã nói thầm khi nhìn ra ngoài cửa sổ. Cũng như bao nhiêu lần trước đây, nước mắt cô lại giàn giụa trên má.

Thình lình, một tiếng sấm nổ rền vang và một tia chớp ngoằn ngoèo lóe sáng. Nó đánh mạnh vào tòa nhà Empire, cột ăng ten trên nóc nhà nổ tung làm văng ra các tia lửa và các mảnh vụn bay tung tóe.

Emily hầu như không thể tin được những gì mình vừa chứng kiến. Khi cô bé vừa chùi nước mắt từ cặp mắt nhòa lệ thì các ánh đèn trong tòa nhà cô bé ở nhấp nháy. Và ngay lập tức, đèn đuốc trong các tòa nhà chung quanh tắt ngúm. Bóng tối bao trùm lấy tòa nhà như một vệt nước nho lan nhanh ra trên thảm khi toàn thành phố bị mất điện.

Khi cô ngược lên nhìn nhà hát kịch Broadway, Emily thấy được hết sự mất điện đó. Lần lượt từng khu nhà đen sẫm lại. Thậm chí đèn đường và đèn giao thông cũng tắt ngấm. Chỉ ít lâu sau tòa nhà của cô cũng cùng chung cảnh ngộ và căn hộ của cô cũng bị bóng đen bao phủ hoàn toàn. Cô bé nghiêng người sát hơn vào kính cửa sổ và cô nhìn cho ra nơi bóng tối sẽ chấm dứt.

Nhưng không thể được. Toàn thành phố đã chìm trong bóng tối.

Cô bé giật bản người khi chuông điện thoại di động vang lên. Hai tay run run, cô bật nắp điện thoại ra: tên bố cô xuất hiện trên màn hình.

Cô hét lên: “Bố. Bố không thể nào tin được chuyện mới xảy ra đâu, nóc tòa nhà Empire mới nổ tung đó. Sét đánh trúng và nó nổ tung. Mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi bố.”

Giọng bố cô lo lắng: “Bố cũng vừa nghe được chuyện đó. Con ổn chứ? Có gì văng vào tòa nhà của chúng ta không?”

“Không ạ, mọi thứ đều ổn.” Emily đáp, cố giấu bố cô chuyện cô không ổn chút nào. Thật sự là cô bắt đầu hoang mang vì sợ. “Nhưng mất điện rồi bố ạ. Theo như con thấy thì toàn thành phố đã bị mất điện cả rồi.”

Emily nghe có một giọng nói khác trong điện thoại. Bố cô chửi thề trước khi tiếp tục nói với cô. “Chỗ bố đã nhận được báo cáo rằng các thành phố khác đều đã bị cúp điện và giờ thì Neo Jersey cũng đang bị. To chuyện rồi đó con. Và theo các báo cáo được gửi về thì phải mất rất nhiều thời gian mới khôi phục lại được hệ thống điện như cũ. Con vào phòng tắm vặn đầy nước vào bồn tắm đi. Và đổ đầy tất cả những thứ gì trong bếp có thể đựng nước được cho bố. Mình không biết được chuyện này sẽ kéo dài bao lâu và chúng ta cần lượng nước đó.”

Cô bé đáp: “Vâng. Con sẽ đi làm ngay đây.” Và cô buột miệng hỏi, giọng run run: “Khi nào bố về nhà hả bố?”

Ông đáp: “Bố cũng không biết nữa, con yêu. Hy vọng là sẽ sớm thôi. Nghe này, con có muốn bố gọi cho dì Maureen để dì đến ở với con không?”

Emily rất yêu dì nhưng cô không muốn mọi người xem mình như trẻ con. Rốt cuộc thì cô cũng đã mười ba tuổi rồi và chắc chắn là đã đủ lớn để tự chăm sóc lấy bản thân. “Không cần thiết đâu bố. Con ổn mà. Cám ơn bố.”

“Con chắc chứ?” Bố cô hỏi: “Bố tin chắc dì ấy có thể bầu bạn với con tốt mà.”

“Vâng ạ. Con chắc mà. Cơn bão làm con hơi hoảng chút thôi. Nhưng con có nhiều việc phải làm ở đây lắm. Hơn nữa, nếu dì Maureen mà đi đến đây trong tình trạng như thế này rồi lại phải leo hai mươi tầng lầu thì quả là quá nguy hiểm. Con ổn mà, thật đó bố.”

Bố cô hơi ngập ngừng rồi nói: “Được rồi. Nếu con cần bố hay cần bất cứ điều gì thì chỉ việc gọi điện cho bố nhé! Con hiểu chứ?”

“Vâng ạ. Cám ơn bố.” Emily đáp. “Giờ thì con đi hứng nước cho đầy đây trước khi bị cúp nước luôn bố.”

Emily kết thúc cuộc nói chuyện rồi dùng ánh sáng của chiếc điện thoại di động để đi vào bếp. Cô bé tìm thấy ngay cái đèn pin và bật lên soi đường đi vào nhà tắm.

Những trình tự chuẩn phải làm khi bị cúp điện là: mở nước cho đầy bồn tắm và hứng đầy nước vào bất cứ thứ gì có thể đựng được nước. Một trong những bất lợi của việc sống trong một tòa nhà cao tầng khi bị cúp điện là các máy bơm nước lên các căn hộ sẽ nhanh chóng ngừng hoạt động. Nếu họ không trữ được càng nhiều nước càng tốt thì họ sẽ gặp rắc rối lớn.

Cô bé bắt đầu vận nước cho đầy bồn tắm, rọi đèn các nồi, các chảo trong bếp. Ngay khi cô vừa hứng đầy nước vào các nồi nấu xúp to thì dòng nước bắt đầu yếu đi. Và chỉ trong chốc lát nó ngừng hẳn.

“Úi chà, ít còn hơn không có tí nào.” Cô thở dài rồi đưa tay tắt hết các vòi nước.

Mãi chú tâm hứng nước, Emily đã quên được cơn bão trong giây lát. Nhưng khi nước đã hết thì tiếng sấm rền vang và tiếng còi xe cảnh sát lẫn xe cứu hỏa của thành phố ồa vào chiếm lĩnh căn hộ của cô.

Ngay bên ngoài cửa sổ phòng tắm, Emily lại thấy một tia chớp khác lóe lên và nghe thấy tiếng sấm rền. Tia chớp sáng đến nỗi cô bé vẫn thấy nó lóe lóe sau khi đã nhắm tịt mắt lại. Sau tiếng sấm là chớp lóe, điều này cho thấy sét đánh liên tục.

Trong khi sấm chớp ùng ùng giập dữ như thế, Emily nhích ra khỏi cửa sổ. Giờ thì cô bé nghe theo lời bố khuyên và tránh nó ra. Cơn bão đang ở

ngay trên đầu cô - và ngày càng hung dữ hơn.

Chương 2

Paelen choáng váng nhìn đồng đồ nát chung quanh mình. Từ trước đến giờ cậu chưa từng thấy cảnh nào như vậy cả. Lâu đài là một đồng đồ nát, và tất cả các tòa nhà chung quanh cũng thế.

Cậu đã cố theo kịp nhóm hậu vệ, nhưng bọn họ đã bỏ cậu tụt lại sau quá xa. Giờ thì cậu nghe thấy, phía xa xa kia tiếng sấm sét rền vang liên tục của thần Jupiter và thấy những tia chớp ngoằn ngoèo trên bầu trời. Trận chiến dữ dội đang điên cuồng diễn ra, nhưng nó diễn ra ở rất xa nơi đã bị tàn phá tan hoang này.

Ngực Paelen đau thắt lại khi thấy thần Mercury nằm sóng soài trên đất. Vị thần truyền tin ấy đang nằm nghiêng, từ ngực nhô ra một ngọn giáo. Máu bết thành từng mảng trên mái tóc vàng óng của ông ta, còn mặt ông đầy vết bầm tím. Paelen cúi xuống nhìn xem ông ta còn sống hay không.

Thần Mercury yếu ớt mở đôi mắt màu xanh nhạt ra. Ông thở hỗn hển: “Paelen, đã chấm dứt chưa? Bọn chúng đã dập tắt Ngọn lửa rồi à?”

Paelen tự hỏi không biết có nên gọi người đến giúp đỡ không. Nhưng ở đây không còn ai khác để gọi đến nữa. Tất cả những gì cậu có thể thấy là tất cả mọi người chung quanh cậu hoặc đã chết hoặc đang hấp hối. “Con tin là nó vẫn còn sáng. Con thấy những người khác đang đi về phía ngôi đền.”

“Chúng ta phải chặn bọn Nirad lại!” Thần Mercury đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Paelen và cố đứng dậy. “Giúp ta đứng lên nào.”

Paelen giúp thần Mercury đứng dậy. Khi đã đứng lên được, vị thần truyền tin rút mạnh ngọn giáo từ ngực mình ra. Vết thương mở toác và máu xối xả tuôn ra. Hai chân ông khuỵu xuống và ông từ từ ngã sập.

“Cuộc chiến đối với ta đã chấm dứt rồi. Ta không thể làm gì được nữa”, thần Mercury thở hỗn hển.

“Không đâu, cha nói sai rồi.” Paelen sợ hãi nói khi cậu quỳ bên cạnh vị thần truyền tin ấy và ôm ông ta vào lòng. “Mercury cha ơi, cha phải đứng dậy.”

Vị thần truyền tin lắc đầu: “Đã quá muộn rồi...”

Ông bắt đầu ho. Máu ọc ra dính nơi khoe môi ông. Ông nói đứt quãng: “Paelen, con nghe ta nói đây, con phải tham gia vào trận đánh. Bọn Nirad không được dập tắt Ngọn lửa.”

“Con á? Chiến đấu á?” Paelen lặp lại. Cậu lắc đầu. “Không được đâu, cha ơi. Cha hãy nhìn con đi. Con không có chút sức mạnh nào cả. Con không to con, không mạnh mẽ như Hercules và con cũng không thể chiến đấu như thần Apollo. Con không biết cách sử dụng vũ khí mà con cũng không nhanh nhẹn như cha. Con chỉ là một tên ăn trộm. Kỹ năng duy nhất của con là kéo căng cho dẹt người ra để trốn khỏi nhà tù và cuộn tròn lại cho vừa những chỗ bé hẹp nhất. Mà cha cũng biết đó, con ghét làm như vậy lắm vì nó làm con rất đau cha ạ. Con chỉ là một kẻ hèn nhát không hơn không kém.”

Thần Mercury nắm lấy tay Paelen rồi kéo cậu vào gần hơn. “Nghe ta đây này, Paelen. Ta biết con vẫn còn trẻ,” ông thở hỗn hển. “Và ta biết con không to con cũng không mạnh mẽ như tất cả bọn ta. Nhưng con thông minh và can đảm hơn con nghĩ nhiều. Chính điều đó làm con khác người đấy.”

Paelen lại lắc đầu nguầy nguậy. “Cha đòi hỏi ở con nhiều quá! Con không giống như những gì cha nghĩ về con đâu. Con chẳng là gì cả.”

Thần Mercury bóp chặt bàn tay Paelen và cố gắng nói: “Con rất đặc biệt, Paelen à. Đây có thể là cơ hội duy nhất để con có thể chứng minh được điều đó. Ta biết là con chưa từng tự coi mình là một người dân của vùng núi Olympus. Nhưng thật sự con là thế - và con đang mang trong mình

dòng máu đó để chứng minh mình là tuyệt vời. Đây là lúc con tham gia với nhân dân của con để bảo vệ quê hương. Con hãy cho ta thấy đi, Paelen.”

Thần Mercury ho sù sụ. “Hãy chứng minh cho tất cả bọn ta thấy rằng con có thể làm được đi.”

“Nhưng con... con...” Paelen lắp bắp.

“Con ời,” thần Mercury nài nỉ. “Hãy giúp chúng ta đi.”

Tiếng hò hét của đoàn quân Nirad điên cuồng vang dậy cả một góc trời. Chẳng bao lâu chúng đã xuất hiện.

“Đợt tấn công thứ hai sắp đến rồi đó”, thần Mercury yếu ớt nói. “Con phải trốn khỏi nơi này ngay. Hãy lấy đôi xăng đan có cánh của ta đi. Mũ của ta mất rồi nhưng với đôi xăng đan của ta con vẫn có thể bay được. Con hãy lấy đi rồi tham gia vào cuộc chiến nhé.”

“Đôi xăng đan của cha ấy à?” Paelen hét lên.

“Không được đâu. Nó chỉ được dùng để phục vụ cho cha thôi!”

Một tràng ho yếu ớt thoát ra từ ngực của vị thần truyền tin đang ngã xuống. Đôi mắt ông ta bắt đầu lạc thần. “Ta sắp chết rồi, Paelen”, thần Mercury nhẹ nhàng nói. “Ta tặng chúng cho con đây. Giờ con là chủ của chúng rồi đó. Chúng sẽ tuân theo mệnh lệnh của con.”

Với một tiếng thét đau đớn cuối cùng, thần Mercury nhắm mắt lại rồi xuôi tay nằm bất động.

Paelen không thể tin được là vị thần truyền tin đã chết. Chẳng hiểu sao bọn Nirad xâm lăng lại có được sức mạnh để giết thậm chí những người dân mạnh mẽ nhất của vùng núi Olympus. Nếu thần Mercury chết thì tất cả những người khác cũng sẽ chết thôi.

Cậu nhẹ nhàng đặt thân Mercury xuống đất và đấu tranh tư tưởng khi nghĩ đến những lời nói sau cùng của vị thần truyền tin. Một phần trong cậu muốn đánh cắp chiếc dây cương ngựa của con tuần mã Pegasus rồi chạy trốn. Nhưng phần kia lại thắc mắc không biết thần Mercury nói có đúng không. Cậu có thông minh và can đảm hơn cậu thường nghĩ về mình

không? Cậu có đủ can đảm để tham gia trận chiến không? Từ xưa tới nay cậu chỉ là một tên ăn trộm. Cậu chỉ biết ăn trộm thôi chứ không biết làm gì khác. Cậu không có sức mạnh như người dân của xứ Olympus. Nếu họ bị bọn Nirad đánh bại thì cậu có còn cơ hội nào nữa không?

Cuối cùng, Paelen quyết định chọn việc đào tẩu.

Tại sao cậu phải hy sinh cuộc sống mình nếu cuộc chiến đã thất bại? Nếu tuần mã Pegasus đã không ngã xuống trên trận địa thì đây là lúc cậu ra tay để bắt lấy con tuần mã ấy.

“Con xin lỗi, cha, cha ơi,” cậu buồn bã nói. “Nhưng cha nhầm rồi. Con không phải là người như cha nghĩ đâu.”

Vừa cẩn thận thò tay xuống cởi đôi xăng đan của vị thần truyền tin ra rồi vừa mang vào chân, cậu vừa hy vọng rằng ít nhất thì thần Mercury cũng đã nói đúng về chuyện đôi xăng đan sẽ phục vụ mình.

Paelen nghe có tiếng hò reo và gầm gừ sau lưng mình. Đôi mắt cậu mở to sợ hãi vì bọn Nirad đang tiến đến gần. Cậu chưa từng chạm trán với một tên Nirad nào gần đến thế. Chúng đông như kiến cỏ. Da chúng màu cẩm thạch xám và có vẻ cứng như đá. Cả bốn cánh tay của chúng đều có vũ khí và đang huơ huơ điên loạn trên không trung; mắt chúng rực sáng một niềm căm thù giết chóc. Những sinh vật này không có ý định đàm phán. Cũng không có chuyện bắt kẻ thù làm tù binh. Tất cả những gì Paelen thấy trong những cặp mắt đen lay láy như hai hòn bi ve kia là niềm khát khao được chém giết. Khi đối mặt với quân thù quá gần như thế, Paelen hiểu rằng mọi người sẽ phải chống chọi lại một thế lực rất mạnh mẽ. Họ không còn cơ hội nào nữa. Vùng núi Olympus đã đến ngày tận thế rồi.

Cậu nhìn thật nhanh xuống đôi xăng đan.

“Bay đi, hãy vì thần Jupiter, hãy bay đi nào!” Cậu hét lên.

Đôi cánh nhỏ xíu bắt đầu đập nhẹ nhàng. Cậu được nhắc bổng lên không trung ngay khi tên Nirad đầu tiên xông tới. Hoảng quá, Paelen thét lên: “Xăng đan ơi, bay đi nào! Đến đâu cũng được, ta không quan tâm. Mi cứ bay đi là được!”

Đôi xăng đan của thần Mercury tuân lệnh, và Paelen được đưa đi xa khỏi bọn Nirad hung hăng đó. Cậu nghe thấy chúng hò hét điên cuồng khi đã để vượt mất con mồi.

Khi không còn nguy hiểm nữa, Paelen nhìn về phía trước rồi ra lệnh: “Dừng lại đi!”

Đôi xăng đan tuân lệnh và cậu chao lượn giữa không trung. Cậu choáng váng không thể tin vào cảnh hoang tàn đổ nát phía dưới. Cậu muốn ngắt đi khi thấy không có tòa nhà nào còn đứng vững, cũng không có bức tượng nào còn nguyên vẹn. Bọn Nirad đang phá hủy tất cả mọi thứ.

“Đi nào.” Cuối cùng cậu ra lệnh. “Hãy đưa ta đến Đền thờ Ngọn Lửa. Ta cần tìm tuần mã Pegasus.”

Khi đôi xăng đan đưa cậu bay về phía ngôi đền, tiếng sấm của thần Jupiter ngày càng rền vang hơn và những tia chớp lóe lên rọi sáng cả một vùng. Trận chiến vẫn đang diễn ra ác liệt, nhưng giờ nó đã tiến sát đến chân Đền thờ Ngọn Lửa.

Paelen thấy rất nhiều người dân vùng núi Olympus tiếp tục ngã xuống. Tuy nhiên, giữa những người đã chết và đang hấp hối, cậu không thấy có tên Nirad nào. Không một tên nào. Cứ như thể bọn xâm lăng không thể bị hủy diệt thậm chí bởi người mạnh mẽ nhất bên họ. Cậu liếc nhìn về phía trước và thấy khói bay lên ở phía xa xa. Ngọn lửa trong đền thờ vẫn cháy sáng. Nhưng khi cậu tiến gần đến trung tâm trận địa thì Paelen thấy thần Apollo và nữ thần Diana đang áp lưng vào nhau co người lại thủ thế.

Họ đang bị bọn Nirad vây chặt. Thần Diana đang giương cung bắn nhưng tất cả mọi mũi tên thần bắn ra đều sượt qua bọn xâm lăng màu xám mà không gây chút thương tích nào cho chúng cả. Thần Apollo đang xoay tít ngọn giáo nhưng cũng không được may mắn như chị mình.

Một tên Nirad nhào tới trước chém vào chân Apollo làm thần khuỵu xuống.

Nhiều tên khác lao tới khiến nữ thần Diana phải cố hết sức để cứu người em song sinh của mình. Nhưng thần bị đẩy lùi ngay tức khắc. Khi Paelen

bay thật nhẹ ngang qua trận địa, cậu nghe tiếng thét đau thương của nữ thần vang vọng khắp bầu trời vì thần Apollo đã bị bọn xâm lăng giết chết.

Tuấn mã Pegasus. Cậu phải tìm cho ra Pegasus.

Đôi xăng đan đưa cậu bay xa dần cảnh tượng rừng rợn đó. Khi đến gần Đền thờ Ngọn lửa, cậu thấy thần Jupiter đang chiến đấu dưới chân đền. Thét lên vì thịnh nộ, vị thần lãnh đạo vùng núi Olympus bắn ra hàng loạt những tia sấm sét vào bọn Nirad, nhưng cũng không kết quả gì. Bọn xâm lăng vẫn rùng rùng leo lên những bậc cấp cao bằng cẩm thạch.

Cuối cùng Paelen cũng thấy tuấn mã Pegasus. Nó đang đứng bằng hai chân sau, vung chân trước đá loạn xạ vào bọn xâm lăng. Người nó nhuộm đầy máu từ vô số các vết thương sâu vì bọn Nirad đã sử dụng những vũ khí sát thương để cố giết cho được con tuấn mã mạnh mẽ ngoan cường. Một tên Nirad hươu giáo thọc sâu vào cạnh sườn con huấn mã đang tung vó. Pegasus thét lên đau đớn rồi đổ gục xuống nhưng vẫn kịp đá thật mạnh vào tên Nirad bằng chiếc vó bằng vàng của mình. Nhưng thậm chí khi tên Nirad bị thương bò đi chỗ khác thì những tên khác lại ồ ạt tiến đến gần. Chúng nắm được đôi cánh của con tuấn mã và cố bẻ gãy.

Pegasus tiếp tục chiến đấu nhưng chẳng bao lâu cũng thất thủ vì bọn Nirad quá đông. Rất nhiều tên Nirad xông lên tấn công và chẳng bao lâu con tuấn mã đã bị hạ gục. Khi nó ngã xuống, ngọn giáo đâm bên cạnh sườn nó gãy đôi và thọc sâu thêm nữa. Paelen khiếp sợ nhìn Pegasus bị bọn Nirad vây chặt. Con tuấn mã không thể nào thoát được cuộc tấn công này.

Nữ thần Diana xuất hiện. Thét to một tràng thét xung trận, nữ thần tấn công bọn Nirad đang cố giết Pegasus. Nữ thần đâm chúng bằng ngọn giáo của em trai mình, nỗi buồn của thần chuyển sang thịnh nộ và thần lấy toàn bộ sức lực ra chống trả lại chúng. Một tên Nirad xô nữ thần ra rồi lao đến đầu con tuấn mã. Nhưng khi bàn tay của hắn đụng vào chiếc dây cương bằng vàng hắn đã thét lên đau đớn.

Diana phóng ngọn giáo tấn công tên Nirad. Không giống như những lần thất bại trước đây, lần này ngọn giáo trúng đích và nữ thần giết được tên

lính xâm lăng đầu tiên. Với sự giúp đỡ của nữ thần Diana, tuần mã Pegasus, đã đứng thẳng lên được. Nhưng đó chỉ là một chiến thắng nhỏ trong một trận chiến thất bại.

“Paelen ơi!” Thần Jupiter đang bị bọn Nirad vây chặt nhưng vẫn chỉ vào ngôi đền. Thần hét to: “Mau lên. Mau chặn bọn chúng lại!”

Paelen nhìn về phía ngôi đền và thấy một đám Nirad khác đã vượt qua được nhóm hậu vệ và đang tiến lên những bậc cấp bằng đá cẩm thạch.

“Chặn chúng lại, Paelen!” Thần Jupiter lại ra lệnh.

“Đừng để chúng dập tắt Ngọn lửa!”

Paelen biết rằng một khi Ngọn lửa của xứ Olympus tắt đi thì cuộc chiến sẽ chấm dứt và xứ Olympus cũng sẽ không còn. Nhưng nếu thần Jupiter cũng không ngăn cản được bọn xâm lăng thì một tên trộm như Paelen có thể làm gì được chứ?

Chỉ trong khoảnh khắc cậu phân vân không biết có nên tham gia vào trận đánh không thì cuộc chiến đã chuyển sang thế bại.

Bọn Nirad đã phá sập hai cánh cổng vào đền rồi vút xuống mấy bậc cấp. Chúng tràn vào ngôi đền, hò reo giận dữ. Một lát sau, có tiếng kêu loảng xoảng: chiếc bệ đỡ Ngọn lửa đã bị vỡ tan. Tiếng trầm trầm khàn đục hò reo chiến thắng vang vọng không trung khi bọn xâm lăng xông tới dập tắt Ngọn lửa.

Ngay lập tức bọn Nirad ồ ạt rời bỏ chiến trường chen lấn nhau nhào lên bậc cấp để tham gia vào công cuộc phá hoại. Những người dân vùng núi Olympus còn sống sót không biết làm gì khác hơn là sợ hãi nhìn thế giới của họ sụp đổ. Paelen thấy thần Jupiter chạy đến bên Pegasus. Ôm con tuần mã bị thương trong tay, thần Jupiter chỉ lên trời và hét lên một câu gì đó. Pegasus khịt khịt mũi rồi gật đầu.

Ngay sau đó số người sống sót ít ỏi còn lại tách ra để nhường chỗ cho Pegasus sải rộng đôi cánh. Thét lên một tiếng lớn, con tuần mã cất cánh bay vào không trung.

Tim Paelen đập rợn rùng vì phấn khích. Đã đến lúc của cậu rồi đây! Cuối cùng thì cũng có cơ hội để lấy chiếc dây cương và bắt con ngựa đang chạy trốn.

“Đuổi theo con Pegasus mau!” Paelen ra lệnh cho đôi xăng đan. “Hãy đưa ta đến chỗ con ngựa!”

Chương 3

Sau khi đã hứng nước xong, Emily đi về lại phòng ngủ. Bị cúp điện nên không xem được ti vi, không nghe được ra-đi-ô, cũng không có đèn nữa. Không thể làm gì được nữa nên cô bé leo lên giường.

Emily biết mình sẽ không ngủ được. Cho dù cơn bão có êm hơn đi chăng nữa thì cô cũng đang rất căng thẳng. Cô chỉ ước gì mình không đơn độc trong lúc này. Nếu là mẹ cô thì ắt hẳn bà đã biết làm gì rồi. Nhưng mẹ cô đã mất và Emily không thể làm cho bà sống lại được. Cô bé chỉ có một mình. Cô bắt đầu tiếc rằng mình đã không mời dì Maureen đến.

Bên ngoài cửa sổ lại là một tia chớp chói lòa và một tiếng sấm rền đình tai. Emily thấy cả tòa nhà lắc mạnh. Nhưng khi cô bé lắng tai nghe, cô nghe thấy không chỉ có tiếng sấm. Ngay trên đầu cô là tiếng của một vật gì rất lớn, rất nặng rơi xuống mái của tòa nhà.

Vì cô sống trong căn hộ trên tầng cao nhất nên phía bên trên là mái bằng.

Gia đình của Emily đã trả thêm tiền để có thể lên được trên đó, và mẹ cô đã trồng một vườn rau và hoa thật lớn. Nhưng kể từ khi mẹ cô bé trở bệnh rồi mất, không còn ai bén mảng lên đó nữa.

Emily lo rằng một phần của chiếc ăng ten của tòa nhà Empire đã rơi xuống trên mái tòa nhà của cô. Hoặc có thể là sét đã đánh vào cái kho trên khu vườn của mẹ cô làm nó sập tan tành.

Cô đánh gọi cho bố để hỏi xem phải làm gì. Sét có làm cháy nhà được không nhỉ? Tòa nhà của cô sắp bị thiêu rụi sao? Bên ngoài đang mưa như trút nhưng nếu có hỏa hoạn thì cơn mưa này có dập tắt được không? Tim

Emily gần như muốn ngừng đập vì ngày càng có nhiều câu hỏi và cả những nỗi sợ hãi nữa xuất hiện trong đầu cô.

Ngày lại càng có nhiều âm thanh lạ trên đầu cô. Cứ như thể ai đó hay một vật gì đó đang gõ vào mái của tòa nhà vậy.

Giờ cao đèn pin lên, Emily hít vào một hơi thật dài khi ánh đèn pin cho thấy một lỗ hổng thật lớn trên trần nhà bằng thạch cao. Ánh sáng trên đầu cô bé đọng đưa qua lại. Mấy mảnh sơn và thạch cao đang sắp rơi xuống.

Emily đưa tay với lấy chiếc điện thoại di động. Nhưng thậm chí trước khi cô bé có thể bấm số, cô đóng nắp điện thoại lại. Cô sẽ nói gì với bố cô đây? Nói rằng có một vật gì đó thật lớn đã rơi xuống mái tòa nhà và làm nứt trần phòng ngủ của cô? Có thể bố sẽ bảo cô ra khỏi tòa nhà. Nhưng như thế có nghĩa là cô sẽ phải đi ra hành lang tối om và mò tìm đường ra đến đầu cầu thang. Rồi cô sẽ phải đi bộ hai mươi tầng để xuống dưới đất đi ra ngoài đường trong cơn mưa như trút này.

“Thôi đi, Em.” Cô tự nhủ. “Trên kia chả có gì đâu. Chắc cái nhà kho chứa dụng cụ làm vườn trên đó bị chao nghiêng rồi cánh cửa bị gió thổi đập tới đập lui chứ gì.”

Emily vừa kịp tự thuyết phục mình rằng không có gì nghiêm trọng thì lại nghe tiếng đập rầm rầm ở trên đó “Kỳ lạ thật!” cô bé nói. Và vừa nói cô vừa bước xuống khỏi giường. “Đừng lên đó nghe, Em...” Nhưng dường như cơ thể cô không chịu vâng lời trí óc cô. Tiếng nói trong đầu cô càng cố ngăn cô lại thì cơ thể cô càng quyết tâm muốn xem cho biết mấy âm thanh kỳ lạ trên mái tòa nhà kia là gì.

Emily lấy chiếc áo mưa dài qua đầu gối và đưa tay lấy chìa khóa căn hộ rồi đi ra cửa. Cô bé sực nhớ ra lấy thêm cây gậy bóng chày hai bố con thường để sau cửa phòng khi nguy cấp.

Chỉ với tia sáng chiếu ra từ chiếc đèn pin, Emily leo lên cầu thang. Cô nghe có tiếng chân đi nhẹ nhẹ và tiếng nói riu rít của những người cư ngụ trong tòa nhà đang sử dụng thang để về nhà.

“Như thế này là không khôn ngoan, Em à. Sấm chớp đầy trời trên kia đó.” Cô bé tự cảnh cáo mình. Một lần nữa, cơ thể cô lại không nghe lời.

Cô lần mò leo lên đỉnh cầu thang dốc đứng, lúc này cô bé đang đứng đối diện với cánh cửa khóa kín dẫn thẳng ra ngoài mái tòa nhà. Một tay cô cầm cây gậy bóng chày, tay kia cầm chiếc đèn pin, Emily cố với lấy chiếc chìa khóa. Cô bắt đầu xoay chiếc chìa khóa và cánh cửa mở hé ra. Một cơn gió mạnh thổi lùa hết tung cánh cửa khỏi tay cô. Nó bung mạnh ra và rít lên như thể sắp bật tung khỏi bản lề. Cô bé tự mắng mình:

“Đang yên lành thì không chịu!” Emily bước ra ngoài cơn mưa đang quất mạnh và lia ánh đèn khắp mái nhà để tìm xem chỗ nào cháy. Đã gần một năm rồi kể từ lần cuối cùng cô lên đây. Cả khu vườn trên này đã thành khu vườn hoang. Dây leo đã bò chằng chịt lên những luống hoa từng được chăm sóc với tất cả trù mẫn.

Vườn rau thì càng không nhận ra được. Trong bóng đêm, khi cơn bão hoành hành ở mức khủng khiếp nhất thì nó không còn là vườn rau Emily đã từng biết. Thay vào đó là một chỗ tối om rất kinh khiếp đầy bí mật và hiểm nguy.

Qua tiếng mưa như trút nước, Emily còn nghe những âm thanh khác nữa. Lại là tiếng đập rầm rầm.

Lần này mạnh hơn lần trước. Khi cô bé căng tai ra để nghe, trong tiếng mưa ầm ầm và tiếng sấm đùng đùng cô chắc chắn rằng mình nghe thấy tiếng rên rỉ, hay tiếng ai đó hay con gì đó đang khóc vì đau đớn.

Cô bé bò tiếp, tay đưa đèn pin chiếu ra phía trước trên khu vườn hoang. Bên phải của Emily là một mảnh vườn hồng lớn. Mảnh vườn này trước đây là niềm tự hào và là niềm vui của mẹ cô. Không mùa hè nào mà căn hộ của họ lại không ngát mùi thơm của hoa hồng tươi mới do mẹ cô tự tay trồng. Giờ đây những bụi hồng không người chăm sóc đã đang nghiêng ngả sà.

Bỗng nhiên Emily thấy có gì đó cựa quậy trong những bụi hồng. Chĩa ánh đèn về hướng đó, cô bé nghĩ mình thấy một tia sáng vàng lóe lên. Cô nhích dần đèn rồi chiếu đèn pin và mấy bụi hồng. Đây rồi! Lại có một tia

sáng vàng lóe lên. Căng thẳng, cô bước thêm một bước nữa và giờ cao cây gậy bóng chày lên. “Dù bạn có là ai thì cũng thử bước ra đây xem nào!”

Cô vừa thận trọng bước thêm một bước nữa thì một tia chớp sáng lòe xé toang bầu trời đen thẫm. Toàn bộ mái nhà sáng rực lên. Và Emily không thể tin được những gì mình thấy trên khu vườn hoa hồng.

Cô loạng choạng tiến tới, hơi hụt chân nên ngã ngội xuống đất.

“Không phải là thật!” cô tự nhủ. Chống tay lên đầu gối, cô giơ tay với lấy chiếc đèn pin. “Những gì mi thấy không phải là thật đâu Emily à. Chỉ là cơn bão ghẹo mi chút chơi đó mà. Chỉ vậy thôi!”

Cô lại lia chiếc đèn pin về phía những bụi hồng, tim cô đập thành thịch, đập mạnh đến nỗi cô nghĩ mình ngất đi mất. Cố giữ thăng bằng, cô tiếp tục bò về phía trước. “Không phải là thật đâu, Em, không phải là thật.”

Vừa bò tới trước, cô bé vừa lặp đi lặp lại như thế. “Mi đã không thấy gì hết!”

Nhưng khi tia sáng của chiếc đèn pin chiếu tới nơi ấy thì cô không thể phủ nhận được sự thật.

Nó rất thật.

Một con ngựa trắng khổng lồ đang nằm nghiêng ở giữa vườn hồng. Cái tia sáng vàng vàng lóe lên trong ánh đèn pin là do một tràng mấy cái móng của nó phát ra. Emily nhìn và hít một hơi thật dài. Nó bằng vàng ròng. Khi đưa đèn pin lên cao, cô bé càng sửng sốt hơn. Một cái cánh! Một cái cánh khổng lồ chìm trong lớp bùn đất lá cây và cánh hoa hồng, nhưng rõ ràng là một cái cánh, với những chiếc lông vũ trắng dài.

Emily hét lên: “Không! Không thể thể được!”

Sét lại chiếu sáng mái tòa nhà, đủ để khẳng định là đúng những gì cô bé đang cố hết sức để phủ nhận.

Một con ngựa trắng với bốn chiếc móng bằng vàng và một chiếc cánh trắng thật vĩ đại đang nằm nghiêng giữa khu vườn hồng của người mẹ quá cố của cô.

Đứng như trời trồng, miệng há hốc, Emily nhìn chăm chăm vào con ngựa mà vẫn không thể nào tin được.

Cô còn đang ngẩn ngía thì cánh của con ngựa bỗng nhúc nhích, tiếp đó là một tiếng thét đau đớn. Âm thanh đó làm tim Emily thắt lại. Con vật đang bị đau ghê gớm. Cô chạy nhanh tới trước bất kể gai nhọn đâm vào da thịt mình. Cô bước vào đám bụi hồng và bắt đầu vệt chúng khỏi người con ngựa đang quằn quại vì đau kia.

Cô bé đi dọc theo cạnh sườn con ngựa, về phía đầu nó. Nằm bẹp trên mặt đất, nó hầu như bị phủ kín bởi những bụi hồng với gai nhọn cắm sâu vào lớp da mềm mại của nó.

Emily kêu lên đau đớn vì gai cũng đang cắm phập vào người cô khi cô cố nhấc đầu con ngựa khỏi những bụi cây đáng ghét kia. Nó tỉnh và đang nhìn cô với một đôi mắt đen sẫm.

Cô dịu dàng nói: “Ổn rồi. Em sẽ không bị đau nữa đâu chị sẽ đưa em ra khỏi chỗ này ngay đây. Và rồi em lại có thể đứng lên được nếu không bị thương nặng quá.”

Khi phần đầu của nó sắp ra khỏi đám gai của mấy bụi hồng, nó cố đứng lên.

Khi chiếc cánh bên sườn của nó nhúc nhích, nó lại thét lên đau đớn. “Chờ chút đi cưng, dừng lại đi!” Emily đưa tay ra vuốt ve cái cổ đang run bần bật của con ngựa. “Đừng nhúc nhích nghe. Để chị xem sao đã.”

Emily vừa tiếp tục vuốt ve chiếc cổ mạnh mẽ, âm ỉ của nó vừa đưa đèn pin lên cao và chiếu đèn dọc theo người nó. Cô bé thấy một cánh của nó xếp dọc theo bên sườn nhưng cô không thể thấy chiếc cánh còn lại.

“Chị chắc là em không chỉ có một cánh.” Con vật nhấc đầu lên nhìn cô với cặp mắt nài van xin giúp đỡ.

Cô thở dài: “Ôi, không được. Chị nghĩ là chị không thể giúp em được.”

Chỉ ít phút sau cô đã nhấc được con ngựa ra khỏi mấy bụi hồng. Khi cô giơ cao chiếc đèn pin lên, cô nhìn thoáng qua cạnh trên của cái cánh kia.

Nó nằm ở một tư thế rất kỳ lạ: nó đang bị cả trọng lượng của cơ thể con ngựa đè lên.

“Cái cánh kia của em đang bị kẹt dưới người em kìa,” cô giải thích, “nhưng chị nghĩ là em biết điều này rồi,” sau khi vệt hết mấy bụi hồng sang một bên, cô đi về lại phía đầu con ngựa.

“Chị sẽ làm những gì chị có thể, nhưng trước hết là phải giúp cái cánh của em không bị đè nữa. Nếu chị ra sau lưng em rồi đẩy mạnh thì em có đứng dậy được không?”

Con ngựa dường như gật đầu, như thể để trả lời câu hỏi của cô bé vậy.

Cô lẩm bầm trong miệng: “Mày thật là điên quá sức đi. Em ạ. Nó chỉ là một con ngựa thôi. Nó không thể hiểu mày được đâu.”

Cô quỳ xuống đám bùn trơn trượt rồi vuốt ve mạn sườn của con ngựa. “Nào, ta bắt đầu nào, chị rất tiếc vì có lẽ sẽ rất đau đấy. Khi chị bắt đầu đấy, chị muốn em cố đứng dậy nhé.”

Đặt đôi tay thật chắc chắn lên lưng con ngựa, Emily dựa tới trước và bắt đầu dùng hết sức bình sinh để đẩy thật mạnh. Cô nói nhỏ: “Giờ thì đứng lên nào!”

Emily thấy cơ lưng của con ngựa căng ra dưới đôi tay cô khi nó cố hết sức để đứng dậy.

“Đúng rồi!” Vì căng người ra để đẩy mạnh, Emily thấy hai đầu gối mình bắt đầu trượt dài trên đất. “Tiếp tục đi em, em làm được mà!”

Lấy hết sức ra để đẩy mạnh con ngựa lên, Emily thấy nó bắt đầu chuyển động. Nhưng khi nó lăn về phía trước chiếc cánh bị kẹt bung lên đập thẳng vào mặt cô bé.

Emily hét lên đau đớn khi cô ngã ngựa vào mấy bụi hồng. Nằm giữa mảnh vườn, đám gai ác độc đâm toạc làm rách quần jeans và cả áo mưa của cô rồi đâm thẳng vào da cô bé.

Nhưng nỗi đau mới mẻ vì bị gai đâm này nhanh chóng biến mất khi những tia chớp chói lòa chiếu sáng cho thấy con ngựa đang đứng trên bốn

chân, đối diện với cô. Dù rác rến từ vũng bùn và lá lẫu đầy khắp thân mình cùng cái bờm rối tung của nó, và dù không cảm nhận được vô số những vết cào xước đau đớn do gai gây ra nhưng Emily vẫn rất khiếp sợ. Trong đời cô, cô chưa từng thấy cảnh tượng nào kỳ vĩ như thế. Từ lúc cô phát hiện ra con ngựa trên mái nhà và thấy chiếc cánh của nó, một cái tên đã hiện ra trong đầu cô. Một cái tên đã bị lãng quên từ lâu từ một cuốn sách thần thoại cũ được mẹ cô dùng để đọc cho cô nghe. Nhưng cô không nghĩ thêm nữa vì cô đang rất lo cho con ngựa. Nỗi lo giờ đây đang ùa về trong cô. Bước ra khỏi mây bụi hồng, Emily tiến gần đến con ngựa. Cô bước tới trước và con ngựa cũng tiến về phía cô. “Là em thật đấy, có phải không?” cô thì thầm nho nhỏ khi cô bạo dạn đưa tay vuốt ve chiếc mõm mềm mềm. “Em là Pegasus, có phải không? Ý chị là chú tuần mã Pegasus thật, rất thật ấy, có đúng không?”

Con tuần mã dường như hơi khựng lại một chút.

Rồi nó dụi dụi người vào tay cô bé, đòi cô vuốt ve thêm nữa. Trong giây phút mưa tầm mưa tã đó, Emily cảm thấy thế giới của cô thay đổi hẳn. mãi mãi.

Chương 4

Paelen tỉnh dậy, người cứng đờ và đau khủng khiếp. Lưng cậu nóng như đang trong lò lửa còn mọi cơ bắp của cậu đều kêu gào lên tiếng phản đối.

Cậu nghe có tiếng rì rầm nho nhỏ chung quanh. Vẫn nhắm nghiền đôi mắt, cậu nằm suy nghĩ và phải mất một lúc lâu mới nhớ được những gì đã xảy ra. Điều cuối cùng cậu nhớ là rốt cuộc thì cậu cũng đuổi kịp được Pegasus và với tay nắm được chiếc dây cương bằng vàng. Cậu nhớ mình đã rút được nó ra khỏi người con ngựa và cảm nhận được sức nặng của nó trong tay mình. Rồi tiếp đó là một tia sáng chói lòa...

Sau đó thì tất cả đều tắt ngấm.

Khi mở mắt ra, Paelen thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng rất lạ. Tường trắng toát mà không trang trí gì và nó có một mùi rất lạ. Phía bên phải cậu cũng có một cái giường nhưng trống không. Bên ngoài chiếc cửa sổ lớn, cơn bão vẫn đang hoành hành.

Paelen rất hoảng sợ khi thấy sấm chớp giạt đùng đùng như thế. Cứ như trận chiến đang tiếp diễn ấy, cậu tưởng nó đã kết thúc rồi chứ. Paelen quay mặt vào trong, không nhìn ra cửa sổ nữa. Cậu thấy rất nhiều những đồ vật kỳ lạ đang phát ra tiếng kêu bíp bíp và những ánh đèn chớp nháy, chớp nháy. Cậu giật mình khi thấy trên đầu mình là những chiếc túi trong đựng chất lỏng đang nhỏ từng giọt xuống các ống đâm thẳng vào cánh tay trái của mình.

“Bác sĩ ơi, cậu ta tỉnh dậy rồi kìa”, một phụ nữ đứng bên cạnh giường reo lên.

Paelen tập trung nhìn vào một người đàn ông một chiếc áo choàng trắng dài đang tiến gần đến giường cậu.

“Chúc mừng cậu đã trở về lại với vùng đất của người sống, chàng trai trẻ ạ. Tôi là bác sĩ Bemstein và cậu đang ở trong bệnh viện Bellevue. Có lúc chúng tôi tưởng đã mất cậu rồi chứ. Cú ngã của cậu thật là khủng khiếp.”

Paelen không nói gì khi người đàn ông đó cúi người xuống rồi rọi một ngọn đèn sáng vào mắt cậu.

Khi ông ta khám xong, ông đứng thẳng người lên rồi huýt sáo. “Tôi không hiểu cậu đã làm cách nào nhưng rõ ràng là cậu đang hồi phục nhanh hơn bất cứ người nào tôi từng chữa trước đây. Cứ cái đà này thì mấy cái xương gãy của cậu chẳng bao lâu nữa sẽ lành lại như xưa thôi. Chúng tôi cũng để ý là chỗ phỏng sau lưng cậu cũng đang hết dần đó.”

Tắt chiếc đèn nhỏ đó xong, ông ta bỏ nó vào túi áo choàng. “Giờ thì cậu cho tôi biết tên đi nào.”

Paelen vừa mở miệng định nói thì tất cả các bóng đèn trong phòng nhấp nháy rồi mờ dần. “Hy vọng là mấy cái máy phát điện vẫn tiếp tục hoạt động”, người phụ nữ vừa nhìn lên mấy bóng đèn vừa nói. “Tôi nghe nói toàn thành phố bị cúp điện hết rồi. Họ nói lần này cũng tệ y như hồi bảy bảy vậy.”

Paelen hiểu hết từng từ nhưng không hiểu được ý bà ta muốn nói gì. “Cúp điện” là gì? Bảy bảy cái gì? Bà ta muốn nói gì thế.

“Mấy cái máy phát điện chạy tốt, cô May à”, bác sĩ Bernstein nói. Ông đưa tay ra nắm lấy cánh tay Paelen để trấn an cậu. “Bệnh viện đã chi rất nhiều tiền để hệ thống máy phát điện hoạt động tốt phòng trường hợp cúp điện. Cho nên cậu không phải lo gì hết, chúng ta có rất nhiều điện và cậu được an toàn tối đa mà.”

Paelen vừa định hỏi xem cậu đang ở đâu thì có một người mới bước vào phòng. Người này mặc đồ sẫm màu, tiến thẳng đến bên giường cậu.

“Tôi là sĩ quan cảnh sát Jacobs từ phường Mười Bốn đến”, viên sĩ quan vừa nói vừa giơ huy hiệu cảnh sát ra. “Tôi được gọi đến để lấy các thông

tin chi tiết về bệnh nhân đặc biệt của các anh. Vậy, đây có phải là anh chàng rơi từ trên trời xuống không?”

Vị bác sĩ và cô y tá gật đầu.

“Tôi là bác sĩ Bernstein”, vị bác sĩ nói và đưa tay ra. “Còn đây là nữ y tá Johnston. Về phần bệnh nhân của tôi thì... À, tôi cũng chưa được biết tên của cậu ta nữa. Nhưng tôi sẽ hỏi ngay đây.”

Viên sĩ quan Jacobs mở sổ tay ra. “Cho phép tôi nhé!”, Ông quay qua Paelen và nói: “Vậy thì... chàng trai này, cậu có thể cho chúng tôi biết tên được không?”

Nằm trên giường, Paelen hít vào một hơi thật sâu rồi khoa tay vòng qua trán và cúi chào rất lịch sự. “Tôi là Paelen Ưu Tú, xin chờ lệnh.”

“Paelen Ưu Tú ư?”, Bác sĩ Bernstein nhướn mày lên lặp lại. “Paelen May Mắn thì đúng hơn.” Ông quay qua viên sĩ quan cảnh sát. “Chàng trai này được tìm thấy ở giữa Đường 26 và Đường Broadway. Các nhân viên y tế nghĩ rằng cậu ta đang dự một dạ hội hóa trang, do cậu đứng gần cửa sổ nên bị sét đánh. Họ nghĩ cậu đã bị rơi ra ngoài cửa sổ. Suốt đêm vừa rồi, chúng tôi đã chữa bỏng và điện giật cho nhiều người giống như cậu ấy. Và tôi phải thú nhận rằng hầu hết những người đó không được may mắn như cậu ấy.”

“Cậu bị sét đánh à?” Viên cảnh sát Jacobs hỏi Paelen.

Paelen nghĩ đến điều cuối cùng mà cậu ta nhớ được rồi nhún mày. “Có lẽ thế, nhưng tôi cũng không chắc lắm.”

Viên cảnh sát hí hoáy ghi chép. “Thôi được, vậy thì, Paelen, cậu có thể cho tôi biết họ của cậu được không? Cậu từ đâu đến? Và cậu sống ở đâu nữa, để chúng tôi có thể thông báo cho gia đình cậu biết rằng cậu đang ở đây?”

Paelen nhìn cả hai người đàn ông, rồi nhận nhìn căn phòng xa lạ này một lần nữa. Thành linh, bản năng trộm cắp của cậu trỗi dậy bảo cậu không nên nói thêm gì về bản thân hoặc nơi cậu ở. “Tôi, ơ, tôi cũng không nhớ nữa.”

“Không nhớ à?” bác sĩ Bernstein lặp lại. “À, cậu đã bị sét đánh mạnh vào đầu mà. Nhưng tôi bảo đảm là việc mất trí nhớ của cậu chỉ là tạm thời thôi. Có lẽ cái này có thể giúp được đây...” Ông ta bước tới cái tủ nhỏ dựa vào bức tường phía xa kia. Ông lấy ra một chiếc túi rồi đổ hết những thứ trong đó lên giường.

“Khi người ta tìm thấy cậu thì cậu đang mang những thứ này trên người: một cái áo choàng dài và đôi giày có cánh này. Cậu đang nắm chặt lấy dây cương ngựa. Chúng tôi đã phải vất vả lắm mới gỡ được nó khỏi tay cậu đó.”

“Những thứ này là của tôi mà,” Paelen phản đối và cố giật lại mấy món đồ ấy. “Trả lại cho tôi đi!”

“Ồ hình như là bằng vàng thật đó.” Viên cảnh sát vừa nói vừa đưa tay với lấy chiếc cương ngựa. Ông ta nhíu mày khi cảm nhận được sức nặng của nó. “Hình như là vàng thật đó.”

“Mấy ông không được lấy cái đó!” Paelen hét lên, rồi nắm lấy chiếc dây cương. Cậu nhăn mặt khi mấy cái xương sườn đau nhói lên. “Tôi đã nói với mấy ông nó là của tôi mà.”

“Cậu lấy nó ở đâu vậy?” Viên cảnh sát Jacobs hỏi.

“Lấy nó ư?” Paelen lặp lại. “Tôi, tôi...” cậu ngừng lại và cố nghĩ cách để nói gạt những người lạ mặt này. Cuối cùng trong đầu cậu cũng nảy ra một giải đáp. “Nó là quà tặng đó.”

“Quà tặng ư?” Viên cảnh sát hiếu kỳ lặp lại. “Cậu nói với tôi là cậu không thể nhớ được họ của cậu hay nơi cậu ở, vậy mà cậu lại nhớ được đây là quà tặng ư?”

“Đúng vậy.” Paelen tự tin nói. “Đúng vậy. Đó là một món quà.”

Viên cảnh sát Jacobs tiến đến gần bên giường rồi cau mày. “À này, Paelen, tôi nói cho cậu biết tôi nghĩ gì nhé?” Không chờ câu trả lời, ông ta tiếp tục. “Tôi không nghĩ đây là quà tặng cậu ạ. Thật thế, tôi không nghĩ cậu ngã từ cửa sổ ra. Tôi nghĩ cậu bị xô ngã.” Ông ta giơ chiếc cương ngựa lên. “Nếu đây là vàng thật, mà tôi nghĩ là vàng thật, thì là cả một gia tài đó.”

Tôi đoán chắc rằng một người bằng tuổi cậu không thể nào có nó như một món quà được. Cậu cho tôi biết đi, cậu bao nhiêu tuổi? Mười sáu? Có lẽ là mười bảy? Vậy thì tôi hỏi lại cậu nhé, cậu lấy nó ở đâu?”

Paelen không muốn nói cho họ biết cậu bao nhiêu tuổi hay cho họ biết cậu không bị xô ngã từ cái cửa sổ nào hết. Và trên hết là cậu không muốn cho họ biết về chiếc cương ngựa hay về chuyện cậu đã lấy nó từ người nào. Thay vào đó, cậu chỉ nhún vai. “Tôi không thể nào nhớ ra được.”

“Ồ, đó là tình trạng mất trí nhớ tạm thời thôi.” Viên cảnh sát Jacobs nói. “Cậu nói đây là quà, nhưng cậu sẽ không nói ai đã cho cậu.”

Rồi ông ta quay sang xem xét đôi xăng đan có cánh được chạm khắc thật tỉ mỉ. Đôi cánh nhỏ xíu được gắn những chiếc lông vũ màu sắc sặc sỡ và may dính trên chiếc lông vũ đó là những viên kim cương, ngọc xanh và hồng ngọc được mài cắt rất tinh xảo.

“Cậu có thể cho tôi biết về những thứ này không? Trông chúng cũng khá đắt đó.” Viên cảnh sát Jacobs nháy mắt với vị bác sĩ rồi cười thầm. “Hay cậu muốn nói là thần Mercury, thần truyền tin của các vị thần đã cho cậu?”

“Đúng vậy.” Paelen nhanh nhẩu đáp.

“Cái gì đúng chứ?” Viên cảnh sát Jacobs hỏi và bỗng dưng ông thấy rối trí.

“Chúng là quà của thần Mercury đó.” Paelen cụp mắt xuống và bỗng thấy nghẹn ngào. “Ông ấy đã tặng cho tôi trước khi chết.”

Viên cảnh sát Jacobs nhíu mày rồi lắc đầu nói: “Gì chứ? Ai chết? Paelen này, cậu có thể cho tôi biết ai đã cho cậu đôi xăng đan này trước khi người ấy chết được không?”

Paelen thấy câu chuyện đã chuyển sang chiều hướng bất lợi nên đáp: “Không ai cả. Tôi đã nói với ông rằng chúng là quà tặng mà.”

“Không phải, cậu vừa nói có ai đó chết mà. Tôi biết đó không phải là thần Mercury. Vậy thì là ai chứ? Giờ họ đang ở đâu?”

“Tôi nhầm đấy.” Paelen dè dặt đáp. “Thần Mercury không chết. Bọn Nirad không xâm lăng vùng núi Olympus và cũng không có chiến tranh. Mọi người đều vui vẻ và hạnh phúc.”

“Bọn Nirad á? Vùng núi Olympus nữa?” Viên cảnh sát Jacobs lặp lại. “Cậu đang nói về cái gì thế?”

Paelen nhận ra là mình đã nói quá nhiều. “Tôi... Tôi không nhớ. Đầu tôi nhức như búa bổ đây này.”

Cậu ta nhẹ nhõm hẳn khi bác sĩ Bernstein bước tới và nói: “Tôi nghĩ chừng đó là đủ rồi anh ạ. Chàng trai này rõ ràng đã phải trải qua một thử thách quá khủng khiếp. Ta hãy để cho cậu ấy nghỉ ngơi đi.”

Viên sĩ quan cảnh sát vẫn chăm chú nhìn Paelen bằng cặp mắt sắc như dao cau, nhưng rồi cũng gật đầu.

“Thôi được giờ thì ta tạm dừng ở đây.” Ông ta bắt đầu bỏ chiếc dây cương, đôi xăng đan và chiếc áo dài kiểu La Mã vào lại chiếc túi của bệnh viện. “Nhưng trong giai đoạn này thì tôi nghĩ tôi sẽ giữ những thứ này cho đến khi chúng ta có thể biết ai là chủ nhân thật sự của chúng.”

Paelen bắt đầu hoảng sợ. Cậu ta đã phải chiến đấu rất khó khăn mới lấy được sợi dây cương ngựa từ con tuần mã Pegasus nên cậu không muốn người đàn ông này tước đoạt nó từ tay cậu. Tung chăn ra, cậu cố trèo khỏi giường nhưng những chỗ bó bột làm cậu bất lực.

“Thôi mà, mấy thứ đó là của tôi mà. Ông không thể lấy chúng được.”

“Paelen này, cậu cứ bình tĩnh đi.” Bác sĩ Bernstein nhẹ nhàng đẩy Paelen nằm xuống lại trên gối. “Cậu không thể đi lại được. Cả hai chân cậu đều bị gãy cả rồi, và phần lớn xương sườn cậu cũng thế. Cậu cần phải nghỉ ngơi. Ông cảnh sát Jacobs đây sẽ không đem mấy vật dụng của cậu đi xa đâu. Ông ấy chỉ giữ cho chúng được an toàn cho đến khi chúng tôi có thể biết ai là chủ nhân của chúng thôi mà.”

“Nhưng chúng là của tôi mà, bác sĩ!” Paelen cố nài xin.

Một nữ y tá bước vào phòng. Cô ta đang cầm một biểu đồ theo dõi bệnh nhân trong đôi tay run lẩy bẩy của mình. Mặt cắt không còn giọt máu,

dường như cô rất hoảng sợ khi nhìn Paelen. Giọng run run, cô nói: “Đã có kết quả xét nghiệm máu của bệnh nhân rồi đây ạ.”

Cô y tá đưa biểu đồ cho bác sĩ như thể nó đang đốt cháy tay cô vậy. Không chờ bác sĩ trả lời, cô đưa mắt nhìn Paelen một lần cuối rồi đi như chạy ra khỏi phòng.

Hơi sốc vì cử chỉ kỳ lạ của cô y tá, bác sĩ Bernstein mở biểu đồ ra để đọc kết quả thử máu. Ông ta biến sắc mặt khi đưa mắt nhìn từ Paelen rồi lại nhìn vào biểu đồ.

“Chuyện gì thế?” Viên cảnh sát Jacobs hỏi.

Không nói một lời, bác sĩ Bernstein đọc kỹ lại mớ giấy tờ rồi đi kiểm tra lại các kết quả. Khi đã đọc xong ông đóng biểu đồ lại và tập trung vào Paelen.

“Anh là ai, không, tôi muốn nói, anh là cái thứ quỷ quái gì thế?”

Chương 5

Emily vẫn còn ở trên mái tòa nhà với tuần mã Pegasus. Có một lúc trong cái đêm dài dường như vô tận này, cơn bão ngừng lại và bầu trời sáng sủa hơn. Lần đầu tiên trong đời Emily mới có thể thấy các ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm của thành phố New York; toàn thành phố đã hoàn toàn chìm trong bóng tối vì cúp điện. Cô nhìn về phía đường Broadway và cảm nhận được một sự yên lặng rất kỳ lạ. Chỉ có vài chiếc xe chạy trên con đường rộng thênh thang thôi. Thỉnh thoảng mới có tiếng còi xe phá tan sự yên tĩnh nặng nề.

Pegasus đang đứng sát bên cạnh cô trong khi cô đang nhìn xuống cảnh tượng bên dưới. Bàn tay cô lơ đãng vuốt ve cái cổ gân guốc của con tuần mã.

Cô nói nhỏ nhỏ: “Bên dưới kia trông có vẻ lạ quá. Cứ như thể chỉ có hai ta còn sống trong toàn thành phố này ấy.”

Cô vẫn không thể tin vào mắt mình khi nhìn con tuần mã. Thậm chí sờ vào nó cô cũng không dám tin được.

Khó có thể chấp nhận rằng con tuần mã Pegasus thật lại đang có mặt trong thành phố New York này và đang đứng bên cạnh cô trên mái tòa chung cư căn hộ của cô.

Nhưng cuối cùng, khi mặt trời bắt đầu lên thì cô cũng có thể thấy nó thật rõ ràng. Mưa đã làm trôi gần hết bùn trên người nó và trả lại màu trắng đẹp đẽ cho nó. Đi vòng qua bên kia người nó, cô thấy chiếc cánh còn lại đang nằm ở một góc rất lạ. Không có một tí kiến thức gì về ngựa, hay loài chim nhưng cô vẫn lập tức biết ngay cái cánh đang bị thương nặng.

Nhìn đến lưng của nó, cô càng hoảng hơn khi thấy một vết bỏng nặng mà trước đây cô không để ý. Cô thấy được cả chỗ lông bị cháy sém và vết thương hở đang rỉ máu của nó nữa.

“Em bị sét đánh à?”

Pegasus quay đầu lại phía cô. Khi Emily nhìn vào đôi mắt đen lạnh lợi của nó, cô thấy hình như nó hiểu cô. Nhưng nó không trả lời được.

“À, chắc là sét đánh nhỉ, đêm qua sấm chớp đùng đùng thế cơ mà.” Cô thở dài trước khi tiếp tục nói: “Em tội nghiệp của chị ơi, chắc là đau lắm nhỉ.”

Khi trời sáng dần lên, Emily xem xét khắp thân thể con ngựa kỹ hơn và nhận ra rằng những gì cô tưởng là bùn từ những luống hồng dính trên người con ngựa lại hóa ra là máu. Rất nhiều máu. Cô đi vòng quanh con ngựa và nhanh chóng nhận ra rằng phần lớn những vết thương của Pegasus không phải do sét đánh hay gai hoa hồng cào.

“Em đã đánh nhau sao?” Cô kêu lên khi kiểm tra những vết cắt dài và sâu cửa vào lưng, vào đùi con tuần mã. “Với ai? Ai muốn làm em bị thương chứ?” Pegasus không trả lời. Thay vào đó, nó xòe chiếc cánh không bị gãy ra cho cô nhìn xuống bên dưới, Emily nhìn vào và giật nảy mình. Khuất phía dưới chiếc cánh là phần cuối của một ngọn giáo đã gãy. Đầu ngọn giáo lút sâu vào sườn của Pegasus.

“Em đã bị đâm!”

Đôi tay run rẩy của Emily sờ nhẹ chung quanh vết thương nơi ngọn giáo đâm vào.

“Nó lút sâu quá”, cô nói. “Chị phải giúp em. Chắc phải gọi bác sĩ thú y đến thôi.”

Pegasus hí lên và lắc đầu quầy quậy. Emily không cần phải nói được ngôn ngữ của nó mới hiểu nó không muốn cô tiếp xúc với một người nào khác.

“Nhưng em bị thương rồi!” Cô cố nài nỉ. “Và chị không biết làm gì để giúp em cả.”

Pegasus lại khịt khịt mũi, cào cào vào mái bằng của tòa nhà và lắc đầu. Rồi nó quay về phía cô và dụi dụi mõm vào tay cô. Emily vuốt ve cái mõm mềm mềm của nó rồi dúi trán mình vào người nó. Quả là một đêm dài vô tận và giờ cô cảm thấy mệt lử.

Cô nói nhỏ: “Pegasus, em cần phải được giúp đỡ. Chị không giúp em được mấy đâu.”

Phía đằng đông, mặt trời đã lên cao trên đỉnh của một tòa nhà cao. Nó chiếu tia nắng vàng óng lên khu vườn trên mái tòa nhà và mơn man gương mặt mệt mỏi của Emily. Nó cũng làm cô nhận ra rằng bất cứ người nào sống trong một tòa nhà cao hơn tòa nhà của cô cũng có thể thấy Pegasus trên mái tòa nhà này.

“Phải giấu em đi thôi,” cô nói. “Nếu ai đó thấy em thì họ sẽ báo cho người ta đến đưa em đi mất thôi.”

Pegasus liền lắc đầu, khịt khịt mũi và lại bắt đầu lấy móng cào cào mái tòa nhà với chiếc móng nhọn của nó.

“Em đừng lo. Chị sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.” Emily hứa. “Chúng ta chỉ cần tìm một nơi nào đó để giấu em cho đến khi cánh em lành hẳn.”

Thoạt tiên cô bé nghĩ sẽ đưa Pegasus xuống căn hộ của mình. Như thế thì bố cô có thể giúp giải quyết được mọi khó khăn. Nhưng ý nghĩ đó bị dập tắt ngay. Dù cái thang vận chuyển hàng hóa có thể chạy lăn trên mái tòa nhà thì nay điều này là bất khả thi vì điện đang bị cúp.

Đi bằng cầu thang bộ lại càng không thể được. Nếu cần giấu Pegasus thì chỉ có thể giấu ở trên này thôi.

Và đôi mắt của cô dừng lại ở cái nhà kho đựng đồ nghề làm vườn của mẹ cô. “Cái nhà kho này sẽ được việc đây. Chị biết nó không phải là cái chuồng em thường ở, nhưng lúc này mình chỉ có nó thôi.”

Và Pegasus đứng đó nhìn Emily bưng hết đồ đạc dụng cụ và các chậu nhỏ đựng hoa ra ngoài. Khi đã bưng hết đồ đạc ra, cô bé rất ngạc nhiên khi thấy bên trong nhà kho khá rộng.

“Chà, không tốt lắm nhưng ít nhất cũng giấu được em cho đến khi chúng ta tìm ra cách để giải quyết vụ này. Cũng được đấy chứ nhỉ?” Cô vừa nói vừa xoa tay phủi bụi rồi làm điệu bộ xòe tay mời Pegasus vào. “Ít nhất thì nó cũng là chỗ cho em ẩn náu cho đến khi chúng ta tìm được giải pháp mới. Ổn chứ, em?”

Pegasus tiến tới trước rồi bước vào nhà kho. Đã giải quyết xong được vấn đề cấp bách, Emily đứng chống nạnh nhìn con ngựa. “Giờ thì phải rửa sạch mấy vết thương của em mới được. Mình không thể để chúng bị nhiễm trùng. Cho nên, em ở yên trên này đi nhé, để chị xuống dưới nhà lấy nước và khăn sạch lên.” Khi cô vừa dậm bước đi, con ngựa đi theo cô ngay. Emily lắc đầu, mỉm cười nói: “Em phải ở đây, Pegasus à. Em không thể đi xuống cầu thang bộ được, còn thang máy thì đâu có hoạt động. Chị hứa là chị sẽ lên ngay thôi.”

Xuống dưới căn hộ, Emily chạy ào vào nhà tắm. Vừa thấy mình trong gương, cô giật nảy mình. Người cô lồi thoi bẩn thỉu quá. Lá lấu và những cánh hoa hồng vương đầy trên tóc cô, còn mặt và hai cánh tay cô đầy bùn và máu khô vì bị gai đâm. Nhưng hai con mắt bầm đen của cô mới thật là khủng khiếp.

Khi cô đưa tay sờ vào phần da thịt mềm mềm, cô thấy toàn bộ phần má phải thâm tím và sưng vù lên vì bị cánh của Pegasus đập trúng.

“Quá hay luôn!” cô bé tự nhủ, “Biết ăn nói sao với bố bây giờ?”

Cô thấy có lo về chuyện đó cũng không giải quyết được gì nên cô mở tủ thuốc ra; trong tủ vẫn còn đầy các loại kem trị vết loét họ đã dùng để chữa các vết thương cho mẹ cô khi mẹ cô trở bệnh nặng không thể xuống khỏi giường được. Cả cô lẫn bố đều không đủ can đảm để vứt chúng đi.

Lần đầu tiên trong đời cô thầm cảm ơn chuyện này.

Cô bé lấy thật nhiều thuốc rồi đi vào bếp. Ở đây, cô lấy khăn lau bát sạch, xà phòng sát khuẩn và một nồi nước vừa hứng.

Khi cô bỏ mấy món đồ vào giỏ, cô thấy một vũng nước trên sàn gạch ngay trước tủ lạnh. Bị cúp điện nên tủ đông bắt đầu tan đá. Kéo cánh cửa tủ

đông ra, cô thấy hai hộp kem đang nằm lẫn trong mấy túi rau đông đá đang tan chảy. Bỗng dưng cô thấy đói quá. Từ trưa hôm qua đến giờ cô chưa ăn chút gì. Emily lấy một hộp kem, vớ lấy một cái muỗng rồi bỏ vào mấy cái túi xách. Rồi cô nghĩ nên lấy thêm một ít cà rốt, đậu ve tươi và vài quả táo cho Pegasus.

Cô bé cầm lấy đèn pin rồi đi trở lại lên mái tòa nhà.

Mặt trời đang dần lên cao. Nhưng khi cô bước ra mái tòa nhà, Emily vẫn thấy thành phố yên lặng một cách đáng sợ. Hôm đó là thứ Tư. Thường thì giờ này xe rác đang đi lấy rác và khua thùng leng keng. Nhưng hôm nay thì không thể. Emily nghĩ chắc họ đã được nghỉ vì toàn thành phố bị cúp điện rồi. Cô nghĩ trường cô chắc cũng đã cho học sinh nghỉ học. Mà dù nhà trường không cho đi chẳng nữa thì cô cũng sẽ không đi học. Pegasus cần cô chứ trường cô có cần đâu.

“Chị đã trở lại rồi đây, cưng.” Cô vừa đi tới nhà kho vừa nói to. Cô hy vọng rằng nhà kho trống trơn, như thế mọi chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mơ kỳ lạ. Nhưng khi cô đến gần, cô nghe tiếng móng ngựa đi đi lại lại trên sàn gỗ của nhà kho.

Pegasus thò cái đầu trắng của nó ra và hí lên nhẹ nhàng với cô.

“Chị đã nói là chị không đi lâu mà.” Emily vừa nói vừa mở mấy cái túi ra. “Này, chị có một ít nước đây, xà phòng diệt khuẩn và một ít kem tra vết loét mà chị với bố dùng để chữa loét cho mẹ khi bà nằm liệt giường đó. Trong lời hướng dẫn, chị thấy nó cũng được dùng để chữa vết phỏng nữa. Cho nên chị nghĩ kem này giúp chữa phỏng cho em được đấy.”

Pegasus nhìn vào mấy cái túi khi cô mở chúng ra, Emily cười khúc khích khi chiếc bờm dài của nó quệt qua mặt cô. Nó thấy ngay hộp kem và kéo nó ra khỏi túi xách.

“Ê, cái đó của chị mà.” Emily rên rỉ khi cô cố lấy lại hộp kem. “Chị có đem táo và rau lên cho em đây nè.”

Nhưng con ngựa lơ bég cô đi. Đặt hộp kem trên mặt đất, Pegasus dùng một móng đề lên một đầu nắp hộp rồi lấy hàm răng nhọn xé toạc đầu kia ra.

Cái lưỡi dài của nó bắt đầu liếm chỗ kem sô-cô-la đang chảy.

“Chị không biết là em có được ăn thứ này không nữa.” Emily cảnh cáo nó. “Sô-cô-la không tốt cho chó, cho nên chị nghĩ cũng không tốt cho ngựa.”

Pegasus dừng lại rồi nhìn Emily. Vẻ mặt của nó cho thấy nó không trách bị gọi là ngựa.

Emily nói: “Ôi, chị xin lỗi em. Chị chỉ không muốn bệnh thôi. Em gặp rắc rối như vậy là quá đủ rồi.”

Pegasus nhìn cô chăm chú thêm một hồi lâu rồi quay trở lại với hộp kem.

“Thôi được em muốn làm gì thì làm”, cô nói và mở chiếc ghế xếp ra rồi ngồi xuống ăn chỗ trái cây và rau mà Pegasus đã chế.

Suốt buổi sáng, Emily cố hết sức để rửa và chữa lành mấy vết thương cho Pegasus. Khi cô đang làm đến phần cổ nó, điện thoại di động của cô reo vang.

“Chào bố”, cô nói khi đọc thấy tên ông trên màn hình.

“Chào con yêu, con ổn chứ?”

Emily nhìn mấy vết cắt trên hai cánh tay mình, rồi nhìn Pegasus. “Dạ, mọi thứ đều ổn cả ạ. Bố không thể nào tin được đã có chuyện xảy ra đêm hôm qua đâu. Trên mái tòa nhà mình có một tai nạn khủng khiếp đó bố...”

Trước khi Emily kịp nói tiếp thì Pegasus đã thúc thúc vào người cô và lấy móng giậm mạnh lên sàn nhà.

Nó lắc đầu rồi khịt khịt mũi. Emily nhìn nó và biết nó không muốn cô nói với bố về chuyện này.

“Chuyện gì xảy ra hả con?” Bố cô lặp lại: “Có rắc rối hả Emily?”

“Ừm, không, bố à. Chỉ là cái nhà kho trên này. Gió đập trúng nó. Nhưng không hề gì ngoại trừ chuyện bị cúp điện thôi ạ. Bố thì sao?”

Bố cô thở dài. “Bố bị giữ lại đây thêm một lát nữa nên bố sẽ về nhà trễ đó con. Giờ thì bố đang ở bệnh viện Bellevue để làm báo cáo về một anh

chàng bị ngã văng ra khỏi cửa sổ. Mọi chuyện đi từ kỳ cục đến rất rất kỳ cục con à.”

Emily đang nhìn Pegasus. Nó cũng đang nhìn cô chăm chú, như thể nó đang lắng nghe từng lời một của cô.

“Em, con còn đó không?” bố cô hỏi.

Cô mau mắn đáp: “Con đây, bố. Bố nói sao chứ? Chàng trai đó kỳ cục như thế nào chứ?”

“Lúc này bố chưa thể cho con biết được. Bố sẽ kể cho con nghe khi bố về đến nhà. Có lẽ là trước bữa tối một chút. Còn ngày hôm nay thì con tự lo đi nhé.”

“Vâng ạ”, cô đáp.

Sau khi cô tắt máy, Emily nhìn con tuần mã. “Em không muốn chị nói với bố về em phải không?”

Pegasus lắc đầu rồi khịt khịt mũi. Một lần nữa, Emily lại có cái cảm giác kỳ lạ rằng nó hiểu hết những lời cô nói.

“Chị không hiểu, cưng à. Bố chị là người tốt mà. Ông là sĩ quan cảnh sát và ông sẽ giúp em. Ông sẽ không làm em đau hay giao em cho cảnh sát đâu.” Pegasus lại lắc đầu và giậm chân.

“Ước gì em có thể nói cho chị hiểu nhỉ.” Emily thở dài. “Ừ, thôi, nếu em không muốn bố chị biết thì chị sẽ làm theo ý em. Nhưng chị cần người giúp. Chị không thể tự mình rút ngọn giáo đó ra khỏi người em được và cánh của em cũng cần phải nắn lại cho ngay ngắn. Chị yếu xìu, không thể làm một mình được.”

Pegasus đưa đầu tới gần Emily hôn và nhẹ nhàng dụi mõm vào bàn tay cô. Cô dựa người vào cái cổ chắc nụi của nó và cố suy nghĩ.

Cuối cùng thì cô nghĩ ra một người khác. Một người trong trường cô đủ mạnh để kéo được ngọn giáo ra. Người đó luôn phác họa những bức tranh ngựa có cánh trong sổ tay của mình. Vấn đề khó khăn ở chỗ anh chàng ấy

là người xấu tính nhất trong lớp Emily. Có lẽ là người xấu tính nhất trong toàn trường.

Joel DeSilva chỉ mới vào lớp của Emily khoảng vài tháng nay nhưng đã dính vào vài vụ đánh nhau rồi. Anh chàng không bao giờ nói chuyện với ai và cũng không có bạn. Hầu hết bọn trẻ trong lớp cô bé đều sợ anh chàng và lánh xa anh chàng ra. Nếu phải nói chuyện với một ai đó thì Joel DeSilva là người cuối cùng Emily muốn nói. Nhưng anh chàng là người duy nhất cô có thể nghĩ ra trong lúc này.

“Pegasus à, chị nghĩ chị biết một anh chàng mà em sẽ để chị nhờ đến.” Emily lên tiếng. “Anh ấy học cùng lớp với chị. Tên anh ấy là Joel. Anh ấy lớn hơn chị vài tuổi, nhưng rất to con và khỏe lắm. Mà chị biết anh ấy đã yêu em rồi vì anh ấy luôn vẽ hình em trong tất cả các cuốn sách của mình. Thầy cô đều mắng anh ấy về chuyện đó, nhưng anh ấy không quan tâm. Anh ấy sống ở trên con phố đối diện với trường chị nên chị có thể đến đề nghị anh ấy tới giúp em. Em cho chị làm như vậy nhé?”

Con tuần mã ngẫm nghĩ những lời nói của cô bé. Nó hí lên nho nhỏ.

“Cám ơn em.” Emily vừa nói vừa vuốt ve nó nhẹ nhẹ. “Nếu chị đi ngay bây giờ thì chị sẽ về sớm thôi.”

“Nếu có Joel giúp thì mình có thể rút ngọn giáo ra khỏi cạnh sườn em và chữa cho cánh của em.”

Cô rút điện thoại ra rồi bước đến bên nó. “Chị sẽ chụp hình em đây. Như thế dễ thuyết phục Joel hơn vì Joel sẽ tin em đang ở đây thật.”

Sau khi ngắm nghía để chụp cho đủ cả cái cánh, cô bấm máy.

“Tuyệt lắm. Giờ thì chị đi đây. Em có thừa nước để uống, mà cũng còn cà rốt và đậu cho em nếu em có đói nữa. Chắc chắn là chị sẽ không đi lâu đâu. Nhưng dù có lâu đi chăng nữa thì làm ơn ở yên trên này nhé. Chị không muốn bất cứ ai thấy em rồi đưa em đi xa khỏi chị đâu.”

Emily tự hỏi không biết mình có nên nhốt nó trong nhà kho không. Nhưng sau đó cô lại nghĩ: nếu Pegasus sợ hãi thì nó có thể làm gãy cánh

cửa hoặc thậm chí có thể phá hư nhà kho nữa. Mà như thế sẽ không còn chỗ để giấu nó. Thôi thì cứ để cửa mở và hy vọng nó ở yên trong đó.

“Chị sẽ về ngay thôi, cưng.” Cô nói rồi bật đèn pin lên đi xuống thang.

Emily ngạc nhiên khi thấy có nhiều người cùng đi dạng bộ với mình. Một vài người cũng có đèn pin như cô, những người khác sử dụng bật lửa hoặc đèn cây. Tất cả mọi người dường như đều đang rất phấn khởi. Những người hàng xóm chẳng bao giờ nói với nhau lời nào thì giờ đây đang nói chuyện, cười đùa vui vẻ khi họ đi chậm chậm xuống thang.

Phải mất một lúc khá lâu cô bé mới xuống được đến mặt đất. Nhưng khi Emily xuống đến dưới đây, cô nhận ra rằng đi xuống dễ hơn nhiều so với việc đi lên mà cô sẽ phải làm. Cô chỉ còn biết hy vọng rằng cô sẽ thuyết phục được Joel về cùng với cô.

Khi đã ra đến bên ngoài, Emily lại ngạc nhiên hơn nữa với cảnh yên tĩnh kỳ lạ của thành phố. Trên vỉa hè vẫn có người đi lại nhưng trên đường rất ít xe. Tất cả các cửa tiệm và các tiệm bán sỉ đều đóng cửa. Giống y như một ngày lễ kỳ lạ vậy.

Emily phớt lờ trước những tia nhìn chăm chú của những người cô đi qua trên đường. Cô đã quên chải tóc và quên cả rửa mặt nữa. Cô biết mình trông còn tệ hơn cả Pegasus.

Con đường dường như dài vô tận, khi cô đến đường 21 và Đại lộ số 2, cô đã nhìn thấy dãy nhà đá nâu đỏ đối diện trường cô. Căn nhà nào là của Joel nhỉ?

Cô đành kêu lo tên cậu ta lên với hy vọng có ai đó sẽ nghe thấy và nói cho cô biết nơi cậu ta sống. Nhưng khi cô đang đi, cô thấy một thanh niên vạm vỡ đang ngồi trên bậc tam cấp của một tòa nhà. Đôi vai rộng của cậu ta xệ xuống và cái đầu với mái tóc đen hơi quăn đang cúi xuống. Khi cô đến gần, cô rất mừng khi thấy đó chính là Joel.

Nhưng ngay lúc đó cô cũng bắt đầu căng thẳng.

Emily không biết làm thế nào để tiếp cận được với cậu ta. Vẻ mặt cậu ta trông cũng kinh khủng như cơn bão đêm qua vậy. Cô bé hít một hơi thật

sâu rồi trèo lên mấy bậc cấp để lên chỗ cậu ta đang ngồi.

“Xin chào, Joel.”

Joel nhìn cô từ đầu đến chân.

“Mình là Emily Jacobs”, cô nhấn mạnh. “Cả hai chúng ta đều có cùng một thầy chủ nhiệm và học chung lớp Toán với nhau đó.”

Đáp lại những lời cô nói chỉ là một cái nhìn trống vắng.

“Cơn bão đêm qua khủng khiếp thật nhỉ?” Cô cố gắng tạo ra vẻ vui tươi trong giọng nói mình. “Mình thấy sét đánh vào tòa nhà Empire và thổi bay nóc tòa nhà. Nó còn gây thiệt hại gấp mấy lần Kinh Kong nữa ấy!”

Joel thờ ơ nhìn cô. Mãi một lúc sau cậu ta mới lên tiếng. “Đi chỗ khác đi.”

Ngay lúc đó, nhìn thấy gương mặt giận dữ và khó ưa của cậu ta, Emily muốn buông xuôi tất cả. Nhưng cứ nghĩ đến ngọn giáo trong người Pegasus thì lại nén xuống.

“Nghe này, Joel, mình biết là bọn mình chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng mình rất cần cậu giúp đỡ đó...”

Đôi mắt đen của cậu ta quắc lên. “Cô bị điên hay chỉ đơn giản là quá ngu vậy? Tôi bảo là cút đi!”

“Mình cũng muốn lắm, nhưng mình không thể làm thế được.” Emily tuyệt vọng nói. “Có một chuyện đã xảy ra vào đêm qua và cậu là người duy nhất mình nghĩ tới để nhờ giúp đỡ đó. Cậu làm ơn nói chuyện với mình một chút được không? Rồi sau đó nếu cậu vẫn không cảm thấy có gì khác thì mình sẽ đi.”

“Cô muốn gì?” Joel hỏi. “Chuyện gì quan trọng đến mức cô phải đến đây quấy rầy tôi vậy? Gần đây cô có soi gương không? Trông cô tởm quá.”

Emily bắt đầu nổi giận. Cơn đau trong con mắt sưng vù và những vết cào xước cũng đủ cho cô biết trông cô như thế nào rồi. Nhưng cô cũng biết rằng Pegasus là mối quan tâm hàng đầu của mình. Nó cần cô nhiều hơn cái tự ái của cô cần cô.

“Cậu thật sự muốn biết điều gì quan trọng đến thế à?”, cô vặc lại. “Tự nhiên sao mình lại đến đây kiểm cách nói chuyện với cậu trong khi mình biết cậu ghét cả thế giới này? Lý do là vì Pegasus. Nó chính là cái điều quan trọng ấy đấy.”

Trong thoáng chốc, sắc mặt Joel thay đổi hẳn. Và Emily khắp khởi mừng thầm. Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt Joel lại bùng bùng giận dữ. “Nó thì sao chứ?”, cậu ta thách thức.

Emily tiến đến gần anh chàng hay gây gỗ, “mình đã thấy mấy bức tranh cậu vẽ trong vở của cậu. Nó là những gì cậu vẽ đó.”

“Thì sao chứ?” Joel hỏi.

Không biết làm gì hơn, Emily ngược mắt lên trời. Cô có dám nói cho cậu ta biết bí mật của cô không? Cô có được quyền chọn lựa không?

“Thì sao, nếu nó là thật thì sao?” Cô bắt đầu nói. “Mình muốn nói là nếu nó là thật và nó đang bị thương thì cậu có muốn giúp nó không?”

Đôi mắt nâu sậm của cậu lại lóe lên ánh giận dữ. Cậu đứng bật dậy, bóng cậu che cả cô. “Hỏi gì mà ngu thế không biết? Cô đang chế nhạo tôi vì tôi thích Pegasus đấy à? Nếu vậy thì tôi thì tôi sẽ đâm vỡ mặt cô đó!”

“Không đâu, mình có chế nhạo cậu đâu!” Emily tức giận đáp thật nhanh. “Joel này, cậu nghe mình nói đây. Cậu làm ơn...”

Cô thò tay vào túi lấy chiếc điện thoại di động ra. Cô bật máy lên và giờ tấm hình con ngựa có cánh cho Joel coi.

“Có thể cậu sẽ không tin mình nhưng đêm qua Pegasus, một Pegasus thật, có cánh và có đầy đủ mọi thứ, đã bị sét đánh và rơi xuống mái tòa nhà của mình. Giờ nó đang ở trên đó và đang bị thương nặng. Mình đã làm mọi thứ mình có thể làm rồi, nhưng một cánh của nó đã bị gãy mà mình thì không biết làm thế nào để chữa cho nó cả. Nếu cậu thật sự quan tâm đến nó như mình nghĩ thì hãy đi với mình để giúp nó!”

Tay Emily run quá sức không cầm được chiếc điện thoại để giờ ra cho Joel coi bức hình trong đó. Cậu ta đưa tay ra cầm lấy chiếc điện thoại.

“Nó rơi xuống ngay trong vườn hồng của mẹ mình. Đó là lý do mình bê bối bẩn thỉu như thế này đây. Lúc mình cố giúp nó đứng lên, cái cánh gãy của nó đập ngay vào mặt mình làm mắt mình bầm đen như thế này đó.”

Bỗng nhiên cô thấy mệt lử vì đã thức cả đêm dài, cô ngồi phịch xuống. “Làm ơn đi mà,” cô năn nỉ. “Nó đang bị đau khủng khiếp lắm. Mình không biết phải làm gì cho nó cả.”

Joel cẩn thận ngồi xuống cạnh cô, tay vẫn đang cầm điện thoại di động của cô. “Cô nói tiếp đi, tôi đang nghe đây.”

“Pegasus bị thương. Nó bị thương nặng lắm.”

Emily giải thích và thấy lòng nhẹ nhõm hẳn khi thấy Joel đang chăm chú lắng nghe. “Nó cũng đã đánh nhau dữ dội lắm. Nó không thể cho mình biết tại sao lại đánh nhau, và đánh với ai. Nhưng nó bị thương khắp người và giờ vẫn còn một ngọn giáo đâm lút trong người nó. Mình không đủ mạnh để tự mình rút nó ra. Cho nên mình mới nghĩ đến cậu.”

“Vì sao chứ? Vì tôi bực con quá à?” Joel thách thức và bỗng nhiên lại nổi giận và thủ thế. “Chỉ là một thằng người Ý ngu ngốc thôi phải không?”

Emily lắc đầu. “Không, không phải vậy đâu. Cậu nghe mình nói nè. Pegasus bị thương! Mình đến đây vì mình nghe cậu quan tâm đến nó và không muốn thấy nó bị bắt.”

Joel ngáp ngừng. Lúc này, trên gương mặt cậu ta hiện lên vẻ nghi ngờ. “Làm sao tôi biết là cô không lừa tôi chứ? Hay đại loại đây là một câu chuyện đùa ngu ngốc chứ?”

Emily lắc đầu rồi đứng dậy. Cô mệt mỏi nói: “Cậu hãy nhìn mình đi. Trông mình có vẻ gì là đang lừa cậu không? Cặp mắt bầm tím này của mình là do trang điểm mà ra à? Cậu nghĩ mình tự tạo ra mấy vết cắt do gai hoa hồng chỉ để có cơ đến đây quấy rối cậu à? Joel, mình thề trên vong hồn của mẹ mình đấy, đây không phải trò đùa. Pegasus đang cần cậu giúp đỡ!”

Joel lặng yên thật lâu đến nỗi Emily muốn buông xuôi tất cả.

Emily ngược lên nhìn cậu ta và bắt đầu bước xuống mấy bậc tam cấp: “Mình không thể bỏ nó ở một mình quá lâu. Mình chỉ hỏi cậu một câu đơn

giản thôi. Cậu có đến hay không?”

Joel nhìn Emily rồi nhìn lên hai cánh cửa của tòa nhà bằng đá nâu, rồi lại nhìn Emily lần nữa.

Cuối cùng, cậu ta bắt đầu bước xuống mấy bậc tam cấp. “Thôi được rồi, tôi sẽ đi.”

Khi cậu ta bước xuống vỉa hè, cậu ta đứng trước mặt cô và nói: “Nhưng nếu đây mà là trò đùa thì tôi không quan tâm cô là nữ đâu đấy nhé. Tôi sẽ đánh vỡ đầu cô đấy!”

Chương 6

Trên đường về lại chung cư căn hộ nằm ngay góc đường, Emily và Joel không nói gì nhiều với nhau. Khi đến nơi, Joel dừng lại trước hai cánh cửa lớn của tiền sảnh.

“Lên đó phải đi cả thảy bao nhiêu tầng?” Cậu vừa nói vừa ngược lên nhìn.

Emily nói: “Hai mươi tầng. Mình sống ở tầng trên cùng. Pegasus đang ở trên tầng mái ở phía trên nữa.”

Joel nhăn nhó: “Gì chứ? Hai mươi tầng cơ à? Cô nghĩ là tôi sẽ leo hai mươi tầng sao?”

“Mình đã nói với cậu là Pegasus đang ở trên mái tòa nhà rồi mà.”

Khi thấy Joel ngập ngừng, Emily thở dài: “Nghe này Joel, cậu đã đi cả một quãng đường dài để đến đây. Vậy mà giờ cậu đòi về chỉ vì sẽ phải leo vài chục bậc thang thôi à?”

Joel rên rỉ: “Hai mươi tầng không phải là vài chục bậc thang! Cả một cuộc đua ma-ra-tông của người ta!” Emily mệt quá rồi và không muốn gây sự nữa, cô lắc đầu. “Thôi được rồi Joel, cậu về đi. Mình nghĩ mình đã lầm khi tưởng cậu thích Pegasus. Cậu làm ơn giữ im lặng giúp mình được không? Có thể cậu không tin nó có mặt ở đây nhưng những người khác thì có thể tin đấy.”

Emily không nói không rằng rút chiếc đèn pin ra. Cô bước vào sảnh và đi về phía cầu thang bộ. Khi cô kéo cửa cầu thang nặng nề bằng kim loại ra, cô nghe có tiếng bước chân thành thịch phía sau. Quay đầu nhìn lại, cô thấy đó là Joel.

Cô cảnh cáo: “Vẫn còn hai mươi tầng nữa để leo đó.”

Joel nhún vai. “Tôi biết. Nhưng không còn cách nào khác tốt hơn cả.”

Leo năm tầng đầu tiên vẫn còn dễ, mười tầng tiếp theo họ đã thấm mệt. Đến tầng thứ mười lăm thì cả Emily lẫn Joel đều thở hổn hển và muốn ới. Cả hai ngồi bệt xuống để nghỉ chân.

Emily thở phì phò. “Mình đã nghĩ đi bộ đến trường hằng ngày là khỏi phải tập thể dục nữa, nhưng giờ mình mệt bỏ hơi tai rồi.”

“Tôi cũng vậy.” Joel vừa thở vừa đồng ý. “Tôi đã từng sống ở Connecticut và chơi cho đội bóng đá của trường. Nhưng thời đó qua lâu rồi.”

Trong ánh đèn pin mờ mờ, Emily nhìn cậu. “Vậy cậu đến từ Connecticut sao?”

Joel lắc đầu. “Tôi đến từ Rome. Cậu biết đấy, từ Italy. Nhưng khi tôi còn nhỏ, bố tôi được đề nghị đến làm việc ở Mỹ và tìm được một căn nhà ở Connecticut. Bố mẹ tôi đi vào thành phố làm việc hằng ngày.”

Emily rất ngạc nhiên. Joel nói y như người Mỹ chứ không hề pha giọng Ý. Cô chưa từng nghĩ cậu là người nước ngoài. Trong mấy tháng cậu có mặt trong lớp, cô không biết tí gì về cậu cả. Cô chỉ biết cậu là người hay gây rối thôi. “Vậy nên nhà cậu chuyển đến thành phố và giờ sống trong mấy căn nhà gạch nâu đỏ đó?”

“Cũng không hẳn...” cậu đáp. Rồi ngừng lại. Bỗng dừng cậu đổi thái độ. Cậu đứng phắt dậy và nói: “Tôi không muốn nói thêm về chuyện đó nữa. Mình tiếp tục đi lên nữa chứ?”

Không chờ cô thêm một phút nào, cậu biến vào bóng tối của cầu thang.

Họ lặng thinh leo lên năm tầng cuối cùng. Khi họ lên đến tầng trên cùng, Emily rút chìa khóa trong túi mở cửa ra mái tòa nhà rồi bước lên đứng ngang hàng với cậu.

“Nó biết cậu sẽ đến, nhưng mình nghĩ nó sẽ không vui với chuyện này. Vậy nên cậu nhẹ nhàng với nó một chút nhé. Cậu có thể nổi giận với mình

bao nhiêu cũng được. Nhưng mình không muốn cậu la hét với nó. Cậu hiểu chứ?”

“Tôi không la hét với cô.” Joel thách thức.

“Ừ, cậu muốn gọi là gì cũng được.” Emily đáp lại khi cô tra chìa khóa vào ổ rồi xoay ổ khóa. “Mình không muốn cậu làm điều đó với Pegasus. Nó đang bị thương và rất đau đớn. Cậu phải cư xử dễ thương với nó, nếu không mình thề là sẽ đẩy cho cậu rơi xuống đất đó.”

Joel hoảng sợ khi cô bỗng dừng trở nên hung dữ như thế. “Nếu thật sự là có nó ở đây thì tôi hứa sẽ không làm gì bậy bạ đâu.”

“Đương nhiên là nó ở đây thật mà.”

Emily mở tung cánh cửa rồi bước ra ngoài mái tòa nhà. “Nó ở trong cái nhà kho đó đó.” Rồi cô gọi: “Em vẫn còn đó phải không cưng?”

Một tiếng hí nho nhỏ vọng ra từ nhà kho. Sắc mặt Joel đổi từ nghi ngờ sang kinh ngạc hoàn toàn.

Emily giơ một ngón tay lên cảnh cáo. “Nhớ đấy nhé, hãy cư xử dễ thương với nó, nếu không thì cậu sẽ biết bay cực kỳ nhanh đó!” Cô kéo Joel về phía nhà kho.

“Em có nhớ chị không?”, cô hỏi khi Pegasus bước tới mừng cô. Cô bước tới trước đầu nó rồi bắt đầu vuốt ve gương mặt trắng trẻo mịn màng của nó. Emily nghe Joel hít vào một hơi thật sâu. Cô quay lại và thấy vẻ mặt ngờ vực của cậu.

Cô ra hiệu cho Joel bước tới trước và nói: “Pegasus này, chị muốn em gặp anh Joel, Joel, đây là Pegasus.”

Joel bước vào nhà kho và đứng sững như trời trồng trước mặt con tuấn mã một lúc lâu. Cuối cùng, cậu lắc đầu và ngập ngừng giơ một bàn tay lên vuốt ve đầu Pegasus.

“Không thể nào tin được. Pegasus có thật. Nó đang có mặt ở đây thật!” Đôi mắt Joel bừng sáng.

Emily thấy rõ vẻ giận dữ thường trực của Joel đang tan biến.

“Đúng là như thế. Nhưng nó đang bị thương nặng lắm.” Cô đưa Joel tới xem cái cánh bị thương của nó. “Cần phải chữa lành cho nó, nhưng mình không biết phải làm sao cả.”

Cô hướng dẫn cho cậu bước sang phía bên kia con ngựa.

Cô nói nhỏ: “Pegs à, em nâng cánh lên để chỉ cho anh Joel thấy ngọn giáo được không? Anh ấy sẽ giúp chị rút nó ra cho em đó.”

Ngay lập tức, con ngựa nhấc cái cánh lên để lộ ngọn giáo đang chĩa ra từ cạnh sườn nó. “Ôi, trời ơi!”, Joel hét lên khi cậu xem xét ngọn giáo. “Ai đã làm chuyện này chứ?”

Emily nhún vai. “Mình không biết. Mình chỉ biết là nó cần chúng ta giúp đỡ trước khi có ai đó tìm thấy nó và đưa nó đi.”

Vừa nói, Emily vừa nhàu mày lại. Dường như rất nhiều vết cắt và cào xước sâu giờ đã cạn hơn trước. Cô kiểm tra kỹ lai thì thấy vết phỏng vì sét đánh cũng đã nhỏ lại nhiều. Còn mấy vết gai cào xước da thịt thì giờ đây đã biến mất cả. Cô giật mình nói: “Mấy vết thương của em lành mau quá.” Cô nhìn Joel. Sáng nay, những vết cắt này sâu hơn nhiều. Cậu có thấy mấy vết xước trên tay mình không? Trên người Pegasus nặng gấp mười lần mình đó. Nhưng mấy vết gai đâm biến đâu mất hết rồi.”

“Tôi không ngạc nhiên đâu.” Joel tiếp tục xem xét cạnh sườn của con ngựa. “Pegasus là dân vùng núi Olympus. Nó bất tử mà. Đương nhiên là nó sẽ lành nhanh lắm.”

“Là dân vùng xứ Olympus thì có liên quan gì đến việc này? Nó vẫn là một sinh vật như cậu với mình thôi. Mà mình thì chắc chắn không lành mau như thế.”

“Đúng vậy, nó là một sinh vật.” Joel giải thích.

“Nhưng nó cũng rất khác với chúng ta. Nếu cậu hỏi tôi trước thì tôi không nghĩ là nó bị thương đâu.”

“Nếu mình mà hỏi cậu trước thì chắc cậu đã nhai nát đầu mình ra rồi.”

Joel cau mày trả đũa: “Tôi sẽ không làm thế đâu!”

Emily không nói tiếp vì sợ sẽ sa vào một cuộc tranh luận khác. Joel rất dễ bị khiêu khích và nổi giận.

“Ừ, có là dân xứ Olympus hay không thì, cũng phải lấy ngọn giáo đó ra. Mình cũng không biết làm cách nào để chữa cái cánh của nó nữa.”

Joel vuốt vuốt những chiếc lông vũ trắng mịn của cái cánh lành. “Trong phim thì họ chỉ cần kéo cái chân hay cánh tay gãy của người nào đó là xong. Rồi họ bó bột lại.”

“Nhưng đây không phải là tay hay chân mà là cánh.” Emily nói, “Mà phần lớn mấy cái xương cánh đều rỗng phải không? Nếu mình kéo nó rồi xếp lại không đúng cách thì có thể làm nó bị thương nặng hơn đó.”

Joel gật đầu. “Cũng có thể, nhưng mình cũng không thể để nó như thế này được.” Thành hình một ý tưởng nảy ra trong đầu cậu. “Hay là mình xem thật kỹ cái cánh không bị thương của nó đi. Mình xem xem nó được sắp xếp ra sao. Rồi mình so sánh với cái cánh bị thương thì sẽ thấy được sự khác biệt của chúng. Sau đó chúng ta sẽ cố sửa lại cái cánh gãy.”

Emily đồng ý: “Ý hay đó. Nhưng mình phải bắt đầu từ đâu chứ? Cái cánh hay ngọn giáo trước?”

Chính Pegasus lại là người đưa ra câu trả lời. Như thế này giờ nó đã lắng nghe từng từ một, con ngựa lại nhắc cái cánh lành lên, hí vang rồi giậm mạnh trên sân nhà.

Emily vuốt ve mõm nó. “Em muốn bọn chị rút ngọn giáo ra trước phải không?”

Để trả lời, nó dụi dụi mõm vào tay cô bé.

Joel ra đứng với Emily nơi đầu con ngựa. Cậu nói: “Vậy thì tớ nghĩ mình sẽ bắt đầu với ngọn giáo.”

Emily và Joel đi xuống lại dưới căn hộ của cô để lấy thêm dụng cụ.

Joel nhìn quanh rồi huýt sáo. “Căn hộ của cậu đẹp hơn nhiều so với cái bãi rác mình đang sống đó. Chỉ có cậu với bố mẹ cậu thôi à?”

“Mẹ mình đã mất vì ung thư cách đây ba tháng rồi. Giờ chỉ còn mình và bố mình thôi.” Emily bắt đầu thấy nghẹn nghẹn nơi cổ như thường lệ. Hít vào một hơi thật sâu, cô nuốt cục nghẹn xuống trước khi những giọt nước mắt trào ra. “Còn nhà cậu thì sao? Mình nghe nói khu nhà gạch nâu đỏ đó tiện nghi lắm mà. Nhà nào cũng có nhiều phòng và còn có sân sau nữa.”

Joel lắc đầu. “Đó không phải nơi tớ ở. Nhà tớ nhỏ xíu hệ thống ống nước đã hỏng, và vôi vữa đang dần tróc ra rơi xuống từng mảng.”

Emily lấy mấy ống kem chữa bỏng và thuốc sát trùng cuối cùng từ trong tủ thuốc.

Joel hỏi: “Mẹ cậu có bao giờ dạy cho cậu khâu vá chưa?”

“Khâu vá á?” Emily lặp lại. “Sao chứ?”

“Vì một khi chúng ta rút ngọn giáo ra khỏi cánh của Pegasus thì vết thương sẽ chảy máu. Chúng ta phải khâu vết thương cho kín lại để nó ngừng chảy máu và mau lành.”

“Cậu muốn mình khâu cánh Pegasus lại á?”

Joel hỏi: “Cậu có ý gì hay hơn không?”

“Có.” Emily đáp. “Có keo siêu dính nè. Đôi khi bác sĩ cũng dùng thứ đó thay vì khâu lại trong các cuộc tiểu phẫu ấy. Họ đã dùng cho mẹ mình trong một cuộc phẫu thuật. Sau khi họ nói cho bố biết, bố mình bèn đi mua để phòng những trường hợp khẩn cấp.”

Joel nhú mày. “Keo ư? Thật á?”

Emily gật đầu rồi đi trở lại về phía bếp để lấy keo. Cô bé quăng nó vào trong túi đựng đồ dùng. Cuối cùng, cô mở ngăn đông lấy hộp kem cuối cùng ra.

“Mình đã mời Pegasus ăn rau mà nó chỉ muốn ăn kem của mình thôi. Cho nên có lẽ nó muốn ăn thêm đó.”

“Pegasus thích ăn kem à?”

Khi Emily gật đầu, Joel trông có vẻ bối rối. “Cậu nghe xem có thứ gì cho tớ ăn được không? Tớ đang đói muốn chết đây. Cả ngày hôm nay tớ chưa

ăn gì cả.”

Emily ngừng lại rồi nhìn cậu như thể mới thấy cậu lần đầu tiên. Anh chàng Joel này không giống như anh chàng Joel hay nổi giận trước đây. “Được thôi, cậu muốn ăn gì thì cứ lấy đi. Nhưng hãy đem lên trên kia nhé.”

Khi trở lại mái tòa nhà, họ lấy đồ đạc dụng cụ ra. Emily đã đứng, ngay khi Pegasus ngửi thấy mùi kem, nó đi thẳng đến hộp kem. Khi ăn xong hộp kem, nó giật luôn hộp ngũ cốc để ăn sáng từ tay Joel.

“Ê, ê...” Joel phản óa. “Của tao mà! Mà có đồ ăn riêng của mày rồi mà.”

Emily nói: “Mình không nghĩ nó thích thứ gì tốt cho sức khỏe đâu. Cậu nhìn đi, nó có đựng đến mấy quả táo mình để lại cho nó đâu. Cả cà rốt cũng thế. Nó chỉ muốn ăn những thứ thật ngọt thôi.”

“Chà, chà, lẽ ra nó phải để lại cho tớ một ít chứ.” Joel phản nản. “Toàn bộ số đường đó không tốt cho nó. Mấy thứ đó ở vùng núi Olympus có không nhỉ?”

Bỗng nhiên Joel búng tay đánh tách một tiếng. “Giờ thì tớ hiểu rồi. Có lý lắm.”

“Gì chứ?”

“Cậu không thấy à? Pegasus toàn ăn đồ ăn ngọt. Ở xứ Olympus nó chỉ toàn ăn thức ăn ngọt!”

“Làm sao cậu biết được chứ?” Emily hỏi.

“Vì tớ đã đọc được rất nhiều về chuyện này rồi.” Giọng Joel ngày càng phấn khích hơn. “Thần thoại Hy Lạp là loại sách tớ thích đọc mà! Tất cả các truyền thuyết đều nói rằng ở vùng núi Olympus, các vị thần ăn thức ăn tiên và uống rượu tiên. Đó là những thứ giúp họ bất tử. Đó cũng là lý do tại sao Pegasus muốn nó, để giúp nó chóng lành bệnh. Một vài người cho rằng thức ăn trên rất giống mật ong, nên nó cần thức ăn ngọt. Trong bếp nhà cậu có mật ong không?”

“Mật ong á?” Emily lặp lại. “Joel, cậu điên rồi. Đó chỉ là huyền thoại. Chúng ta không thể chữa cho Pegasus dựa trên mấy cái huyền thoại vớ vẩn ấy được.” Joel gật đầu. “Ồ, có chứ. Pegasus có thật mà, phải không?” Emily gật đầu.

“Và Pegasus có tiếng truyền thuyết, cũng đúng mà?” Khi Emily tiếp tục gật đầu, Joel nói luôn: “Vậy thì nếu nó hiện hữu thì những điều khác cũng vậy.”

“Chờ chút.” Vừa nói Emily vừa giơ tay lên. “Ý cậu là thần Zeus, nữ thần Hera, thần Poseidon và tất cả các vị thần khác đều có thật?”

Joel sửa lại: “Các thần Jupiter, thần Juno và thần Neptune. Zeus là tên Hy Lạp. Vì tớ là người Ý nên tớ thích các truyền thuyết La Mã hơn. Nhà lãnh đạo vùng núi Olympus là thần Jupiter.”

Emily đập lại: “Zeus hay Jupiter không quan trọng. Nhưng mấy cái truyền thuyết đó làm sao là thật được!”

Joel nhảy dựng lên phản đối: “Sao lại không chứ? Nhìn nó đi kìa! Pegasus đang đứng ngay đây, thật y như cậu hay tớ đây thôi. Vậy nếu nó là thật thì tại sao những vị thần kia lại không thật chứ?”

Emily đáp: “Vì nếu họ có thật, tại sao họ không đến bắt nó đi? Nếu thần Zeus...”

“Thần Jupiter.” Joel chỉnh cô.

“Thôi được.” Emily bức bối nói. “Nếu thần Jupiter là thật thì tại sao thần không biết là Pegasus đang bị thương mà đến giúp nó?”

“Tớ không biết.” Joel công nhận. “Có thể thần không đến được. Nhưng cũng có thể thần chưa biết. Nhưng tớ biết chắc là nếu tớ không giúp Pegasus thì thần Jupiter sẽ nổi giận với chúng ta khi người đến đây đó.”

“Mình không quan tâm về thần Jupiter hay các vị thần khác.” Emily vừa nói vừa mở mấy túi dụng cụ y tế ra. “Mình chỉ quan tâm đến Pegasus thôi. Giờ thì hãy bắt tay vào việc này.”

Họ rửa sạch vùng bị thương quanh ngọn giáo.

Sau đó Emily nói với con tuần mã: “Chị thật sự rất lấy làm tiếc, nhưng em sẽ rất đau đó.”

Đứng bên cạnh Pegasus, tay cầm khăn sạch, Emily nâng cái cánh nặng trĩu của Pegasus lên. Bên cạnh cô, Joel đưa hai tay nắm lấy phần chìa ra ngoài của ngọn giáo. Cậu tựa người vào cạnh sườn con tuần mã. Cả hai cùng đếm ngược.

“Ba, hai, một, ra này!” Sử dụng hết sức bình sinh, Joel bắt đầu kéo.

Pegasus cố không nhảy dựng lên khi ngọn giáo được từ từ rút ra từ cạnh sườn nó.

“Nhanh lên, Joel.” Emily vừa hét lên vừa cố giữ cho con tuần mã nằm yên.

Đầu Pegasus ngửa hẳn ra sau, lắc lư trên không trung. Cặp mắt to hoang dã của nó lộ vẻ đau đớn còn hai móng trước của nó cào cào xuống sàn gỗ của nhà kho. Tiếng thét của nó cứa vào tim Emily.

“Nhanh lên đi, nó chết mất!”

Bằng một cú rút cuối cùng thật mạnh, Joel rút được ngọn giáo ác nghiệt đó ra khỏi sườn con tuần mã. Máu tuôn ra từ vết thương mở sâu hoắm.

“Rịt vết thương lại đi!” Joel thở hổn hển và cố hít thở cho đều để lấy lại sức. “Chúng ta phải cầm máu cho nó!”

Emily rút cái khăn trên vai xuống ép vào vết thương. Dưới đôi bàn tay cô, cô thấy Pegasus đang run lên bần bật.

“Xong rồi, Pegasus”, cô xoa dịu nó. “Em sẽ khỏe lên nhanh thôi. Điều tệ hại nhất đã được xử lý, ngọn giáo đã được lấy ra rồi.”

“Chưa xong hết đâu.” Joel gằn giọng khi cậu đưa tay dè lên vết thương thay cho Emily. “Đi lấy keo đi Emily. Chúng ta phải làm cho xong luôn.”

Với sự giúp đỡ của Joel, Emily có thể ép hai mép vết thương lại rồi dùng keo chuyên dụng băng kín lại. Họ lấy băng y tế dán lên rồi cố định mấy miếng băng đó bằng băng keo trong.

“Chà, trông không được đẹp, nhưng như thế này thì tốt hơn.” Joel nhè nhẹ vỗ vỗ sườn con tuần mã. Cậu quay sang Emily. “Ý tưởng dùng siêu keo của cậu thật hay đó. Tớ không hề nghĩ nó lại hữu ích như vậy.”

Emily nhún vai. “Mình rất vui khi thấy nó có hiệu quả. Mình nghĩ mình không thể khâu vết thương lại cho nó được đâu.”

“Tớ cũng thế.” Joel đồng tình. “Giờ thì chúng ta phải chữa cho cái cánh của nó, và nó sẽ chóng hồi phục thôi.”

Khi Emily và Joel chữa xong cái cánh của Pegasus thì trời đã xế chiều. Dù Emily đã rất lo nhưng chữa cho cánh của Pegasus không kinh khủng như rút ngọn giáo ra. Ý tưởng của Joel khi muốn xem cái cánh lành của nó để chữa cho cái cánh bị thương hóa ra rất hiệu nghiệm. Chẳng mấy chốc, họ đã sắp xếp lại máy cái xương gãy vào cho khớp rồi lấy gỗ bó vào và cố định bằng băng keo trong bên ngoài băng y tế.

Khi họ làm xong, thậm chí họ chưa kịp mừng thành công thì điện thoại của Emily reo vang.

“Bố mình đó. Ông không hề biết tí gì về cậu hoặc Pegasus đâu đấy, vì vậy cậu cố gắng giữ im lặng giúp mình đấy nhé.”

Ngay khi Joel gạt đầu, Emily vội vã trả lời điện thoại, “Chào bố.”

“Em, con đang ở đâu vậy?” Bố cô hỏi, giọng đầy lo âu. “Bố đang ở nhà đây mà sao không thấy con đâu cả!”

Emily kiểm tra đồng hồ của mình và hốt hoảng khi nhận ra thời gian trôi nhanh quá. “Con đang ở trên mái tòa nhà đây bố”, cô bé trả lời.

“Con đang làm gì ở trên đó thế?”

Emily vội lấp liếm. “Dạ, bố có nhớ là con đã nói với bố rằng con nghe thấy có âm thanh phát ra từ trên đây không ạ? Con muốn lên xem rồi kiểm tra những hư hại mà cơn bão đã gây ra vào đêm qua và con hầu như quên cả thời gian.”

“Ồ vậy thì con cứ ở yên đó nhé, bố sẽ lên ngay với con đây.”

Emily hoảng sợ nói. “Thôi bố, bố đừng lên đây.”

“Con đang, à, con đang làm một món quà bất ngờ dành tặng cho bố và con chưa muốn bố nhìn thấy nó lúc này.”

“Con sẽ xuống nhà ngay đây ạ.”

Trước khi cô bé kịp để cho bố mình có cơ hội nói thêm, cô cúp máy.

“Bố mình hiện đang ở dưới nhà.” Cô bé nói. “Giờ mình buộc phải xuống dưới đó để ông không lên trên này nữa. Cậu ở lại cùng với Pegasus nhé! Mình hứa sẽ quay lên lại ngay sau khi bố mình đi ngủ. Ông đã phải làm việc liên tục mấy ca liền và mình nghĩ giờ ông cũng khá mệt rồi. Khi ông đã ngủ say, mình sẽ đem lên thêm nhiều đồ ăn hơn nữa cho tất cả chúng ta.”

“Đừng quên đem thêm một ít mật ong nếu nhà cậu vẫn còn nhé.” Joel gọi với theo. “Và bất cứ thức ăn nào khác có chứa đường trong đó, Pegasus sẽ cần đến mấy thứ đồ ăn ngọt nếu muốn được mau lành vết thương.”

“Mình sẽ không quên đâu mà!” Emily hứa khi cô bước tới lối cửa ra vào trên mái tòa nhà. Bật đèn pin của mình lên, cô bé vẫy vẫy tay tạm biệt Joel trước khi dánh cô biến mất hẳn vào chiếc cầu thang tối tăm.

Trên đường đi xuống nhà, Emily cố gắng suy nghĩ về những gì cô sẽ phải nói với bố mình. Cô lo rằng ông sẽ mắng cô khi nhìn thấy bên mắt bầm đen của cô. Nhưng dù cô có kể với bố những gì đi chăng nữa thì cô biết chắc là mình sẽ không kể với bố về Pegasus.

Cô đã hứa danh dự với con tuần mã rồi và cô sẽ không hề có ý định sẽ phá vỡ lời hứa đó. Ngay cả khi đó cô mở cánh cửa căn hộ và gọi to: “Bố ơi.”

“Bố đang ở trong bếp đây này!” Bố trả lời.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Emily chậm chậm bước vào bếp. Cô thấy bố cô đứng bên cạnh chiếc tủ lạnh, trên người vẫn mặc bộ đồng phục cảnh sát, đang quay lưng về phía cô. Trông ông khá buồn cười khi ông lôi ra rất nhiều đồ ăn và cố gắng để ôm được tất cả trong vòng tay của mình.

“Thật là một mớ hỗn độn”, ông nói mà không quay lưng lại. “Tất cả mọi thứ đang bị rã đông. Chúng ta nên ăn mấy thứ này càng nhanh càng tốt trước khi nó hư đi, con gái à.”

Ông quay lại nhìn thấy khuôn mặt của cô bé và đánh rơi hết tất cả mọi thứ trên tay của mình xuống. Những chai lọ đựng đồ chua và rau củ rơi xuống, lăn long lóc khắp nơi trên sàn nhà bếp.

“Chuyện gì đã xảy ra với con vậy? Em, mắt của con bị bầm đen kìa!”

“Con biết rồi bố,” Emily nói và cố tỏ ra bình thường, “con bị vấp ngã khi đang ở trên mái tòa nhà và ngã nhào và bụi hồng. Không hiểu sao mà con đã tự đập vào mắt mình. Thực sự thì...” cô đấm chính lại, “con nghĩ con đã tự huých cái đầu gối của con lên tận trên mắt.”

Khi bố cô kiểm tra khuôn mặt của cô, ông huýt sáo trêu: “Ghe quá! Trong đời bố, bố chưa bao giờ thấy một con mắt bị bầm đen đến như thế. Chắc nó phải đau như trời giáng nhỉ!”

“Dạ, cũng cỡ đó đó bố.” Emily thừa nhận. “Nhưng không tệ bằng mấy vết trầy xước do gai ở trong bụi hồng đâm đâu ạ.” Cô kéo tay áo lên để lộ những vết thương sâu trên cánh tay mình. “Con đoán cái bụi hồng đã giành chiến thắng ở vòng đầu tiên.”

“Có vẻ như nó đã thắng cả cuộc chiến luôn ấy chứ”, bố cô gật gù. “Chúng ta cần phải làm sạch mấy vết xước này đi con gái ạ.”

Emily nhớ ra rằng cô và Joel đã lấy tất cả các loại kem thuốc và bông băng y tế cá nhân lên tầng thượng để băng vết thương cho Pegasus hết rồi. “Xong rồi bố à! Cô nhanh chóng nói. Con đã vệ sinh vết thương và bôi thuốc lên rồi. Thực sự, con thấy không sao cả mà.”

“Ừm, vậy thì được rồi con gái”, bố cô miễn cưỡng nói. “Nhưng Emily này, bố không muốn con lại leo lên trên đó một mình nữa. Với tình trạng như hiện nay, leo lên đó nguy hiểm lắm đó con.”

“Nhưng... bố à,” Emily phản đối. “Con rất muốn làm một cái gì đó đặc biệt dành cho bố. Con... Con đang sửa chữa lại khu vườn! Bố biết là mẹ yêu khu vườn của mình biết bao, mà thật ra tất cả chúng ta đều yêu quý nó.”

Sau bao tháng ngày bị lãng quên, nó đã hoàn toàn trở nên hoang dại hết rồi. Bố, cho con làm điều này đi mà. Nó thực sự khiến con cảm thấy khuây khỏa hơn về mọi mặt.”

Emily cảm ghét bản thân mình vì đã dùng sự ra đi đầy đau buồn của mẹ cô như một cái cớ biện hộ để được tiếp tục được lên sân thượng. Nhưng cô bé không thể để bố mình ngăn cô lên trên đấy, không thể được khi Pegasus vẫn còn ở trên đó và đang rất cần đến sự giúp đỡ của cô.

“Con xin bố, con thực sự cần phải làm điều này.”

Cuối cùng ông thở dài đồng ý. “Ừ nhưng ít nhất thì con hãy đợi bố về cùng làm với con. Sau khi khắc phục xong sự cố mất điện này, bố sẽ được nghỉ bù vài ngày. Vậy thì tại sao chúng ta lại không cùng nhau thực hiện cái dự án tuyệt vời này của chúng ta nhỉ?”

Emily biết đây là điều tốt nhất hiện nay mà cô có thể trông mong ở bố của mình.

“Sẽ thật tuyệt vời đấy bố à: Nhưng nếu con hứa sẽ không làm bất cứ việc gì quá nặng nề, thì ít nhất con cũng có thể đi lên đó và cố gắng dọn dẹp, làm sạch mọi thứ một chút trước khi chúng ta bắt tay vào công việc thực sự được không bố.”

“Đồng ý.” ông nói. “Nhưng chỉ khi con hứa với bố là sẽ cẩn thận và không đến gần mép của mái tòa nhà nhé.”

“Tất nhiên rồi bố.” Emily nhanh chóng đổi chủ đề trước khi bố cô kịp thay đổi quyết định của mình. “Vậy, bố ơi, người ta đã nói gì về sự cố mất điện này ạ?”

“Ừm, thật chẳng hay ho gì, con gái à”, ông nói khi ông quay trở lại làm việc nơi tủ lạnh. “Công ty điện lực đã huy động toàn bộ nhân viên của mình để xử lý sự cố này, nhưng có vẻ như chúng ta sẽ không có điện để dùng ít nhất là trong hai ngày, mà có khi ba ngày cũng không chừng.” Ông dừng lại và nhìn cô bé một lần nữa. “Con hiểu điều đó có nghĩa là gì rồi phải không nào?”

Emily gật đầu. “Điều đó có nghĩa là bố cần phải quay trở lại với công việc của mình sớm, phải không ạ?”

“Bố định nói với con rằng điều đó có nghĩa là con sẽ không được đến trường học trong vài ngày.” Sau đó, ông miễn cưỡng nói thêm, “Nhưng đúng là thế, bố sẽ phải trở lại trụ sở để làm việc. Kiểu gì thì bố cũng phải quay lại đó ngay vào lúc nửa đêm. Vì chỉ có một mình con ở nhà thôi nên bố mới có thể trốn về đây trong một vài giờ, con gái à.”

Emily nhắc cái bình sữa ra khỏi vòng tay bố cô. “Vậy thì, bố không nên lãng phí thời gian ở đây. Bố ngồi xuống đây đi, con sẽ xem xem có thể nấu gì cho bữa tối của chúng ta. Sau đó, con nghĩ rằng bố nên cố gắng tranh thủ chớp mắt một chút cho lại sức đi ạ.”

Khi bố cô mỉm cười, hai má lúm đồng tiền trên khuôn mặt của ông càng hiện rõ ra.

“Này này, ai là phụ huynh ở đây nhỉ?” Ông vừa hỏi vừa cười một cách châm chọc.

“Trường hợp này là con, bố à!” Emily trêu bố mình khi cô bắt đầu lấy thật nhiều thức ăn đang rã đông để chuẩn bị bữa ăn tối của họ.

“Hoàn toàn hợp lý”, ông thừa nhận. “Đây quả là một khoảng thời gian hai mươi bốn tiếng rất kỳ lạ.” Ông thở dài nặng nề khi ngồi xuống chiếc bàn ăn được đặt ngay ngắn trong bếp. “Cướp bóc đang xảy ra ở khắp nơi trên toàn thành phố vì sự cố mất điện, hệ thống an ninh thì hầu như đang rã rệu và dần mất kiểm soát. Ở khu nhà giàu, mọi người đang trở nên hoảng loạn. Một số cư dân thậm chí đã đi tới trụ sở cảnh sát địa phương nơi họ ở để khai báo là họ đã nhìn thấy những sinh vật bốn chân khổng lồ đi lên từ các đường cống ngầm. Họ nhấn mạnh rằng bọn chúng là một loại quỷ dữ và đây đúng là ngày tận thế.”

“Ôi,” Emily thốt lên khi cô lôi ra một cái chảo và đặt nó lên bếp gas, “thật vậy sao bố.”

“Nhưng đó không phải là điều tồi tệ nhất đâu con”, bố cô nói. “Con có nhớ lúc bố gọi điện thoại cho con từ Belview về không? Bố đã ở đó lập

báo cáo về một cậu bé bí ẩn được người ta đưa vào. Có vẻ như nó bị sét đánh trúng và rơi ra khỏi cửa sổ.”

“VẬY chắc là đau ghê lắm bố nhỉ?” Emily nói khi cô bắt đầu đánh bông vài trái trứng lên để làm món trứng bác. “Cậu ấy chết rồi hả bố?”

“Không” bố cô trả lời. “Các bác sĩ cho biết khi bị như thế thì lẽ ra thằng bé đó phải chết rồi mới đúng: Nhưng không những nó không chết mà nó còn hồi phục nhanh hơn rất nhiều so với bất cứ trường hợp nào mà các bác sĩ đã từng gặp trước đây. Xương của thằng bé ấy cứ nối khít lại với nhau chỉ trong một khoảng thời gian ngắn kỷ lục và các vết bồng trên mình nó cũng đã liền sẹo, lên da non chỉ trong vòng có mấy phút thôi.”

Emily ngừng đánh bông món trứng cho bố mình. “Cậu ấy đang hồi phục thực sự rất nhanh chóng phải không ạ?” cô bé quay sang hỏi. “Rốt cuộc thì cậu ấy là ai hả bố?”

Bố cô nhún vai. “Bố thực sự cũng không biết nữa. Thằng bé có nói rằng nó tên và... tên là...” rồi ông dừng lại và đứng lên, sau đó gập người xuống tận thắt lưng và giơ tay mình lên múa múa với điệu bộ như thể đang nghiêng mình chào ai đó “... Paelen Ưu Tú, xin hân hạnh được phục vụ quý ngài.”

Emily không nhin cười nổi khi bố cô cứ lặp đi lặp lại mấy động tác phe phẩy tay và cái điệu bộ đầy trang trọng đó. “Cậu ta từ đâu tới ạ? Bố không hề có một chút manh mối nào cả”, bố cô nói và ngồi xuống lại. “Thằng bé ấy khẳng định rằng nó không nhớ được gì nhiều, nhưng bố đã làm cảnh sát một thời gian dài, bố dễ dàng nhận biết thế nào là một lời nói dối.” Ông dừng lại như thể đang cố nắm bắt cho được một điều gì đó thật nhanh vì sợ nó biến đi mất.

“Thật sự nó thực sự rất kỳ lạ, Em. Rõ ràng có điều gì đó cực kỳ bất ổn về đứa trẻ này, nhưng bố không thể nêu ra được sự bất ổn đó là gì.”

“Như thế nào hả bố?”

“Có một vài điều, thật đấy”, bố cô trả lời. “Cái cách nó nói chuyện rất kỳ lạ. Rất là trang trọng, con biết không? Kể đến là tình trạng của nó khi nó

được tìm thấy nó chỉ mặc mỗi một chiếc áo choàng dài có thắt lưng đã bị nhuộm đầy máu đỏ thẫm và đôi xương đan có cánh, được nạm đầy ngọc quý lấp lánh. Rõ ràng là thằng bé đã bị sét đánh trúng, nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn sống sót và mạnh khỏe y hệt như ngay trước cú sét đánh đó. Khi các nhân viên y tế đến nơi, họ thấy nó đang ôm chặt lấy một sợi dây cương bằng vàng tuyệt đẹp. Với đôi xương đan nạm ngọc và dây cương vàng, thì hai món ấy ắt phải đáng giá ngang ngửa cả một gia tài. Nhưng nó từ chối không nói cho bố biết mấy thứ đó đến từ đâu hoặc làm thế nào mà nó đã có được chúng.”

Emily cảm thấy nhịp tim của cô mỗi lúc một đập nhanh và loạn xạ hơn.

Paelen Ưu Tú ư? Lành bệnh một cách nhanh chóng ư? Mặc một chiếc áo choàng, mang xương đan, và tay thì nắm chặt một dây cương ngựa bằng vàng ư? Cô biết chắc phải có điều gì đó liên quan tới con tuần mã Pegasus. Cô còn không biết đó là điều gì.

Mấy quả trứng nhanh chóng bị bỏ quên khi Emily kéo một cái ghế và ngồi vào bàn bên cạnh bố cô.

“VẬY là cậu ấy vẫn còn ở bệnh viện hả bố?”

“Không”, bố cô ậm ừ đáp. “Và bản thân thằng bé ấy lại là một câu chuyện khác nữa. Khi các nhân viên y tế nhận được kết quả xét nghiệm máu của thằng bé, họ đã ngạc nhiên đến cực độ. Mọi việc hình như đã trở nên tệ hại hơn từ đó.”

Emily cảm thấy lòng bùng trong hai lỗ tai. Tất cả những điều bố cô nói nghe cứ y như là về thần thoại của xứ Olympus ấy. Sao lại có một vị thần khác ở vùng núi Olympus đang có mặt tại thành phố New York này được nhỉ? Cô cần phải kể với Joel ngay khi có thể.

“Ý bố là gì ạ? Chuyện gì đã xảy ra?”, cuối cùng Emily cũng cất tiếng hỏi.

“Có vẻ như một trong những y tá ở đó đã gọi cho Trung Tâm Nghiên Cứu Trung Ương CRU khi cô ta nhìn thấy kết quả. Và không lâu sau đó, một số đặc vụ đã đến bệnh viện để đem thằng bé đi. Nhưng khi bố tranh cãi

với bọn họ về việc này, họ đã gọi ngay cho cấp trên của bố. Vì thế ngay lập tức bố được lệnh phải trở về trụ sở cảnh sát cũng như được yêu cầu phải quên hết mọi việc đã xảy ra ở đó. Cũng như mọi khi, chính phủ luôn luôn tìm cách bưng bít mọi việc, con gái à. Bố không biết bọn họ đã đưa thằng bé ấy đi đâu hay họ dự định sẽ làm gì với nó. Nhưng từ những gì bọn bố từng biết về bọn CRU thì bố chắc chắn sẽ không bao giờ muốn mình rơi vào cái tình cảnh khốn khó như của thằng bé ấy, nhất là lại trong một sự việc kỳ dị như vậy.”

Chương 7

Paelen đang ngồi trên giường trong một bệnh viện được bảo vệ nghiêm ngặt. Một số người đàn ông mặc áo khoác màu trắng đang gắn rất nhiều sợi dây thép kỳ lạ lên người cậu. Một số dây được dán lên ngực cậu, trong khi những sợi dây khác được gắn chặt lên mặt và đầu. Khi cậu cố gạt chúng ra khỏi người mình, hai người đàn ông mặc bộ áo liền quần màu trắng vội vã chạy đến và nắm chặt lấy bàn tay của cậu để kiềm cậu lại. Nhưng khi Paelen tỏ ra quá mạnh so với sức lực của họ thì có thêm nhiều người nữa chạy đến. Họ vật đôi tay khỏe mạnh của cậu xuống cho đến khi Paelen bị còng dính hai tay vào thanh sắt ở hai bên mép của chiếc giường.

“Tôi đang ở đâu đây?” Paelen hỏi khi cậu cố giãy giụa để thoát ra khỏi chiếc còng đang kẹp vào cổ tay mình. “Chỗ này là cái nơi quái quỷ nào thế? Tại sao các người lại đưa tôi vào đây và dán mấy cái của nợ này vào người tôi chứ?”

“Chúng tôi mới là người được quyền đặt câu hỏi”, một trong những người đàn ông mặc chiếc áo khoác cất tiếng. “Chứ không phải cậu. Vì vậy, cậu nằm yên cho một lúc để chúng tôi hoàn tất việc treo cậu lên.”

“Tôi không hiểu.” Paelen nói khi cậu nhìn và dàn máy móc đáng sợ đang được hạ dần xuống bên cạnh giường. “Các người định dùng cái gì để treo tôi lên đây? Các người còn tính làm thêm chuyện gì với tôi nữa hả?”

“Hãy thư giãn đi nào” một bác sĩ nói. “Chúng tôi sẽ không làm cậu bị thương đâu. Thiết bị này sẽ giúp chúng tôi biết thêm một chút về cậu. Nó sẽ ghi lại nhịp tim và điện não đồ của cậu. Nó sẽ cho chúng tôi biết liệu cậu có thực sự khác thường so với chúng tôi hay không.”

“Tất nhiên tôi hoàn toàn khác so với các người rồi.”

Paelen quát lên đầy phẫn nộ. “Các người là con người trần tục còn tôi là thần ở vùng núi Olympus kia mà!”

Đám đàn ông trong bộ áo khoác trắng cùng nhú mào nhìn nhau.

“Thần ở vùng núi Olympus ư?”, một gã nói. “Cậu chính là thần Zeus, phải không?”

“Nếu đúng như thế?” Paelen hỏi, “thì tôi có được các người cư xử tử tế không?”

Người đàn ông đó nhún vai. “Cũng có thể lắm.”

“Vậy thì tôi chính là Zeus đây.” Paelen nói nhanh.

“Và như vậy, tôi yêu cầu các người mau thả tôi ra ngay.”

“Rất tiếc, thần Zeus ạ, tôi không thể làm được.”

Người đàn ông đó nói khi anh ta đã yên tâm là chiếc còng tay bằng thép hoàn toàn giữ chắc được Paelen. “Có rất nhiều người xung quanh đây đang rất hứng thú để được trò chuyện cùng cậu đấy. Vì vậy, hãy nằm yên và kiên nhẫn nào. Họ sẽ sớm đến gặp cậu thôi.”

Khi thấy những lời cầu xin của mình là vô vọng Paelen nằm xuống lại và trầm tư. Cậu không thể tin được những chuyện đang xảy ra với mình. Tất cả những điều cậu vẫn ao ước bấy lâu là được sở hữu con tuấn mã Pegasus và được tự do. Tự do thoát khỏi vùng núi Olympus và thần Jupiter, cùng tất cả các nguyên tắc vô cùng khắt khe của ông. Thoát khỏi bọn Nirad và cuộc chiến chống lại chúng.

Cậu chưa bao giờ muốn đến thăm cái thế giới này cũng như gặp gỡ bất kỳ người nào ở đây cả. Cậu đã nghe vô số những câu chuyện về nó trong suốt những năm tháng thiếu niên. Về những con người kỳ lạ sống ở đây và cách họ thờ phụng các vị thần xứ Olympus như thế nào. Nhưng cậu chưa một lần tò mò về loài người hay bị thôi thúc muốn đến xem họ ra sao.

Nói cho cùng thì họ cũng chỉ là những con người trần tục. Họ thì có khả năng làm được gì cho một người giống như cậu? Nhưng trong khi đang

chạy theo con Pegasus đến đây, cậu lại bị một trong những tia chớp của thần Jupiter đánh trúng và bây giờ bị mắc kẹt trong căn phòng này.

Đi lại ở cái nơi kỳ quặc mà bọn họ gọi là bệnh viện Bellevue cũng đã đủ xui xẻo lắm rồi. Vậy mà giờ tình hình đã nhanh chóng chuyển từ xấu sang rất rất xấu. Khi có thêm nhiều gã đàn ông đến đưa cậu đi khỏi đó. Cậu đã cố gắng vùng vẫy, chống cự lại bọn họ, nhưng những vết thương trên người cậu quá nặng, khiến cậu hầu như không thể làm gì được. Và giờ đây cậu đang phải ở trên hòn đảo nhỏ bé này chịu đựng nhiều nỗi kinh hoàng nữa.

Paelen hoàn toàn bất lực khi không ngăn được bọn người đó rút đi dòng máu thần quý giá của mình. Họ đã cắt lấy vài mẫu tóc của cậu và rọi đèn sáng chói lóa vào thẳng đôi mắt cậu cho đến khi cậu không còn nhìn thấy được gì nữa. Cơ thể cậu bị đem ra nghiên cứu y hệt như bọn thiếu niên ở xứ Olympus vẫn hay nghiên cứu mấy con bọ mà chúng tìm thấy ở những bậc thang trước cung điện của thần Jupiter. Bọn người ấy hết thúc, chọc, lại đưa cậu vào một thiết bị lạ mà họ gọi là máy chụp cộng hưởng.

Khi bọn họ đã quá mệt mỏi với công cuộc hành hạ đó, Paelen bèn được đưa vào căn phòng này. Nó không có cửa sổ và không có bất kỳ lối thoát nào ngoại trừ một cánh cửa ra vào duy nhất. Từ đây, Paelen có thể cảm nhận thấy nhịp thở của trái đất đang hồi hả đằng sau những bức tường trắng này. Cậu biết dù cậu có đang ở đâu thì đây cũng là một loại hình mê cung kỳ quái nằm sâu dưới mặt đất. Cậu tự hỏi liệu những người này có bắt được Pegasus không? Và rằng con tuần mã vĩ đại ấy có đang ở đâu đó trong cái mê cung này cùng với cậu không? Một nửa của Paelen muốn hỏi. Nhưng nửa kia trong cậu lại suy nghĩ sâu xa hơn. Đây là bọn người xấu xa. Nếu Pegasus đã không bị bắt, thì cậu càng không nên để cho bọn họ được biết về sự có mặt của nó. Cậu mang ơn con tuần mã đó rất nhiều.

Vừa nhìn những gã đàn ông đang rì rầm xung quanh người cậu như một bầy ong, Paelen vừa cố gắng tìm ra cách tốt nhất để thoát khỏi đây. Đó vẫn luôn luôn là một trong những kỹ năng tuyệt đỉnh của cậu khi còn ở xứ

Olympus. Cho dù thần Jupiter có trói hay khóa cậu vào bất cứ đâu, cậu vẫn luôn có cách xoay sở để thoát ra được.

Nhưng với những thứ trắng trắng nặng trĩu mà họ gọi là bột thạch cao nơi đôi chân cậu, và những xương gãy thấy rõ hay vết bầm sâu đau rát, thì đây quả không phải là thời điểm mà Paelen nên di chuyển. Thay vào đó cậu sẽ cố chịu đựng những kẻ bắt cóc cậu thêm một thời gian. Hãy đùa giỡn với bọn họ, chửi bới, châm chích họ, và cố quan sát kỹ lưỡng để tìm cho ra mọi điểm yếu của họ. Chỉ khi cậu đã hồi phục và hoàn toàn khỏe mạnh trở lại, cậu mới nên thoát khỏi đây. Cậu sẽ đi xa khỏi cái nơi quái quỷ đầy đau thương và tuyệt vọng này. Và cuối cùng, cậu sẽ đi bắt lại Pegasus.

Chương 8

Emily chọc chọc thức ăn trong đĩa của mình, nhưng cô bé hầu như không còn tâm trạng để ăn nữa. Câu chuyện bố cô vừa kể này giờ cứ xoay vòng vòng trong đầu cô. Cô biết chắc rằng Paelen đã làm gì đó đối với Pegasus. Nhưng với một con tuần mã không thể nói được và Paelen đã bị bọn CRU chuyển đi thì Emily không biết họ sẽ liên lạc với nhau như thế nào.

Ngay sau bữa ăn tối, bố Emily tranh thủ lên giường ngả lưng nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ trước khi đến trụ sở cảnh sát để bắt đầu ca làm việc tiếp theo của mình. Ngay khi ông vừa đóng cửa phòng ngủ của mình, Emily đã chạy nhanh vào bếp thu gom, nhặt nhạnh tất cả đồ ăn thức uống để đem lên cho Joel và Pegasus.

“Cậu sẽ không tin vào tai mình khi nghe điều này đâu.” Emily không kịp thở đã vội phóng như bay lên mái tòa nhà. “Đang có một vị thần xứ Olympus ở trong thành phố New York này! Tên của cậu ấy là Paelen và...”

Ngay lúc Emily vừa nhắc đến cái tên đó, con tuần mã Pegasus bắt đầu hí lên đình tai và cào cào dữ dội lên mặt sàn gỗ của nhà kho.

“Pegasus, có chuyện gì thế em?” Emily chạy đến và vuốt ve cái mõm đang run rẩy của con tuần mã. “Em biết Paelen à?”

Pegasus khịt khịt mũi đầy giận dữ, đứng bật dậy trên hai vó sau của nó rồi nện mạnh xuống sàn nhà kho. Mấy chiếc móng sắc lém của con tuần mã cắm sâu vào mặt sàn gỗ, xé tung chúng thành những mảnh gỗ vụn lớn.

“Chị xin em mà, hãy dừng ngay lại đi.” Emily la lên. “Em cần phải bình tĩnh lại. Bố chị đang ngủ trong phòng ngay phía dưới phía chúng ta. Nếu ông nghe thấy tiếng em, ông ấy sẽ đi lên đây tìm em đó!”

Pegasus thôi không cào xé những ván sàn, nhưng nó lắc lắc đầu, hơi thở phì phò và hí lên khe khẽ. Emily tuyệt vọng nhìn về phía Joel đang đứng.

“Cậu nghĩ xem đã có chuyện gì không đúng xảy với nó vậy?”

“Bình tĩnh nào, cậu bé, bình tĩnh lại nào.” Joel xoa dịu con tuần mã. Rồi cậu quay sang Emily. “Có vẻ như Pegasus không ưa cái cậu tên Paelen gì gì đó đâu.”

“Có thật như vậy không?” Cô bé hỏi con tuần mã. “Em không thích Paelen sao?”

Pegasus dần dần đứng yên lại và im lặng một cách lạ lùng. Nó nhìn thẳng vào đôi mắt của Emily. Ngay trong khoảnh khắc đó. Emily cảm nhận được một sự kết nối mãnh liệt với con tuần mã này. Bằng cách nào đó cô biết rằng Paelen chính là kẻ đã làm Pegasus bị thương và gây ra biết bao nhiêu rắc rối cho nó.

Khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt to đen láy của con tuần mã những hình ảnh kỳ lạ đột nhiên ngập tràn trong tâm trí cô bé. Cô nhìn thấy hình ảnh Pegasus hiện lên trong bầu trời đen tối đầy giông bão với những tia sét chớp nháy xung quanh nó. Cô cảm nhận sự quyết đoán, nỗi sợ hãi của con tuần mã - và cả sự mong muốn cấp thiết của nó cần đến được một nơi nào đó vì đó là một vấn đề sống còn. Sau đó, cô nhìn thấy một chàng trai bên cạnh con tuần mã. Cậu ta trông lớn tuổi hơn Joel, nhưng hình như không cao to bằng. Cậu đang bay bên cạnh Pegasus và choàng tay qua người con tuần mã. Tiếp đến, cô nhìn thấy cậu giật phăng cái dây cương vàng của Pegasus ra.

Đột nhiên có một luồng tia chớp sáng lóa, chói mắt và một cơn đau như thiêu như đốt, khủng khiếp ập đến.

“Emily ơi.” Joel lặp lại. “Emily, có chuyện gì vậy?”

Dòng suy nghĩ đã bị cắt ngang, Emily chớp mắt và loạng choạng bước đi trên đôi chân của mình. “Joel đấy ư?” Cô gọi Joel bằng một giọng nho nhỏ và vang vọng xa xăm.

“Cậu vẫn ổn đấy phải không?” Joel lo lắng hỏi.

“Tớ ổn, tớ nghĩ là tớ ổn!” đầu óc của Emily bắt đầu tỉnh táo trở lại. Cô bé tập trung vào Joel, giờ đang lo lắng nhìn cô. “Tớ vừa nhìn thấy chuyện kỳ lạ nhất”, cô nói.

“Cái gì?”

Emily nhìn lại phía con tuần mã. “Pegasus, những gì chị vừa nhìn thấy là sự thật, đúng không em? Paelen đã cướp đi cái dây cương vàng từ em. Và chính vì cậu ta mà em đã bị sét đánh.”

Pegasus khịt mũi và dùng đầu húc nhẹ vào người Emily. Đúng vậy.

“Nói cho tớ biết với.” Joel nài nỉ. “Cậu đã thấy những gì vậy?”

“Tớ không biết làm thế nào để giải thích điều đó”, cô bé nói. “Nhưng giống như cậu đang xem ti vi ấy, chỉ có điều nó sống động và chân thực hơn nhiều. Khi Paelen lấy đi cái dây cương vàng khỏi người Pegasus, cái dây cương đó đã trở thành cột thu lôi những tia sấm sét và cả hai đều bị sét đánh trúng.”

“Vì vậy bây giờ chúng ta buộc phải đi tìm anh chàng Paelen này và lấy cái dây cương vàng lại.” Joel đề nghị.

“Chuyện này là điều không thể.” Emily nói. Vừa vuốt ve Pegasus, cô bé vừa giải thích về cuộc trò chuyện giữa cô bé với bố của mình và Paelen đã bị bắt bởi một cơ quan chính phủ ngầm, đặc vụ CRU.

“Tớ chưa bao giờ nghe nói về nhóm người đó cả.” Joel nói, giọng đầy hoang mang, sững sốt. “Và bố tớ đã làm việc cho Liên Hiệp Quốc.”

“Không phải là làm cho Ban Trung ương đâu.” Emily đính chính lại. “Mà là cho CRU. Trung tâm nghiên cứu trung ương. Họ chỉ phát âm nó như từ “Ban Trung ương”. Không có mấy người biết đến cơ quan này. Những người này chuyên đi xử lý các công cụ khoa học kỳ lạ và bất cứ điều gì có liên quan đến người ngoài hành tinh. Bố tớ nói, một khi CRU đã đến để bắt cậu đi là thì cậu sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy hoặc được nghe nhắc đến một lần nào nữa. Bố tớ cũng đã đôi ba lần phải chạm trán với bọn người đó trong công việc của mình, và mỗi lần như vậy, ông đều bị đe dọa và được lệnh phải giữ kín mọi việc nếu ông không muốn gặp rắc rối.

Nếu bọn CRU biết được sự có mặt của Pegasus, bọn họ sẽ đưa nó đi và chúng ta sẽ không bao giờ còn nhìn thấy nó một lần nào nữa.”

“Nếu họ thật sự xấu xa như cậu nói,” Joel trả lời, “chúng ta có thể cũng bị biến mất, chỉ vì chúng ta đã thấy nó.”

“Chính xác,” Emily nói, “đó là lý do tại sao chúng ta phải cực kỳ thận trọng cho đến khi cái cánh của Pegasus lành hẳn. Nó cần thoát khỏi đây một cách an toàn để hoàn tất sứ mạng của nó ở đây.”

“Nó có cho cậu biết điều đó là gì không?”

“Không,” Emily nói. “Tất cả những gì mình thấy là Paelen đã ăn cắp cái dây cương vàng và sau đó cả hai đã bị sét đánh. Nhưng mình cảm thấy điều gì đó liên quan tới cả sự sống và cái chết.” Cô quay trở lại nói với con tuấn mã, “Đúng thế không em, Pegasus?”

Con tuấn mã gục gập đầu và giậm mạnh chân xuống sàn gỗ.

“Vậy thì chúng ta phải làm gì nếu chúng ta không thể đi tìm Paelen để lấy lại được cái dây cương?” Joel hỏi.

Emily nhún vai nói. “Mình nghĩ là chúng ta chỉ cần giữ cho Pegasus được an toàn và ấm áp cho đến khi nó lành lặn hoàn toàn.”

Joel gật đầu. “Nhưng để làm được điều đó, nó cần có nhiều thực phẩm tốt và cần được chăm sóc cẩn thận. Cậu có mang được chút mật ong nào lên đây không?”

Emily bắt đầu nhìn qua chiếc túi đồ ăn mà cô mang lên từ nhà bếp. “Mình có đem lên một ít mật ong, si rô bắp, đường nâu, đường trắng và thêm ít ngũ cốc ngọt. Nhưng mình vẫn không thể tin được là một con ngựa lại ăn hết tất cả mớ đồ ăn này.”

Pegasus phản đối âm ỉ.

“Xin lỗi em, Pegasus,” cô nói. Cô bé nhìn Joel và nhếch miệng cười khẩy. “Nó rất ghét bị gọi là ngựa đó.”

“Nếu cậu là nó, cậu cũng không thích bị gọi như vậy đâu nhỉ?” Joel nói.

Khi Emily đổ hơn nửa hộp ngũ cốc ngọt vào một tô nhựa lớn xong, Joel bật nắp một lon si rô bắp rồi rưới nó lên trên. Cậu còn cho thêm vài muỗng đầy đường nâu vào tô ngũ cốc nữa.

“Ý ẹ!” Emily kêu lên khi thấy con tuần mã bắt đầu ăn ngẫu nhiên. “Làm sao mà em có thể ăn được như vậy hả Pegasus? Nhìn em ăn kiểu này, chị nghĩ chị chẳng bao giờ dám ăn ngũ cốc lại được đâu.”

Sau khi đã cho Pegasus ăn, Joel ngồi xuống ăn là miếng sandwich mà Emily đã làm cho cậu.

“Mấy giờ thì cậu phải về vậy?”, cô bé hỏi.

Nhìn vào đồng hồ đeo tay, cô bé thấy bây giờ mới sáu giờ rưỡi chiều. Mặt trời vẫn còn trên cao, nhưng nó cũng đã ngả nhiều về hướng tây của thành phố và chẳng mấy chốc hoàng hôn cũng sẽ sớm buông xuống khắp mọi nơi.

“Tớ sẽ không về lại đó đâu.” Joel bình thản nói sau khi hớp một ngụm sữa lớn trực tiếp từ cái hộp sữa bằng giấy.

“Không về lại đó là sao?” Emily hốt hoảng nói. “Bố mẹ cậu không lo về cậu à?”

Joel ngoảnh mặt đi và nói. “Bố mẹ tớ đã mất cả rồi. Tớ đang sống trong một nơi tạm gọi là nhà nuôi dưỡng. Mọi người ở đó hầu như không bao giờ chú ý đến tớ, vì thế có lẽ họ không lo lắng gì đâu.” Cậu cố gắng nói với giọng vô tư bình thản, nhưng Emily có thể nghe thấy những rung động cảm xúc đang được che lấp đi trong giọng nói của một người can đảm như cậu. Cô bé không biết phải nói gì, cô hầu như không biết tí gì về quá khứ của Joel.

“Mình đã không biết về chuyện đó. Joel, mình rất tiếc.”

“Không sao đâu mà”, cậu vội nói nhanh. “Vì tớ chưa từng kể điều đó với bất cứ ai mà.” Cậu cúi đầu nhìn xuống, tránh ánh mắt của cô bé, và bắt đầu chậm rãi nói. “Cách đây ba năm, tớ sống cùng với gia đình mình ở Connecticut. Cả gia đình bọn tớ đang lên đường đi nghỉ cuối tuần thì một tài xế say rượu bị mất kiểm soát khi đang lái xe hơi đã đâm thẳng vào xe

của tớ. Cha mẹ và em trai tớ đã mất ngay tại chỗ. Tớ cũng bị thương, nhưng không hiểu sao tớ vẫn sống sót được. Dù vậy, kể từ khi tai nạn đó xảy ra, tớ luôn ước ao mình đã được chết đi.”

“Ôi trời ơi, Joel.” Emily nghẹn ngào nói. “Chuyện đó ắt hẳn phải khủng khiếp lắm.”

Joel lặng yên không nói gì. Mãi một lúc sau cậu mới nhìn cô. “Tớ đã ở trong nhà nuôi dưỡng ấy từ đó đến giờ. Nhưng tớ vô cùng ghét nó.”

Emily quá choáng váng không thể nói tiếp được. Cô không bao giờ có thể tưởng tượng ra được chuyện này. Cô biết phải gánh chịu nỗi đau không bao giờ nguôi ngoai khi mất cha hoặc mẹ, nhưng cô không thể tưởng tượng sẽ như thế nào khi mất đi toàn bộ gia đình, cả cha mẹ và anh em, những người thân thương nhất của mình.

“Sao cậu không có họ hàng bên Ý để đến sống cùng sao?”

“Không.” Joel gắt gỏng trả lời. “Không ai muốn tớ đến ở cùng cả. Vì vậy nên tớ mới đang bị mắc kẹt ở đây”. Cậu hất cằm đầy vẻ thách thức. “Nhưng sẽ không lâu nữa đâu. Tớ đang lập kế hoạch để bỏ trốn. Tớ sẽ tìm một nơi nào đó mà không ai có thể bắt tớ phải đi đâu, làm gì hay bất cứ điều gì nữa. Rồi tớ cuối cùng cũng sẽ được tự do!”

Joel đứng lên thật nhanh rồi chạy băng tới chỗ Pegasus. Emily thấy đôi vai căng thẳng của cậu dần ra khi cậu vuốt ve khuôn mặt của con tuần mã. “Tớ sẽ ở lại đây đêm nay,” cậu nói, lưng vẫn xoay về phía Emily.

“Tớ không muốn để Pegasus ở một mình.”

Emily đứng dậy và chống hai tay lên hông. Cậu ấy có thể đã có một cuộc sống khá bất hạnh, nhưng không có nghĩa là cậu ấy được quyền xúc phạm cô. “Được, cảm ơn, Joel, bầu cho cậu một phiếu tín nhiệm đấy”, cô bé đột nhiên nổi giận nói. “Nhưng nếu cậu đã nói như thế thì còn có mình đây, cậu không thấy à? Vì vậy, nó không phải ở một mình đâu.”

“Cậu biết ý tớ là gì mà.” Joel nói. “Cậu còn cần phải trở xuống dưới căn hộ của cậu trước khi bố cậu đi trực ca tối nay nữa. Tớ có thể ở lại đây để đảm bảo Pegasus không cảm thấy sợ hãi.”

Emily đã định nói thêm điều gì đó, nhưng khi cô nhìn vào mắt cậu, cô ngừng lại.

Cậu không giống như cái người cau có tức giận mà cô đã gặp vào buổi sáng nay ở bậc cửa phía trước nhà cậu. Trong ánh mắt cậu, Emily đột nhiên thấy một nhu cầu cần được ở lại với Pegasus.

“Thôi được,” cô nói. “Cậu có thể ở lại nhà mình, có dư chăn gối và mình có thể mang lên đây. Nhưng chỉ thế thôi nhé, mình cũng đang định ở lại trên này đó. Khi bố mình đi làm rồi thì chúng ta có thể mang tất cả mọi thứ lên trên này. Đại khái là sẽ giống như chúng ta đi cắm trại vậy đó.”

“Nhưng không có kẹo dẻo marshmallow.” Joel nói thêm.

“Mình nghĩ chúng ta có thể đem lên một ít kẹo dẻo.” Emily nói.

“Nhưng như tớ biết về Pegasus, thì chắc nó sẽ giết lấy hết đồng kẹo khỏi tay tớ, thậm chí còn trước cả khi tớ kịp mở được cái túi kẹo ra ấy chứ!”

Chương 9

Sau khi các bác sĩ đã hoàn thành việc treo Paelen vào các thiết bị, họ đi đến các máy tính của họ để kiểm tra các chỉ số.

Paelen tò mò nhìn họ nhưng lặng thinh không nói gì. Thay vào đó cậu tập trung vào góc vách xung quanh mình. Trên bức tường phía sau lưng cậu, phía trên đầu giường, là một lỗ thông gió nhỏ. Cậu có thể cảm thấy không khí trong lành đang thổi nhẹ nhàng xuống người mình. Cậu cũng có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ những phòng khác xuyên qua cái lỗ thông gió đó. Điều đó có nghĩa rằng có một hệ thống đường hầm trên đó mà cậu có thể dễ dàng trượt qua. Đường hầm là lợi thế đặc biệt của cậu. Không có một đường hầm nào trên khắp vùng núi Olympus mà cậu không thể trượt qua được, kể cả mê cung tuyệt vời của Nhân Ngưu Minotaur. Paelen biết rằng một khi cậu không còn bị bó bột nơi chân nữa thì ngay tức khắc cậu sẽ có thể tìm thấy đường để ngoi lên toàn mặt đất.

Tất nhiên, mấy cái còng tay cũng là một vấn đề lớn. Nhưng cậu đã nhìn thấy những người đàn ông trong bộ quần áo khoác dài có chìa khóa để mở chúng. Nếu cậu làm mọi việc theo đúng trình tự thì cậu có thể dễ dàng có được mấy cái chìa khóa đó từ bọn họ. Nếu không có được, Paelen luôn có thể sử dụng tài năng đặc biệt của mình là kéo dẫn cơ thể của mình nhưng cậu không mấy thích thú làm điều đó cho lắm.

Khi tâm trí của cậu vẫn đang suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề này, Paelen nghe thấy một loạt âm thanh những tiếng bíp bíp kỳ quái giống như âm thanh mà cậu đã nghe trước đây. Ngay sau khi cửa phòng mở ra, hai gã đàn ông bước vào.

Một gã cỡ tuổi trung niên với mái tóc muối tiêu. Hắn ta mặc một bộ trang phục màu sậm và vẻ hung tợn thể hiện rõ trên khuôn mặt của ông ấy. Gã đàn ông kia trẻ hơn nhiều, với mái tóc hoe vàng được cắt ngắn gọn ghẽ. Cũng mặc một bộ trang phục tối màu nhưng trông hắn không có vẻ gì là hiền từ cả.

Quay lưng về phía Paelen, bọn họ bắt đầu thì thầm với các bác sĩ. Paelen không thể nhìn cười. Họ không ngờ rằng cậu có thể nghe thấy rõ mồn một những gì bọn họ đang thảo luận: các kết quả xét nghiệm và những gì đã được nghiên cứu cho đến nay. Điều đó cũng giống như họ hoàn toàn không hay biết là cậu bé có thể nghe thấy tiếng nói khác thông qua cái lỗ thông gió ở trên cao kia.

Một lần nữa, Paelen lại nhận thức rất rõ về sự khác biệt giữa cậu và những con người này. Và mặc dù ý nghĩa của một số từ trong lời nói của họ kỳ quặc vượt ngoài tầm hiểu biết của mình, nói chung là cậu vẫn hiểu được họ. Bọn họ đang thảo luận về cấu trúc bộ não dị thường của cậu. Vì sao mà cơ bắp cậu lại cứng chắc và mạnh đến thế. Vì sao cấu trúc xương khớp của cậu vô cùng mềm dẻo và không giống chút nào với cấu trúc xương của con người, những nét đặc biệt này giải thích phần nào việc cậu đã sống sót sau cú ngã nặng như trời giáng ấy. Họ cũng đồng thời tìm thấy một số cơ quan trong cơ thể cậu mà họ không thể xác định được đó là gì. Khi được hỏi, một trong những bác sĩ ở đó cho rằng Paelen chưa tròn mười bảy tuổi.

Lời bình luận đó đã khiến Paelen suýt chút nữa đã bật cười lớn tiếng. Cậu đã phải bặm môi thật mạnh để ngăn mình không cười ra tiếng. Nếu bọn họ biết sự thật về tuổi của cậu, cậu cam đoan là họ sẽ không bao giờ tin cậu. Nhưng sau đó thì có lẽ họ sẽ tin. Và điều đó chỉ làm cho mọi việc trở nên tồi tệ hơn thôi.

Cuối cùng hai gã đàn ông mới đến ngồi xuống ghế bên cạnh giường của Paelen. Gã đàn ông lớn tuổi hơn lôi ra một thiết bị nhỏ màu đen nhỏ trong túi quần của mình và nhấn nút công tắc. Hắn giơ nó lên miệng và bắt đầu nói.

“CRU báo cáo, mã C.49.21 - J. Cuộc phỏng vấn đầu tiên. Ngày: mùng hai tháng Sáu. Thời gian: bảy giờ tối. Đối tượng: nam giới. Độ tuổi: khoảng mười bảy tuổi. Xét nghiệm y khoa cho thấy đa chấn thương phù hợp với một cú sét đánh và bị rơi từ một nơi khá cao xuống.”

“Các xét nghiệm sau đó cho các bất thường rất đặc biệt nơi cơ thể của đối tượng. Các cơ quan trong cơ thể của đối tượng không nằm đúng theo cấu tạo cơ thể người. Chúng tôi đã phát hiện được một vài cơ quan khác mà chúng tôi chưa xác định được chức năng. Phát hiện này đòi hỏi một cuộc điều tra nghiên cứu chuyên sâu hơn nữa. Đối tượng có rất nhiều xương bị gãy ở nhiều vị trí trên cơ thể và các phần gãy đang hồi phục với một tốc độ nhanh đáng kinh ngạc. Xét nghiệm máu cũng cho thấy đó là một loại máu tổng hợp ta không hề có với đặc tính rất lạ. Đối tượng có thể chất mạnh mẽ khác thường dù hăn nhỏ con và trông bề ngoài còn rất trẻ...”

Paelen dỗi mắt nhìn hăn nói vào cái thiết bị ấy. Nghe cứ như hăn đang mô tả một loại quái vật nào đó chứ không phải cậu. Càng nghe thêm, cậu càng nhận rõ hơn mức độ tệ hại của tình cảnh mà cậu đang rơi vào.

Cuối cùng người đàn ông đó hoàn tất việc đọc báo cáo vào cái thiết bị kỳ cục đó và chuyển hoàn toàn sự chú ý của mình vào Paelen. “Nào, hãy đọc tên của mi vào thiết bị ghi âm báo cáo đi.” Hăn yêu cầu, rồi cầm cái thiết bị đó hướng về phía của Paelen.

Ban đầu Paelen giữ im lặng. Nhưng khi gã đàn ông đó lặp đi lặp lại câu hỏi, cậu chợt nghĩ đây sẽ lại là một thời điểm khá thuận lợi để cậu bắt đầu một cuộc điều tra của riêng mình. Cậu thôi không im lặng nữa mà cậu trả lời. “Đối tượng”.

“Đó không phải là một cái tên.” Gã đàn ông đó nói.

“Có lẽ là không,” Paelen đồng ý, “tuy nhiên, nó là cái tên mà ông đã dành để gọi ta cơ mà. Tên này cũng hay như bất kỳ cái tên nào khác, phải không?”

“Ta không gọi mi là Đối tượng.”

“Có, ông chẳng vừa gọi ta như thế còn gì.”

“Ta không nghe vậy”, gã đàn ông lớn tuổi nói.

“Nhưng ông đã gọi mà,” Paelen nhấn mạnh, “chỉ vừa lúc này thôi. Lúc ông đang đọc vào cái cục nhỏ màu đen và nói: Đối tượng có rất nhiều xương bị gãy ở nhiều vị trí trên cơ thể và các phần gãy đang hồi phục với một tốc độ nhanh đáng kinh ngạc.” Sau đó, ông còn nói: “Đối tượng có thể chất mạnh mẽ khác thường dù hăn nhỏ con và trông bề ngoài còn rất trẻ...”

“Vì vậy, nếu ông khoái gọi tôi là Đối tượng đến thế thì đó sẽ là tên của tôi. Tôi tên là Đối tượng.”

“Ta không muốn gọi mi là Đối tượng”, gã đàn ông bức bối trả lời. “Ta chỉ muốn biết bọn ta cần phải xưng hô như thế nào với mi trước khi bọn ta bắt đầu những câu hỏi khác thôi.”

Paelen nhận thấy gã đàn ông này rất dễ bị bắn loạn.

Hắn ta thậm chí còn tệ hơn cả thần truyền tin Mercury nữa. Thần Mercury luôn là vị thần dễ trở nên kích động nhất trong tất cả các vị thần ở xứ Olympus. Những vết nhăn biểu lộ sự giận dữ hiện rõ ngay trên khuôn mặt khó chịu của hắn ta. Hắn mím chặt hai môi vào với nhau và đôi lông mày của hắn co lại sát vào nhau trên trán.

Paelen quyết định dồn ép gã đàn ông này thêm một chút nữa để thử hắn.

“Nhìn ông có vẻ bối rối rồi nhỉ”, cậu nói. “Nếu một vấn đề đơn giản rằng tên ta là gì đã khiến ông bối rối đến vậy, thì ta chắc rằng ông sẽ còn bị thách thức nhiều hơn nữa trong việc hiểu được ý nghĩa câu trả lời đối với bất kỳ câu hỏi mà ông có ý định đặt ra.”

Gã đàn ông lắc lắc đầu, ngày càng kích động hơn.

“Ta không bối rối gì hết,” hắn trả lời một cách giận dữ. “Và ta biết tên mi không phải là Đối tượng. Đối tượng không phải là một cái tên. Mà nó dùng để biểu thị mi là gì.”

“Thấy chưa, giờ ông vẫn còn khẳng khẳng gọi ta bằng cái tên đó mà.” Paelen tựa lưng mình vào gối, thưởng thức màn trêu đùa mà mình gây ra. “Ta không hiểu ông nói gì cả. Rõ ràng ông là người đang có vấn đề về trí thông minh. Ông vui lòng đi chỗ khác đi giùm ta đi.”

Mặt của gã đàn ông đó đỏ bừng lên. Hắn phải hít thở sâu nhiều lần mới lấy lại được bình tĩnh. “Thôi, tốt hơn hết là ta nên bắt đầu lại một lần nữa”, hắn nói. “Ta hỏi rất đơn giản đây, tên mi là gì?”

“Ông có thể gọi ta là Jupiter.”

“Cái gì? Mi vừa nói mi là thần Jupiter á?”

“Này, ông có bị lãng tai nặng y như việc ông bị đàn không vậy?” Paelen hỏi. Cậu chuyển sự chú ý của mình về phía gã đàn ông trẻ tuổi hơn. “Anh bạn trẻ, ta tin rằng đây là lúc cậu cần phải đưa ông ta đi khỏi đây ngay đây. Ông ta rõ ràng là không được khỏe cho lắm và cần được giữ lại điều tra ở bệnh viện tâm thần đó.”

Gã đàn ông lớn tuổi hơn giận dữ đứng bật dậy.

“Sao mi dám... chứ, thằng nhóc con kiêu ngạo kia?”

“Bình tĩnh nào, đặc vụ J”, gã đàn ông trẻ níu cánh tay người đàn ông lớn tuổi hơn lại. “Anh ngồi xuống đây đi để tôi thử nói chuyện với thằng nhóc đó xem sao.”

Paelen cẩn thận xem xét mối quan hệ giữa hai người. Gã đàn ông lớn tuổi hơn rõ ràng là nắm quyền chỉ huy. Mặc dù vậy, dường như hắn lại có vẻ chịu nghe lời khuyên từ gã trẻ tuổi hơn, vì hắn phần nào đã bình tĩnh trở lại.

Gã đàn ông trẻ hướng sự chú ý của mình về phía Paelen. “Trong bệnh viện, mi đã nói với bác sĩ tên của mi là Paelen Ưu Tú. Vậy rốt cuộc tên nào mới đúng?”

“Tên Jupiter hay Paelen?”

“Nếu mi cứ khẳng khẳng muốn biết thì,” Paelen nói, “Ta là Paelen Ưu Tú. Giờ thì hãy thả ta ra đi.”

“Nếu không thì sao?” gã lớn tuổi hơn thách thức.

“Nếu không thì ta sẽ mang cơn thịnh nộ của các vị thần xứ Olympus giáng xuống mấy người.”

“Cơn thịnh nộ của các vị thần xứ Olympus ư?”, hắn kêu lên.

“Sao ông cứ phải lặp lại lời ta nói vậy?” Paelen hỏi. “Cứ làm như thế khiến người khác mất tập trung quá.”

Gã đàn ông lớn tuổi dang hai tay ra lao tới chỗ Paelen và túm chặt cổ tay cậu. “Ta đã chịu đựng quá đủ cái trò trêu ghẹo của mi rồi, oắt con. Dừng mấy cái trò đó lại ngay đi. Bọn ta sẽ không để mi đi ra khỏi đây đâu. Không phải bây giờ và sẽ không bao giờ nữa. Nào, bây giờ, mi sẽ phải cho bọn ta biết mi là ai, từ đâu đến, và tại sao mi lại xuất hiện ở đây?”

Hắn siết cổ tay Paelen khá chặt nhưng chắc chắn không đủ để làm tổn thương cậu. Tuy nhiên, cậu cũng có thể thấy rằng gã đàn ông đó rất dứt khoát với ý định của hắn. “Ta sẽ trả lời câu hỏi của ông chỉ sau khi ông đã trả lời một số câu hỏi của ta”, cậu nói “Ta yêu cầu mấy ông cho ta được biết ta đang ở đâu. Mấy ông là ai? Và tại sao mấy ông lại bắt giữ ta?”

“Bọn ta mới là người có quyền đặt các câu hỏi ở đây chứ không phải mi”, gã đàn ông lớn tuổi vừa nói vừa siết chặt cổ tay Paelen hơn nữa.

“Vậy thì, chúng ta chẳng có gì để thảo luận với nhau nữa.” Paelen trả lời, rồi quay đi khỏi hai cặp mắt tò mò của họ. “Bây giờ ông có thể nói với những người khác mang đồ ăn thức uống đến cho ta được rồi.”

“Bọn ta sẽ không làm mấy chuyện như vậy”, Gã đàn ông trẻ hơn nói.

“Nhìn này, nhóc con, chuyện này không phải chuyện đùa đâu. Nếu mi còn khiến cho đồng nghiệp của ta tức giận hơn, ông ta sẽ vặn gãy luôn cái cổ tay của mi đấy.”

Paelen trở nên nghiêm túc hơn và ngồi dậy, phớt lờ mấy xương sườn bị gãy đang đau như xé toang lồng ngực của cậu. Cậu nhìn vào cả hai gã đàn ông, sau đó hướng ánh nhìn thẳng vào gã lớn tuổi hơn. “Nếu ông nghĩ rằng ông có thể làm tổn thương ta chỉ bằng cái trò vặn cổ tay con con này của mình thì, buồn thay, ông đã lầm to rồi đấy. Ta đã từng phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Nhân Ngưu Minotaur và rồng chín đầu Hydra rồi. Ta đã từng chiến đấu chống bọn Nirad và chiến thắng chúng. Và dĩ nhiên ta sẽ chẳng bị hù dọa bởi loài người các ông, hoặc mấy trò đe dọa vô hiệu mà ông đang thực hiện đâu.”

“Ta đảm bảo với mi rằng sự đe dọa của tao không hề vô hiệu chút nào đâu”, gã đàn ông lớn tuổi cảnh báo. Vì vậy đừng có bắt tao làm điều gì có thể khiến mi phải hối tiếc vì những câu lỡ lời của mi. Chỉ cần cho chúng ta biết mi là ai và mi từ đâu đến.”

Paelen không thích mấy gã đàn ông này một chút nào. “Nếu ông cứ khẳng khẳng muốn biết thì ta cho các người biết ta là thần Mercury”, cuối cùng cậu cũng trả lời. “Ta đến thế giới của các ông để dạo chơi chốc lát thôi nhưng đã bị sét đánh bị thương trong một cơn bão. Vì thế, chừng nào ta phục hồi, ta sẽ trở về xứ Olympus.”

“Vẫn lại là chuyện thần thoại của Hy Lạp!” đặc vụ J nói với giọng đe dọa.

“Thần Mercury là thuộc về thần thoại La Mã,” gã đàn ông trẻ tuổi hơn đính chính lại. “Thần Hermes mới là cách gọi trong thần thoại Hy Lạp.”

Paelen thấy gã đàn ông lớn tuổi liếc gã đàn ông trẻ một cái sắc như dao và nói. “Sao cũng được!”

Gã ta quay lại phía Paelen nói. “Đó không phải là một câu trả lời. Hãy nói cho ta những gì ta muốn biết đi.”

“Nhưng ta đã nói với ông rồi mà.” Paelen nhấn mạnh. “Ta là thần truyền tin Mercury. Ông đang giữ đôi xăng đan của ta. Chắc ông cũng thấy đôi cánh dính trên đôi xăng đan đó rồi chứ ? Còn ai khác ngoài thần truyền tin của xứ Olympus sử dụng mấy thứ như thế đâu?”

Đặc vụ J hít một hơi thật sâu và cầm đôi xăng đan lên. Khi để nó xuống lại, hắn vươn vai rồi ngồi xuống. “Nếu mi vẫn tiếp tục từ chối trả lời ta, ta hứa với mi là bọn ta sẽ còn làm nhiều điều khiến mi sẽ cảm thấy bức bối nữa.”

“Mọi thứ hiện tại cũng đâu có thoải mái đối với ta đâu.” Paelen đáp trả. “Nhưng ta vẫn nói cho mấy người sự thật rồi mà. Đó là do mấy người từ chối không tin ta, chứ không phải là lỗi của ta.”

Đặc vụ J nhìn người đàn ông trẻ tuổi. “Sẽ chẳng nước nôi gì với cái thang oắt này đâu.” Hắn nhìn đồng hồ, sau đó nói vào thiết bị màu đen.

“Thời gian: bảy giờ hai mươi phút tối. Kết thúc cuộc phỏng vấn.”

Điên tiết lên, ông ta tắt thiết bị của mình và nhìn Paelen trừng trừng. “Cho dù bọn tao có gọi mày là Mercury, Jupiter, Paelen hay Đối tượng, thì việc đó cũng không quan trọng là mấy. Vấn đề là mày đang nằm trong tay của bọn tao. Chẳng bao lâu nữa mày cũng sẽ phải trả lời tất cả các câu hỏi của tao thôi. Dù ta có phải ngồi đó bóc hai cái môi mày từng chút từng chút một để lộ ra từng lớp sự thật thì tao cũng sẵn sàng làm.”

Paelen thấy đôi mắt hằn lóe lên vẻ đe dọa rõ rệt. Gã đàn ông này có vẻ sẽ giữ lời hứa với từng từ hằn thốt ra.

Hai gã đàn ông đó đi qua thiết bị nhỏ màu xám bên cạnh cánh cửa. Paelen đặc biệt chú ý khi gã đàn ông lớn tuổi hơn nhấn mấy cái nút. Nó tạo ra những tiếng bíp bíp kỳ lạ tương tự như âm thanh cậu đã nghe trước khi họ bước vào căn phòng này.

“Khóa cửa mà lại phát ra âm thanh.” Paelen lăm bắm với chính mình khi cậu thấy bọn họ kéo cửa mở và rời khỏi căn phòng. “Ngay cả thần Jupiter còn không thể xây được một nhà tù ra hồn để nhốt ta, thì các người nghĩ các người có thể giam giữ được ta ư?”

Chương 10

Còn một tiếng đồng hồ nữa là tới nửa đêm, bố Emily đang chuẩn bị đi làm.

“Con có chắc sẽ tự lo liệu được mọi thứ cho bản thân mình không?” Ông hỏi.

Emily gật đầu và đưa cho bố hộp đồ ăn đã được cô gói ghém kỹ càng.

“Con đã mệt nhừ hết người sau khi làm việc trên vườn cả ngày hôm nay. Con cá với bố là con sẽ nằm ngay đơ cán cuốc rồi ngủ ngay khi đặt đầu xuống gối đó.”

“Ừ, vậy thì bố yên tâm rồi!” Ông nói khi ông hôn lên trán cô bé. “Chỉ cần con đừng quá lo lắng với sự cố mất điện thôi. Nhà mình đã có khá nhiều đèn pin và rất nhiều pin dự trữ nữa. Nếu được thì con đừng xài đèn nến nhé.”

“Dạ, con hiểu mà!” Emily nói. “Ngày mai mấy giờ bố mới về nhà được ạ?”

Bố cô bé thở dài. “Bố e rằng sẽ khá trễ đó con. Bữa nay bố phải làm một ca đúp nữa. Bố sẽ không có mặt ở nhà cho đến tận bữa ăn khuya vào đêm mai con à. Nhưng con vẫn còn rất nhiều thức ăn và lại có rất nhiều nước để dùng. Con không cần phải đi ra ngoài đâu. Bây giờ hãy nhớ lời bố dặn này, nếu con cần bố...”

“Con biết rồi ạ, con sẽ gọi ngay cho bố.” Emily nhoẻn cười. Và nhẹ nhàng đẩy người bố về phía cửa trước.

“Đi làm đi, bố. Cả thành phố giờ đang cần bố đấy.”

“Bố hy vọng con cũng cần bố nữa.” Ông vừa nói vừa đội chiếc mũ lưỡi trai lên đầu mình.

“Con luôn luôn cần bố mà.” Emily quả quyết với bố mình khi cô cố nhón mấy đầu ngón chân lên hôn vào má ông. “Bố nhớ cẩn thận và trở về nhà an toàn nhé.”

“Đương nhiên rồi.” Ông hứa khi ông bật chiếc đèn pin cảnh sát của mình lên và dẫn bước vào màn đêm.

Quay trở lại phía cô bé một lần cuối cùng, ông nói: “Khóa cửa sau đi con và luôn để cái gậy bóng chày trong tầm tay con nhé.”

“Bố yên tâm đi được chưa?” Emily nói và cười phá lên.

Sau khi ông đi, Emily chờ thêm một chút trước khi hướng về phía chân cầu thang. Bước ra ngoài mái tòa nhà, cô lại một lần nữa ngỡ ngàng bởi bầu trời đêm đầy sao đẹp lung linh. “Ồ!” Cô bé kêu lên. “Mình chưa bao giờ thấy nhiều sao đến vậy.”

“Thật tuyệt vời, phải không?” Joel đồng ý, và rời khỏi chỗ con tuấn mã Pegasus. “Cậu thậm chí không cần dùng đến đèn pin nữa mà.”

Sau khi mặt trời lặn, Pegasus có thể rời khỏi nhà kho chứa đồ làm vườn để tự do đi lang thang trên tầng gác mái mà không sợ bị mấy nhà hàng xóm tò mò nhìn thấy. Emily thấy con tuấn mã dừng lại ngay trước cây dâu tây của bố cô. Giờ thì nó đang chăm chú thưởng thức tất cả những quả dâu chín nó có thể tìm thấy trên cái cây ấy.

“Từ khi mặt trời lặn, nó cứ ăn như thế đấy.” Joel nói. “Có thứ gì mọc lên và có vị ngọt thì nó chén hết. Tớ chỉ lo nó sẽ bị đau bụng vì đã nhai luôn cả mấy cành cây cà chua đó.”

“Cà chua á?” Emily lặp lại. “Năm nay nhà mình đâu có trồng cà chua. Từ ngày mẹ mình ngã bệnh, mình và bố không có thì giờ để lên trên này nữa.”

“Vậy ắt hẳn nó đã tự mọc lên lại từ năm ngoái rồi.”

Joel đưa ra giả thuyết đó. “Có rất nhiều cây trái đang mọc lên. Nhưng tất cả những gì Pegasus thích nhất từ cái đám cây đó chỉ là cà chua thôi.”

Emily đi đến bên Pegasus khi nó đang đứng trước cây dâu tây. “Chào em.” Cô vừa nói vừa vuốt ve đôi cánh đang gấp lại của con tuần mã.

Pegasus đưa mồm ra và nhả một trái dâu tây chín mọng vào tay của Emily.

“Cám ơn Pegs!” Emily sừng sốt nói. Cô bé cắn vào trái dâu chín mọng và tận hưởng hương vị ngọt ngào của nó.

“Tớ không thể tin rằng cậu lại dám ăn như vậy đấy.” Joel nhăn mặt nói. “Trái dâu đó đã nằm trong miệng của nó đấy.”

“Vậy thì có sao đâu?”

“Thì thật là tởm lợm chứ sao. Trái dâu đó dính đủ thứ vi trùng.”

“Cậu đừng có ngớ ngẩn vậy chứ.” Emily nói. “Mình dám cá rằng miệng của chúng ta còn chứa vi trùng nhiều hơn miệng nó đó.” Cô chuyển sự chú ý của mình về Pegasus. “Sao, từ tối đến giờ em thấy thế nào rồi?”

“Nó đang khỏe hơn nhiều rồi.” Joe trả lời. “Thậm chí nó đã dang rộng đôi cánh của mình ra để kiểm tra nữa. Tớ nghĩ mình không còn phải mất nhiều thời gian nữa đâu, nó sắp bay lại được rồi đó.”

Emily đột nhiên cảm thấy một nỗi buồn xuyên thấu tim mình. Pegasus không thể ở bên cô mãi mãi được, cô biết rõ điều đó. Nhưng sau nỗi đau vì sự ra đi mới đây của mẹ cô, thì nỗi đau vì phải rời xa con tuần mã dường như cũng trở nên quá sức chịu đựng của cô bé.

Có lẽ con tuần mã biết những gì cô bé đang suy nghĩ, nó tặng cho cô trái dâu thứ hai. Cử chỉ đơn giản đó đã làm cho đôi mắt của cô bé rướm lệ.

“Cảm ơn em, Pegasus.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Này, cậu khóc đấy à?” Joel hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Emily nói và vội vàng lau nước mắt. “Mình cảm thấy quá mệt. Cả đêm qua mình không chợp mắt được chút nào và bố con mình bận rộn như chưa từng thấy. Mình cần được nghỉ ngơi trong chốc lát.”

“Không phải cậu đã nói chúng ta sẽ cắm trại ở trên đây tối nay sao?” Khi Emily gật đầu, Joel cười rạng rỡ.

“Vậy thì chúng ta hãy đi xuống trở lại căn hộ của cậu và lấy mấy tấm chăn lên. Sau đó, chúng ta có thể nằm ngủ một lúc.”

Emily gật đầu và sụt sịt nén những giọt nước mắt thầm lặng cuối cùng lại. “Tớ hứa mang cho Pegasus kẹo dẻo. Vì vậy, tớ cũng sẽ lấy lên một ít.”

Ngay sau đó, Emily và Joel trở lại trên mái tòa nhà với hai túi ngủ, vài tấm chăn và hai cái gối. Một cái chăn được đắp lên trên thân của Pegasus để giữ ấm cho con tuần mã. Nhưng khi Emily và Joel vừa yên vị trên hai chiếc ghế dài, hai cô cậu đã rất ngạc nhiên thấy con tuần mã tiến tới, chậm chạp hạ mình xuống đất và nằm xuống giữa họ.

“Theo cậu nghĩ thì vì lý do gì mà nó lại có mặt đây?” Joel hỏi khi cậu bé nằm xuống trên ghế, mắt chăm chú nhìn lên những chòm sao.

“Mình không biết nữa.” Emily nói khi cô bé nằm nghiêng về một bên và vuốt ve cổ của Pegasus. “Mình chỉ cảm nhận được là lý do đưa nó đến đây thực sự vô cùng quan trọng, nhưng mình chịu thua, không thể hiểu được tại sao.”

“Chắc chắn là phải dính dáng gì đấy đến vị thần xứ Olympus tên Paelen kia rồi.”

“Theo những gì mình đã thấy thì khi Pegasus đang trên đường đến đây, Paelen đã lấy trộm chiếc dây cương vàng của nó. Mình nghĩ anh chàng ấy chỉ mang đến những phiền toái chứ chả đem lại được điều gì tốt đẹp cả.”

Câu chuyện của hai cô cậu lắng dần xuống trong sự tĩnh lặng bình yên. Buổi tối trời khá mát mẻ nhưng không lạnh, với những ngôi sao tên bầu trời và sự tĩnh mịch của thành phố, hai đứa trẻ cảm thấy như chúng thực sự đang đi cắm trại.

“Joel này,” Emily nói ngập ngừng, “sống trong nhà nuôi dưỡng thế nào?”

Cô bé nghe tiếng Joel hít một hơi thật sâu và ngay lập tức cô thấy hối hận vô cùng vì đã hỏi cậu như vậy.

“Tại sao cậu lại muốn biết?”, cậu bắt bẻ, giọng tỏ vẻ khó chịu.

“Xin cậu đừng nổi giận nữa được không”, cô nói.

“Chỉ là một câu hỏi thôi mà.”

“Tớ không tức giận.” Joel đáp lại. “Tớ chỉ không thích nhắc về nó thôi.”

“Mình xin lỗi, mình không nên hỏi cậu như vậy.”

Emily nói nhanh. Cô bé quay qua bên kia và kéo chăn đắp lên người. “Mình hãy quên nó đi và ngủ thôi nào.” Joel vẫn giữ im lặng một hồi lâu, Cô bé có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của bạn mình, nhưng không biết cậu ấy đang suy nghĩ những gì.

“Emily, tớ xin lỗi”, cuối cùng cậu nói. “Tớ không nên nổi đóa với cậu về chuyện đó. Nhưng chắc cậu không bao giờ hiểu được đâu. Sau khi bố mẹ tớ qua đời, tớ đã mất đi tất cả mọi thứ mà tớ từng quen thuộc. Tất cả những người tớ đã từng quan tâm, yêu thương. Tớ đã trở thành kẻ cô độc kể từ giây phút đó.”

Emily quay mình lại đối diện với cậu, nhưng không nói lời nào. Cậu bé hít sâu thêm một lần nữa. “Mọi thứ đã không diễn ra trôi chảy với gia đình đầu tiên nhận nuôi tớ. Chúng tớ đã luôn luôn cãi vã, đánh nhau. Vì vậy, họ đã gửi tớ đến gia đình mới này. Nhưng tớ thực sự ghét nó. Có nhiều đứa trẻ khác nữa và bố mẹ nuôi của tớ thì luôn luôn la mắng, quát nạt. Tớ phải ở chung trong một phòng ngủ với bốn đứa con trai khác. Và bọn nó luôn ăn cắp đồ của tớ.”

“Cậu không thể xin chuyển đi nơi khác à?” Emily hỏi.

“Tớ đã cố gắng nói chuyện với nhân viên bảo trợ xã hội của tớ, nhưng họ luôn từ chối. Họ nói rằng tớ nên thấy biết ơn vì còn có một nơi để trú ngụ. Họ không hề quan tâm cái chỗ đó nó ra làm sao cả.”

“Như thế thì cậu muốn cuốn gói bỏ đi là đúng.”

Emily trầm ngâm nói, “Mình cũng sẽ làm thế nếu mình là cậu.”

“Ừ dĩ nhiên rồi. Ngay sau khi chúng ta chữa Pegasus lành hẳn.” Joel đưa tay ra vuốt ve con tuần mã. “Có lẽ nó sẽ đưa tớ theo cùng khi nó đi.” Cậu

bé dừng lại và giọng nói của cậu trở nên mơ màng. “Pegasus và tớ. Bây giờ hẳn là giấc mơ ấy đang biến thành hiện thực.”

Chương 11

Từ rất sớm trước khi bình minh lên, bầu trời bỗng tối sầm lại và đánh thức Emily với Joel bằng một cơn mưa lạnh kinh hoàng. Hai đứa trẻ nhanh chóng tìm đèn pin và dắt Pegasus vào lại trong nhà kho, người cả hai cô cậu đều ướt đẫm nước mưa và run lẩy bẩy vì lạnh. Túm tụm với nhau trong nhà kho, họ nhìn ra bầu trời mưa to cứ giội nước xuống mái tòa nhà.

“Đỡ được một điều là không có sấm sét.” Emily nói qua hai hàm răng đang run lập cập đánh vào nhau.

“Đó là tất cả những gì chúng ta cần lúc này!” Joel đồng tình. Khi cậu thấy Emily lạnh run nên, cậu tiến lại gần hơn. “Tớ nghĩ bọn mình không nên ở lại đây lâu hơn. Chúng ta đang ngăm nguyên người trong đồng quần áo ướt đầm dề và bắt đầu ngấm lạnh rồi đó.”

“Nhưng mình không muốn bỏ Pegasus lại một mình.”

“Tớ cũng thế,” Joel nói, “nhưng chúng ta sẽ không chăm sóc tốt được cho nó nếu cả hai chúng ta bị nhiễm lạnh và viêm phổi.”

Emily đưa tay ra vuốt ve cổ của con tuần mã. Lốp da của nó khá ấm khi cô chạm tay vào. Nó không hề run chút nào.

“Cậu nói đúng. Mình thực sự đang lạnh cóng đây này.” Emily bước lại gần Pegasus hơn, “Bọn chị sẽ quay lại ngay, Pegasus à!”, Cô bé hứa. Sau đó, cô và Joel băng nhanh qua khu vườn trên mái tòa nhà và hướng tới cửa, cầu thang xuống phía dưới.

Trở lại trong căn hộ, Emily lấy tạm quần áo của bố mình cho Joel mặc, rồi cô đi vào phòng riêng của mình để thay đồ, rồi cô quay trở lại phòng khách, cô thấy Joel đã ngủ khì trên trường kỷ.

Lấy ra một tấm chăn, cô bé đắp lên người của người bạn mới của mình. Sau khi đứng do dự một lúc, cô đi trở vào phòng ngủ của mình và cuộn tròn trên giường. Chỉ chừng một phút sau, cô bé đã thiếp đi.

Cơn mưa tiếp tục kéo dài trong tất cả những ngày tiếp theo. Mặc dù mới chỉ là đầu mùa hè, nhưng với cơn mưa dai dẳng, nhiệt độ đã bị giảm xuống khiến Emily và Joel không thể ở cả ngày trên mái tòa nhà với Pegasus được. Thay vào đó, họ phân chia thời gian của mình cho hai việc: ở lại trên đó và thu gom thức ăn cho con tuấn mã ở trong nhà bếp.

“Hiện giờ chúng ta đã hết sạch sành sanh đường rồi.” Emily nói. “Và cả si rô bắp, ngũ cốc và mật ong nữa.”

“Tớ chưa bao giờ chứng kiến một con vật nào tham ăn đến như thế.” Joel đồng ý. “Con ngựa đó ăn không ngừng nghỉ luôn!”

“Đừng để nó nghe được cậu đã gọi nó là ngựa,” Emily cười. “Nó ghét lắm đó.”

“Nó không nghe thấy đâu mà.” Joel cười khúc khích.

Joel đi tới một trong rất nhiều cửa sổ của căn hộ. “Cơn mưa đang dịu đi một chút,” cậu nói, “và tớ có thể nhìn thấy ở dưới đường, phía bên kia đã có vài cửa hàng tạp hóa mở cửa rồi nè.”

“Trong khi đang cúp điện như thế này sao?” Emily hỏi khi cô chạy tới nhìn cùng cậu bé.

“Ừ hình như vậy đó.” Joel nói. “Cửa hàng tạp hóa gần nhất là ở đâu vậy Emily?”

“Có một cửa hàng tạp hóa lớn cách đây vài ngã tư.” Emily nói. “Bố và mình vẫn thường đến đó vào ngày thứ Bảy để mua đồ.”

“Thế thì tớ sẽ đi đến đó.” Joel quyết định. “Bếp nhà cậu đã cạn sạch đồ ăn cho cả ba chúng ta rồi, mà Pegasus thì đang cần có thêm nhiều thức ăn hơn. Mà không chóng thì chầy bố cậu cũng sẽ phát hiện ra tất cả mọi thứ đồ ăn trong nhà đã bốc hơi sạch sành sanh.”

“Cậu định xoay xở như thế nào đây?” Emily hỏi. “Joel à, đang bị cúp điện đó. Vì vậy thang máy không hoạt động được. Nếu cửa hàng có mở cửa bán thì cậu sẽ phải vác máy cái túi nặng leo lên hai mươi tầng lầu mới tới được căn hộ này đây. Cậu có nhớ chúng ta đã mệt như tử như thế nào khi lần đầu tiên phải leo lên không?”

“Tớ biết, nhưng để tớ thử xem sao.”

“Nếu vậy, mình sẽ đi với cậu luôn.” Emily nói. “Có thể thì hai chúng ta mới mang được nhiều đồ hơn.”

Joel lắc đầu từ chối. “Cám ơn đề nghị tuyệt vời của cậu nhưng tớ nghĩ cậu không nên đi với tớ. Cậu biết Pegasus cảm thấy khó chịu như thế nào khi cậu không ở bên cạnh nó mà. Cậu cần phải ở lại trên gác mái với nó.”

“Tớ hứa tớ sẽ không đi lâu đâu.”

Emily thực sự muốn giúp, nhưng cô biết Joel nói đúng. Khi Pegasus lành hẳn, nó sẽ càng lúc càng trở nên kích động hơn. Hiện tại việc giấu kín nó trong nhà kho đang ngày một vất vả hơn.

“Cậu nói đúng!” Cuối cùng cô bé cũng đồng ý. Cô đi vào phòng của bố mình để mở ngăn kéo bí mật, nơi họ đang cất một số tiền mặt. “Bố mình để số tiền này ở đây để phòng những trường hợp khẩn cấp”, cô nói. “Có lẽ nó đủ để mua tất cả những thứ mà chúng ta cần.”

Joel cầm lấy tiền cô bé đưa và cả chiếc áo mưa của bố cô. Sau khi cầm đèn pin và một số túi đi mua sắm dành riêng để đựng những món hàng nặng mà Emily đưa cho cậu, Joel dẫn cô bé lên lại trên mái tòa nhà. Sau đó khi cậu quay trở lại xuống cầu thang, cậu ngoái nhìn ra sau vai và nhoẻn cười với cô.

“Không được thử nghiệm bất kỳ chuyến bay nào mà không có tớ đó nghe!”

Emily mỉm cười và hứa sẽ không làm vậy. Rồi cô đóng cửa rồi lên mái tòa nhà và tiến về phía nhà kho.

“Cậu ấy đã đi ra ngoài để mang về cho em thật nhiều đồ ăn ngọt rồi”, cô giải thích khi chỉnh lại tấm chăn đắp phủ cả lên đôi cánh của con tuần mã.

“Chị chỉ hy vọng các cửa hàng mở cửa hoạt động.”

Khi Emily vuốt ve cổ của con tuần mã, cô cảm giác như thân người Pegasus bắt đầu run run nhẹ. Nhưng không phải bởi vì cơn mưa lạnh. Tấm chăn đắp cho nó vẫn sạch sẽ khô ráo và da của nó lại rất ấm khi chạm vào. Tuy nhiên, con tuần mã dường như càng lúc càng lo lắng hơn khi móng guốc của nó cào cào xuống ván sàn.

“Cái gì vậy, Pegasus?” Cô bé hỏi. “Có chuyện gì vậy? Em bị đau à?”

Rất lo cho con tuần mã, Emily vội kiểm tra cái cánh bị gãy của nó. Cô bé thực sự có thể cảm nhận được mấy cái xương bị gãy chẳng hiểu vì sao đã được nối khít trở lại với nhau. “Ừm, không phải là do cánh của em. Không biết còn vết thương do ngọn giáo đâm thì sao nhỉ?”

Đi vòng qua phía bên kia, Emily nâng chiếc cánh lành lặn còn lại của Pegasus lên và gỡ nhẹ miếng băng keo được dán trên sườn con tuần mã ra. Cô bé rất kinh ngạc khi nhìn thấy vết thương đã hoàn toàn bình phục.

“Ôi!” Cô kêu lên. “Vết thương biến mất rồi. Làm thế nào em làm được điều đó? Có phải là nhờ tất cả số đường đó không?”

Pegasus gõ gõ móng chân xuống mặt đất. Đôi mắt con tuần mã sáng ngời và lanh lợi. Nhưng có một điều gì đó trong ánh mắt ấy đã khiến cô bé bỗng cảm thấy thật lo lắng.

Họ cùng nhau nhìn ra phía bầu trời đang mưa.

Trời mưa nặng hạt trở lại và cô bé càng lo lắng hơn về Joel. Mải mê suy nghĩ, Emily quên hẳn cả thời gian cho đến khi cô nghe Joel gọi to tên mình từ dưới cầu thang.

“Cậu vẫn ổn phải không?” Cô bé chạy về phía Joel.

“Tớ sẽ như vậy sau khi tớ đã vác được lên hết trên kia”, cậu bé thở hắt ra, nặng nề tựa thân mình mới nhừ vào khung cửa cầu thang.

Emily vội lấy cái túi trong tay cậu bé và khá sốc bởi trọng lượng của cái túi ấy. “Cậu đã mua hết bao nhiêu vậy?”

“Nhiều nhất mà tớ có thể vác về. Ngoài kia hỗn loạn vô cùng. Người ta mua sắm cứ như là đang sắp đến ngày tận thế vậy. Tớ thậm chí còn phải giành với một bà cụ để có được hai chai mật ong cuối cùng nữa. Gian hàng bán ngũ cốc thì cứ như là chiến trường ấy.”

Trong nhà kho, con tuấn mã Pegasus bắt đầu hí lên.

“Ồi lại có người rên đói bụng nữa rồi kìa.” Joel nói với giọng đầy mệt mỏi. Cậu kéo ra từ trong túi một hộp ngũ cốc đầy màu sắc dành cho trẻ em và xé nó ra. Cậu bé từ từ đổ dần ngũ cốc ra tô cho Pegasus ăn.

“Còn hơn là đói nữa.” Emily nói. “Có điều gì đó đang thực sự làm nó lo lắng đấy.”

“Cậu có biết điều đó là gì không?” Joel hỏi.

Emily lắc đầu. “Bất cứ là gì thì mình vẫn có cảm giác điều đó không hay ho chút nào.”

Sau khi chắc chắn Pegasus đã có đủ thực phẩm để ăn no, họ đi xuống căn hộ và mở các túi thực phẩm còn lại. “Theo kế hoạch thì chút xíu nữa bố mình sẽ về đến nhà.” Emily nói. “Mình nghĩ rằng để cậu gặp ông ấy lúc này không ổn lắm.”

“Tại sao?” Joel hỏi và thấy hơi bị xúc phạm. “Cậu không muốn ông gặp tớ à?”

“Joel, bố mình là cảnh sát.” Emily nói rõ. “Do đó, chắc chắn là ông sẽ nghi ngờ. Nếu ông phát hiện ra cậu là trẻ mồ côi đang được trông nom, ông hẳn sẽ muốn liên hệ với cha mẹ nuôi của cậu và có lẽ họ sẽ muốn đưa cậu về ngay đó. Pegasus cần cả hai chúng ta mà.”

“Vậy thì cậu có gợi ý nào không?” Joel hỏi.

Emily thở dài. “Mình thực sự rất ghét phải nói dối bố mình. Nhưng mình nghĩ cậu nên ở lại đây, nhưng cậu phải trốn đấy nhé.”

“Ở đâu?” Nói xong, cậu nhìn xung quanh khắp căn hộ. “Chỗ này cũng đâu có rộng cho mấy.”

“Mình nghĩ là cậu chỉ có thể ở lại trong phòng của mình thôi.”

“Vậy còn cậu, cậu sẽ ngủ ở đâu?”

“Cũng trong phòng mình.” Emily nói. “Có khối chỗ trên sàn cho cậu và mình nằm mà. Bên cạnh đó, chúng ta sẽ hoàn toàn được ở cạnh Pegasus suốt quãng thời gian của chúng ta. Đó chỉ là để phòng hờ khi bố mình ở nhà thôi. Và với sự cố mất điện này, ông sẽ phải làm gấp đôi ca hàng ngày.”

“Tớ có thể ở lại trên mái tòa nhà với Pegasus mà.” Joel ngại ngùng đề nghị.

Emily lắc đầu. “Không, không, trời vẫn đang còn mưa. Cậu không thể ngủ bên ngoài trời được, cậu sẽ bị lạnh cóng đến chết thôi.”

“Nhưng nếu bố cậu bắt gặp tớ thì phải làm sao đây?”

“Cậu chỉ cần cẩn thận hết sức có thể để ông không bắt gặp được cậu là xong,” Emily nói. “Chỉ cần thế thôi.”

Joel nhún vai. “Nói thì lúc nào lại chẳng dễ hơn làm.”

Ngay khi bố Emily vừa từ sở làm về, Joel lao như bay vào phòng ngủ của

Emily. Dù Joel rất lo nhưng cậu nấp rất kỹ và đã chìm vào giấc ngủ ngon lành trên sàn nhà bên cạnh giường của Emily. Khi cậu thức dậy vào buổi sáng hôm sau, Emily đã lên phòng và bố cô cũng đã rời nhà để đến sở cảnh sát.

“Cậu ngủ ngon không?” Cô vừa hỏi vừa đưa cho cậu một cốc nước cam.

“Rất ngon.” Cậu vừa nói vừa vươn vai. “Tớ nghĩ rằng có lẽ giấc ngủ tối qua là giấc ngủ bình yên nhất mà lâu rồi tớ mới có.”

Khi họ trở lên trên mái tòa nhà, Pegasus đang tỏ ra rất cảnh giác. Con tuần mã đã ra khỏi chuồng, thở phì phà phì phò và giậm dứ giậm mạnh chân xuống đất. Mấy cái móng sắc nhọn của nó đã tạo thành những rãnh sâu trên nền đất. Emily nhận ra rằng nếu họ không sớm làm gì đó để ngăn chặn con tuần mã, nó có thể tạo ra một hố to xuyên thủng xuống phía dưới căn hộ.

“Chuyện gì vậy, Pegasus?” Emily kêu lên rồi chạy nhanh về phía con tuần mã. “Có chuyện gì thế, em?”

“Emily, nhìn kìa,” Joel vừa nói vừa chỉ vào đồng hồ ăn cho con tuần mã. “Nó không hề đụng vào bất cứ một món ăn nào. Tớ đang thắc mắc không biết có phải tất cả số đường đó đang làm cho nó khó chịu hay không.”

“Mình cũng không biết nữa.” Emily vuốt ve cổ của con tuần mã.

Cô có thể cảm thấy từng sợi dây thần kinh trong cơ thể của con tuần mã như đang căng ra. “Nhưng nó trông không có vẻ gì là bị ốm. Nhìn vào mắt nó đi này, Joel, Pegasus đang sợ hãi.”

“Sợ hãi điều gì chứ?”

Emily nhún vai. “Dù là gì đi chăng nữa thì nếu có thể khiến cho Pegasus phải hoảng sợ tới độ đến vậy thì điều đó ắt không tốt chút nào.”

Cả buổi sáng hôm đó Emily và Joel ở lại với Pegasus. Thay vì bình tĩnh lại, con tuần mã càng lúc càng trở nên kích động hơn. Con tuần mã càng gõ móng mạnh xuống nền đất tạo ra một cái lỗ lớn trên mái tòa nhà. Bây giờ thì Emily có thể nhìn từ trên này thẳng xuống được vào tận phòng ngủ của bố mình.

“Trời ơi, làm sao chúng ta có thể giải thích được chuyện này đây?” Cô la lên. “Pegasus, chị xin em đấy, em cần phải bình tĩnh lại.”

Tuy nhiên, dù cả hai đã rất cố gắng nhưng họ vẫn không thể làm gì để xoa dịu được con tuần mã. Khi hoàng hôn bắt đầu nhuộm màu thành phố, hai đứa trẻ nghe thấy những giọng nói ồn ào, đây cảnh báo phát ra từ tòa nhà cao tầng ở phía bên kia đường.

“Ôi không.” Emily tuyệt vọng nhìn đám người bên đó đang đứng trước những cửa sổ mở toang. Họ liên tục gào thét và chỉ tay lên phía mái tòa nhà của Emily. “Joel, họ đã nhìn thấy Pegasus!” Joel nhìn trân trối vào những nhóm người tụ tập đằng sau các khung cửa sổ khác nhau. Cậu có thể thấy trên khuôn mặt họ một điều còn hơn cả sự tò mò. Đó là sự sợ hãi.

“Trông họ cũng đang sợ hãi lắm.” Cậu nói. “Emily, nhìn bọn họ kìa. Họ không chỉ tay hướng vào Pegasus. Họ đang chỉ tay về phía bên hông tòa nhà của cậu.”

Khi hai đứa trẻ lắng tai nghe, chúng nghe thấy tiếng nói của những người đang băng qua đường bảo chúng phải rời khỏi mái nhà và chạy nhanh đi.

“Họ kêu chúng ta chạy đi nghĩa là sao vậy?” Emily hỏi, khi cô bước lại gần mép của mái tòa nhà hơn.

Bỗng nhiên Pegasus nổi điên lên. Nó rướn mình đứng thẳng trên hai chân sau, giơ cao hai chân trước của nó và bắt đầu hí lên những tiếng dài. Khi đôi cánh nó dang rộng ra, con tuần mã va trúng Emily và đẩy cô bé văng xa vài mét vào trong, cách xa mép của mái tòa nhà Pegasus chồm mình qua người cô. Nó giậm dữ hí vang và đá cao hai chân trước của nó lên.

“Emily, mau quay lại đây đi!” Joel gào lên. “Nó bị điên mất rồi!” Khi Joel cố gắng kéo Emily vào lại, thì Pegasus đã lao nhanh về phía trước. Tiếp tục lao người băng qua Joel, con tuần mã phi lên mép của mái tòa nhà thì một sinh vật giống một con quái vật xuất hiện và đang cố trèo lên mép của mái tòa nhà.

Chương 12

“Joel, nhìn kìa!” Emily hét lên và chỉ tay. Joel vội quay lưng lại. Thêm vài con quái vật bốn tay gớm guộc khác thậm chí đã trèo qua đỉnh mép của mái tòa nhà. Chúng có màu xám nhạt, với làn da vằn vện như đá cẩm thạch. Pegasus đá mạnh vào đầu của con đầu tiên làm nó ngã lộn nhào từ bên hông của tòa nhà xuống. Nhưng khi con tuần mã lao tới con quái vật thứ hai, thì một phần ba thân hình nó đã trèo qua được mép của mái tòa nhà. Thét ra một tiếng gầm dữ dội, nó lao tới chỗ con tuần mã.

“Không!” Emily hét lên.

Joel lao nhanh đến góc cầu thang, nơi Emily đã cất cái gậy bóng chày. Cầm chặt cây gậy trong tay, cậu chạy lại chỗ con quái vật đang hung hăng tấn công con tuần mã.

“Buông nó ra ngay!” Cậu hét lên. “Để cho nó yên.”

Joel vung chiếc gậy lên rồi bổ mạnh xuống. Sau đó, cậu lại vung nó lên cao và đánh một lần nữa. Nhưng mỗi khi chiếc gậy đập mạnh xuống lưng của con quái vật, nó vẫn trơ trơ ra đó. Dường như chỉ khi Pegasus đá nó bằng cái móng vàng của mình nó mới ngã gục xuống.

Ngày càng có thêm nhiều quái vật da vằn vện màu đá cẩm thạch đặng đặng sát khí bò qua mép tòa nhà. Tất cả bọn chúng đều nhắm nhe hướng về phía Pegasus. Bọn chúng đều quyết ăn tươi nuốt sống cho bằng được con tuần mã.

Bản năng của Emily đã trỗi lên. Cô bé chạy đến nơi cô đã để các dụng cụ làm vườn trong nhà kho và nhặt lấy một cây đinh ba lớn. Hươu nó lên cao

trong không khí cô phóng mạnh cây đinh ba vào con quái vật gần nhất đang cố giết Pegasus.

Nhưng khi họ đang chiến đấu, một tràng số những con quái vật đã chú ý đến cô bé. Nó thôi không theo con tuần mã nữa mà bắt đầu truy đuổi Emily.

“Joel!” Emily gào lên. Cô cố gắng vung chày lên đập con quái vật. Nó càng tiến sát đến cô, mùi hôi thối của nó càng bốc lên ngập tràn trong không khí.

Emily có thể nhìn thấy đôi mắt của nó chỉ là một màu đen tuyền, không hề có màu trắng hay một màu nào khác. Răng của nó vừa to, vừa nhọn hoắt, bén kinh khủng và miệng nó nhều nhão đầy nước dãi mỗi khi nó phát ra những tiếng gầm gừ hung dữ từ cổ họng.

Điều làm cô bé sợ là những mảnh giẻ rách được quần lông lẻo quanh thắt lưng của nó. Nhưng một nửa thân trên của nó hoàn toàn trần trụi. Cô bé có thể thấy các cơ bắp dày cuộn cuộn khi nó gồng mạnh bốn cánh tay được nối với bốn bàn tay vô cùng bẩn thỉu và các ngón tay thì đầy những móng vuốt dài và nhọn hoắt.

Emily cố gắng tự vệ. Nhưng bất cứ nơi nào ba cái đầu nhọn hoắt của cây đinh ba đâm vào vẫn không có gì xảy ra. Cây đinh ba chỉ đơn giản là trượt phăng khỏi làn da trần trụi của bọn quái vật ấy như thể làn da chúng là bằng thép vậy.

“Đâm vào mắt của bọn chúng ấy!” Joel vừa hét vừa chạy tới chỗ bọn quái vật cùng với Emily. Nâng cái gậy đánh bóng chày đang giữ trong tay, cậu vận dụng tất cả sức lực của mình để đập mạnh cây gậy vào sau ót của con quái vật.

Cú đánh chỉ khiến nó bị choáng váng trong chốc lát. Nhưng như vậy cũng đủ rồi. Emily lợi dụng thời cơ lao mạnh về phía trước và đâm sâu ba đinh nhọn của cái đinh ba vào mặt con quái vật. Rú lên giận dữ, con quái vật ngã quy xuống đất và lấy hai bàn tay to bè của mình ôm lấy mặt. Một chất lỏng màu đen rỉ ra qua giữa các kẽ ngón tay của nó và nhỏ thành giọt

trên bề mặt của mái tòa nhà. Chất lỏng đó rơi xuống chỗ nào thì chỗ đó bắt đầu bị tan chảy ra và bốc khói.

“Mau chạy xuống cầu thang đi!” Joel hét to lên khi cậu vung cao cái gậy bóng chày của mình lên người con quái vật đang nằm quằn quại đau đớn.

“Tớ sẽ không bỏ Pegasus lại đâu!” Emily chạy về phía trước để tấn công thêm những con quái vật đang rượt theo Pegasus. Con tuần mã vẫn đứng dựng lên trên hai chân sau và đá cật lực hai chân trước vào năm con quái vật đang cố tấn công nó. Những con quái vật này giờ đã biết được rằng những cái móng vàng của Pegasus có thể giết chết chúng nên đã đứng lui ra ngoài tầm tấn công của con tuần mã. Thay vì tấn công như cũ bọn chúng lao về phía trước mặt con tuần mã và nhanh chóng hợp lực xuống thấp, cố gắng để chạm được vào phần thân dưới đang không được che chắn của con tuần mã.

“Bay lên đi, Pegasus!” Emily gào lên. “Hãy bay khỏi đây ngay đi em!”

Thay vì bỏ đi, Pegasus hí lên thật giận dữ rồi đứng thẳng lên bằng cả bốn chân. Nó cúi đầu xuống và húc đầu đi xuyên qua lũ quái vật đang vây quanh, lao thẳng về phía của Emily. Trước khi cô bé kịp phản ứng, con tuần mã đã ngoạm vào chiếc áo cô bé đang mặc và lôi cô lên cao khỏi mặt đất một cách thật nhẹ nhàng. Sau đó nó nhấc bổng cô bé qua khỏi đầu và đôi cánh của mình, và chỉ bằng một động tác thật uyển chuyển, con tuần mã đã đỡ được cô và giúp cô ngồi xuống ngay gần trên lưng mình.

Rồi nó chạy lại chỗ Joel. Cũng như đã làm với Emily, con tuần mã ngoạm chặt cái áo sơ mi của Joel. Nhưng thay vì tung cậu ra đằng sau lưng, Pegasus cố ngoạm chặt lấy Joel và chạy hết tốc lực đến bờ tường của mái tòa nhà. Emily thấy những gì Pegasus đang định làm nên rướn người tới trước để nắm chặt cái bờm lông trắng dày của Pegasus. Ngay tức khắc, Pegasus phi thẳng người lên băng qua bờ tường của mái tòa nhà và rải rộng đôi cánh khổng lồ trắng như tuyết của mình ra trên không trung.

Dù rất sợ hãi nhưng không ngăn được sự phấn khích của bản thân, Emily nhìn xuống. Họ đã phi ra khỏi vách tường của mái tòa nhà và bay lên cao

khoảng hai mươi tầng bên trên Đường số 29.

“Emily, coi chừng phía sau!” Joel rít lên khi đang bị treo lơ lửng trước miệng của Pegasus.

Emily vội quay lưng ra sau. Cô bé hét lên. Một con quái vật đã nhảy ra khỏi tòa nhà để cố đuổi theo họ. Nhưng nó đã tính toán sai khoảng cách và chỉ vừa kịp chộp lấy hai chân sau của con tuần mã. Pegasus đá nó cho văng ra và cố rũ nó xuống. Nhưng nó đã níu chặt lấy con tuần mã. Móng vuốt sắc nhọn của nó cắm thật sâu vào hai chân sau của con tuần mã và nó bắt đầu từ từ leo lên trên lưng của Pegasus. Emily có thể nhìn thấy sự giận dữ và khát máu hừng hực cháy trong đôi mắt đen láy như hạt huyền của nó. Nó muốn chém giết. Hơn thế nữa - nó muốn giết cô.

Cô buông một tay khỏi bờm lông của Pegasus và trượt dần xuống phía dưới lưng con tuần mã. Emily bắt đầu đá vào con quái vật.

“Cẩn thận nhé, Emily!” Joel cảnh báo và chộp lấy vai cô xoay người về phía cô bé.

Cô biết cơ hội duy nhất của cô là đá vào đôi mắt của nó. Nhưng mỗi khi cô đá vào nó, nó đều di chuyển và lách người thật ra khỏi tầm của cú đá. Emily điều chỉnh lại tư thế để đá lại một lần nữa thì một cánh tay kỳ quái vung ra về phía trước và chộp lấy chân trái của cô. Cô bé chưa bao giờ nếm trải một cơn đau khủng khiếp nào giống như vậy khi bàn tay giống như một cái kìm mỏ quạ găm chặt và bấp chân cô. Các móng vuốt sắc nhọn của nó xuyên qua chiếc quần jean, xuyên thẳng qua làn da cô, rồi cắm phập vào các cơ bắp và xương cô. Gào la đau đớn, cô cảm thấy con quái vật hình như đang kéo cô tuột xuống phía nó.

“Ôi không!” Cô bé thét lên.

Đột nhiên Pegasus đổi hướng trên không trung. Nó hướng thẳng về phía bên hông của một tòa nhà. Trong khoảnh khắc trước khi họ đâm vào tòa nhà, Pegasus khéo léo điều khiển đôi cánh của mình và chuyển thân xoay nghiêng lại, lách tránh tòa nhà khiến con quái vật và toàn bộ phần lưng dưới của nó đập mạnh vào một cửa sổ kính lớn.

Cửa sổ vỡ tung dưới tác động đó. Những mảnh thủy tinh vỡ lờm chờm nhọn hoắt cú va vào thân dưới của con tuần mã có cánh. Chẳng bao lâu, dòng máu đỏ tươi của Pegasus tuôn trào khiến lưng con tuần mã trở nên vô cùng trơn trượt và làm cho con quái vật khó có thể bám vào được. Khi nó đã hồi tỉnh từ cú va chạm hết sức tàn bạo vào cửa sổ, nó bắt đầu nhả lỏng cái kìm mỏ quạ ra. Con quái vật buông chân của Emily ra và bấu víu để bám vào lưng con tuần mã.

Tận dụng cơ hội có một không hai này, Emily với người lại và bắt đầu bẩy mạnh các ngón tay của con quái vật ra khỏi sườn con tuần mã. Con quái vật cố dùng móng vuốt của mình cào cấu vào con tuần mã để bám lại nhưng rồi cũng bị tuột dần xuống chân của Pegasus, rớt ra khỏi người con tuần mã và rơi thẳng xuống mặt đất bên dưới từ độ cao hai mươi tầng lầu.

“Emily, cậu có làm sao không?” Joel gọi.

Emily không muốn nói cho bạn của mình biết về vết thương ở chân. “Mình không sao cả. Nhưng Pegasus đang bị thương nặng và mất rất nhiều máu!” Cô hét lên bạt cả gió về phía Joel. “Chúng ta cần phải hạ cánh xuống mặt đất thôi.”

“Nhưng ở đây thì không được.” Joel gào to. “Cậu nhìn kia!”

Vừa sợ hãi vừa phấn khích, Emily không có thời gian để suy nghĩ chứ đừng nói đến chuyện nhận ra rằng Pegasus đã hạ độ cao rất nhiều và đã đổi hướng. Bây giờ họ đang bay trên Đại lộ số 5, chỉ cách mặt đất một độ cao khoảng có tám hay chín tầng lầu. Mặc dù đang có sự cố mất điện, vẫn có hàng ngàn khách du lịch đi lại trên con phố nổi tiếng này, và hầu hết những người đó đang chỉ lên con ngựa có cánh đang bay lượn trên bầu trời phía trên đầu họ.

“Bay cao lên, Pegasus, em có thể bay cao hơn được mà!” Emily nói to. Bám vào bờm lông của con tuần mã, Emily có thể cảm thấy Pegasus đang cố gắng bắt buộc đôi cánh của mình bay cao hơn nữa. Nhưng không được. Họ đang hạ thấp dần độ cao.

“Công viên.” Joel kêu lên. “Chúng ta có thể trú trong Công Viên Trung Tâm!”

Emily đang đau buốt nơi chân, và quá mức khiếp sợ cho Pegasus khi thực sự cảm nhận được việc được bay trên lưng con tuần mã khổng khiếp ra sao. Chưa kể đến việc một bên cánh bị gãy chưa đủ thời gian để lành lại. Bây giờ cô bé bám lấy bờm con tuần mã và cầu nguyện xin cho họ được hạ cánh bình an trong khu Công Viên Trung Tâm. “Cố lên nào,” Emily dỗ dành. Cô có thể thấy thấp thoáng mấy ngọn cây ở xa xa. “Chỉ cần bay thêm một chút là chúng ta có thể dừng lại!” Khi Pegasus cố bay lượn trong không trung, Emily có thể thấy rõ ràng hiện giờ họ chỉ còn cách mặt đất có vài tầng nữa thôi. Cô nhìn qua cái cánh gãy của tuần mã và có thể thấy màu đỏ tươi của máu đang càng lúc càng lan rộng ra trên đám lông trắng ở chỗ xương bị gãy. Các đốt xương đang sắp rạn nứt ra. Liếc nhìn về phía trước một lần nữa, họ đã đến Đường số 59. Công Viên Trung Tâm hiện đang ở phía bên trái của cô bé.

“Bay vào công viên đi, Pegasus. Chúng ta có thể nấp trong những lùm cây bên dưới đó!”

Pegasus đập cánh đổi hướng qua công viên. Nhưng việc đổi hướng thật quá khó so với cái cánh bị đã thương nặng của con tuần mã. Khi họ bay qua khu đồng cỏ chẵn cừu trống trải, cuối cùng, không chịu đựng thêm được nữa, cánh của con tuần mã gãy lìa. Các đốt xương gãy nứt hoàn toàn. Họ bắt đầu rơi thẳng xuống mặt đất từ trên không trung.

Chương 13

Emily thức dậy và cảm thấy đau đớn khủng khiếp. Lưng cô cứ nhói lên, vai cô bị thương nhẹ nhưng chân cô đau rất như bị lửa đốt. Cô nghe có những giọng nói và cảm nhận một cái gì đó ươn ướt lướt qua trên khuôn mặt của mình. Khi cô mở mắt ra, cô thấy một cái lưỡi lớn màu hồng hồng đang liếm láp trên má cô. Cô yếu ớt lên rì.

“Không được cử động.” Giọng của một người đàn ông nói: “Chú sắp băng xong vết thương cho cháu rồi.”

Nhíu đôi mắt của mình để tập trung, Emily thấy dáng một người đàn ông trẻ tuổi trong bộ quân phục đang cùng với Joel băng bó cái chân bị thương của cô. Joel đang cầm mắt cá chân của cô nâng lên trong không trung trong khi người lính bắt đầu quấn mảnh vải quanh vết thương đang túa máu đỏ thẫm. Chiếc quần jean đã được cắt gọn đến đầu gối. Cô có thể thấy những cái lỗ sâu hoắm trên da thịt của mình và những mảng bầm tím lớn từ mấy cái đầu kim mò quạ tàn bạo của con quái vật đằng sau họ, một người phụ nữ trẻ đang xé rách một tấm khăn trải bàn và đưa những mảnh khăn nhỏ cho người lính. Pegasus đang nằm nghỉ trên mặt đất bên cạnh cô bé. Một cái chăn dùng để đi dã ngoại nên kẻ sọc đang che phủ đôi cánh của con tuần mã. Nó lại liếm vào mặt cô một lần nữa.

“Chị ổn mà, Pegasus”, cô nhẹ nhàng nói khi nhấc tay lên vuốt ve mõm của con tuần mã. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cô bé yếu ớt hỏi, và nhăn mặt đau đớn khi mỗi gút đầu tiên được thắt chặt trên chân của cô.

“Tất cả chúng ta đã bị rơi xuống đất.” Joel nói.

“Chở cả hai chúng ta là quá sức đối với Pegasus. Cánh của nó đã bị gãy lìa và chúng ta ngã xuống bên rìa đồng cỏ. May cho chúng ta là công viên lúc đó không đông người lắm.

“Chỉ có chúng ta thôi,” người lính nói. “Và chú thấy may quá. Nếu công viên mà đông đúc như bình thường, cháu chắc sẽ phải chịu trách nhiệm về việc đã gây ra một cuộc bạo loạn lớn.” Người lính nghiêng người về phía trước và đưa tay ra cho Emily. “Chú là Eric và đây là bạn gái của chú, cô Carol. Chú đã từng là một bác sĩ quân y ở Iraq và nghĩ rằng mình đã được chứng kiến vô số những điều kỳ lạ xảy ra. Nhưng chú vẫn không thể tin vào mắt mình khi chú nhìn thấy các cháu bay lượn trên bầu trời.”

“Cô cũng không thể tin được.” Carol đồng ý và tỏ vẻ căng thẳng. “Và giờ cô đang ở ngay đây nhìn cháu. Một phần trong thâm tâm cô mách bảo chuyện đó là có thực, phần kia lại nói rằng các cháu chỉ là những ảo giác.”

“Chúng cháu có thật mà, hoàn toàn là thật mà,” Joel nói, “và chúng cháu đang gặp phải một rắc rối lớn.”

Eric hoàn tất việc cột nút thắt cuối cùng. “Cho đến thời điểm này thì bằng như vậy là ổn. Nhưng chúng ta vẫn cần phải đưa các cháu đến bệnh viện càng sớm càng tốt. Những vết cắt này xuyên thẳng vào tận xương. Cháu bị thương khá nặng phần bắp chân đó. Và với tình trạng hiện thời mà chú thấy, cháu cần phải dùng thuốc kháng sinh để chống bị nhiễm trùng vết thương.”

“Chúng cháu không thể đi đến bệnh viện được.”

Emily phải cố gắng lắm mới có thể ngồi dậy. Những đau đớn từ vết thương ở chân cô khiến cô cảm thấy mệt mỏi, yếu ớt vô cùng. “Chúng cháu phải ở lại với Pegasus.”

Eric ngồi lên đôi gót chân của mình và nhìn chăm chăm về phía con tuấn mã. “Một con ngựa có cánh”, anh lắc đầu nói như vẫn chưa tin vào mắt mình. “Thật tuyệt vời làm sao! Pegasus thực sự tồn tại.”

“Đúng vậy ạ.” Joel nói. “và vì thế, bọn quái vật đã cố gắng giết chúng cháu. Nếu Pegasus chưa phi thẳng ra khỏi mái nhà, thì giờ tất cả bọn cháu

có lẽ đã tiêu đời rồi.”

Joel giải thích với Eric và Carol về các sự việc đã trải qua vài ngày nay. Với sự tin tưởng của mình, họ lắng nghe mà không gián đoạn câu chuyện. Nhưng khi họ càng nghe, thì Carol càng tỏ vẻ sợ hãi hơn.

“Dù bọn chúng là gì đi nữa,” Joel kết lại câu chuyện, “thì những sinh vật này vẫn còn ở ngoài đó. Dường như không có gì có thể ngăn chặn chúng. Cháu nhìn thấy một con quái vật ngã xuống khỏi người của Pegasus. Khi nó rơi xuống đất, nó đã đứng dậy một lần nữa và cố gắng đuổi theo chúng cháu.”

Đây là tin tức mới đối với Emily. “Nhưng nó đã rơi ở độ cao những hai mươi tầng mà! Làm thế nào nó có thể đứng lên được?”

Joel nhún vai. “Tớ không biết. Tớ cũng không biết làm thế nào bọn chúng dò la ra được tông tích của Pegasus, nhưng chúng đã theo dõi. Tất cả bọn chúng dường như đều biết nó đã trú ẩn trên mái tòa nhà cùng với chúng ta.”

“Chú không thể tin vào bất kỳ điều gì trong câu chuyện này.” Eric nói. “Tuần mã Pegasus trong thành phố New York sao? Quái vật bốn tay hung bạo ư?”

“Đó là sự thật, cháu thề với chú đấy!” Emily nói.

“Và bọn chúng rất muốn giết chết Pegasus.”

“Chú không có ý nói rằng chú không tin câu chuyện của cháu.” Eric nói. “Bởi chú đang tận mắt nhìn thấy Pegasus ngay lúc này và chú cũng đã nhìn thấy những thương tổn mà chuyện này đã mang đến cho cái chân của cháu. Nhưng những con vật này đến từ đâu?”

Emily nhớ lại một lời nhận xét từ bố của mình. “Từ mấy cái cống!” Cô bé thốt lên. “Bố cháu là cảnh sát. Ông đã nói về nhiều sự việc đang được bàn tán từ mấy người ở khu phố trung tâm khi họ quả quyết khai báo là họ thấy những con quái vật bốn tay chui lên từ mấy cái cống. Bọn chúng đã chạy tán loạn như điên. Cháu cược rằng đó chính là bọn nó!”

Eric lắc đầu. “Nếu những con quái vật bị sống chuồng và đang chạy lung tung trong thành phố New York, thì chúng ta cần phải gọi ngay cho quân đội.”

“Chúng ta không thể làm vậy!” Emily phản đối ngay tức khắc. “CRU đang giam giữ một vị thần trên xứ Olympus. Nếu bọn người đó phát hiện ra mọi chuyện về Pegasus, họ cũng sẽ đưa nó đi nốt.”

“CRU là gì vậy?” Carol hỏi.

Eric rùng mình và nắm lấy tay của Carol. “Em chắc không muốn biết về cái cơ quan đó đâu”, anh nói. “Bọn chúng thật sự là một lũ thối tha, gian ác. Tin anh đi, em sẽ không muốn nhìn thấy hay chạm mặt bọn người đó trên đường đi của mình đâu.”

“Nhưng đã quá muộn rồi,” Joel chêm vào, “bây giờ, một nửa thành phố đã thấy bọn cháu bay lượn ngay trên Đại lộ số 5 rồi. Nếu lúc trước họ chưa biết gì về chúng cháu, thì giờ họ biết hết cả rồi.”

“Nếu vậy, chúng ta cần phải chuyển chỗ.” Emily nói. Cô bé cố gắng đứng lên, nhưng cơn đau từ vết thương ở chân đã buộc cô phải ngồi sụp xuống lại.

“Với cái chân bị thương đó, cháu sẽ không thể đi đâu hết ngoại trừ bệnh viện.” Eric nói.

“Cháu đã nói với chú là cháu không thể đi đến bệnh viện được.” Emily khẳng khái nói.

Cô bé cố gắng để đứng lên lại lần nữa, nhưng vẫn ngã xuống. Cuối cùng cô nhìn qua Joel nài nỉ. “Làm ơn đi mà, cậu cứ để mặc mình ở lại đây và mau đưa Pegasus đi đi. Giấu nó vào những lùm cây ấy. Nhưng đừng để cho bọn CRU hay bọn quái vật kinh tởm đó bắt được nó nhé.” Pegasus khịt mũi và lắc lắc đầu.

Emily quay sang con tuần mã. “Em chính là mục tiêu mà bọn chúng đang cố kiếm tìm chứ không phải chị”, cô nói. “Tụi chị không thể để cho bọn chúng bắt được em, Pegasus à. Em cần phải đi theo Joel.”

“Nó có thể hiểu được chúng ta sao?” Eric hỏi, vẻ mặt trông thậm chí còn kinh ngạc hơn trước.

Emily gật đầu. “Chị xin em đấy, Pegasus”, cô năn nỉ “Hãy mau đi với Joel đi.”

Lại một lần nữa, con tuần mã khịt khịt mũi và bướng bỉnh lắc đầu.

“Vậy thì, tất cả chúng ta sẽ cùng đi.” Joel nói và đưa ra quyết định.

“Nhưng ngay bây giờ chúng ta cần phải thoát khỏi cái chỗ đồng không mông quạnh này và ẩn nấp đã.”

Khi mọi người đều đã đứng lên, Pegasus cũng nhắc chân của mình lên rồi đứng dậy.

Khi Joel dùng cánh tay mình để đỡ Emily đứng lên, con tuần mã huých vào khuỷu tay cậu.

“Được rồi, được rồi mà, Pegasus.” Joel cam đoan với con tuần mã. “Chị ấy sẽ đi cùng với chúng ta.”

Pegasus lại huých vào khuỷu tay của cậu một lần nữa.

“Anh đã đỡ chị ấy được rồi mà”, Joel nhấn mạnh.

Nhưng Pegasus lại vẫn huých vào khuỷu tay của cậu lần thứ ba. “Em định làm gì đây, Pegasus?” Joel gắt gỏng quay sang con tuần mã.

“Nó muốn cõng mình trên lưng đó.” Emily nói khi cô bé thấy cái cách Pegasus đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Làm thế nào nó có thể cõng được cậu chứ?” Joel nói. “Cánh của nó đã bị gãy trở lại và phần thân đuôi của nó trông như là một mớ bầy hầy giữa lông và máu vì cái con quái vật đó và những mảnh kính vỡ. Nó có thể nhảy cong người lên và đá cậu ra xa vì bị đau quá đấy”. Emily nhìn thấy lời hứa cam kết sẽ bảo vệ cô hiện rõ trong đôi mắt của Pegasus. “Không, nó sẽ không làm thế đâu. Hãy đặt tớ trên lưng nó đi.”

Joel càu nhàu và đỡ Emily leo lên lưng của Pegasus, lăm bắm với chính mình: “Mình không thể nào tin được là có ngày mình lại bị sai khiến bởi một con ngựa đấy!”

Lần này, Pegasus phớt lờ đi, không thèm chú ý đến lời xúc phạm ấy. Nó đứng yên lặng lẽ trong khi Joel thu xếp cho Emily nằm lên tấm chăn đặt trên lưng nó. Sau đó Joel dẫn đầu cả nhóm, đi dưới sự che chở của những tán cây dày đặc trong công viên.

“Chú Eric ời,” Emily hỏi, “nếu chú là một bác sĩ, liệu chú có thể bó lại xương của một cái cánh bị gãy?”

“Ý của cháu là cánh của con tuần mã hả?” Eric chỉ vào Pegasus. “Có lẽ được. Nhưng nó có để cho chú làm không?”

Emily vỗ nhẹ nhẹ vào cái cổ rắn chắc của con tuần mã. “Em sẽ đồng ý, đúng vậy không Pegasus? Cánh của em cần được bó xương cố định lại. Chú Eric sẽ chữa cho em tốt hơn là Joel và chị.”

Khi Pegasus không khịt khịt mũi hay phản đối, họ coi đó như một sự chấp thuận. Emily được đưa xuống khỏi lưng con tuần mã và loạng choạng đứng tựa vào đầu nó trong khi Eric và Joel đang lúi húi với việc nẹp bó lại cái cánh cho con tuần mã. Những nhánh cây đã được sử dụng như các thanh nẹp bó xương còn Carol thì xé những mảnh còn lại của chiếc khăn trải bàn để giữ cho phần bó xương được cố định.

Khi họ hoàn tất việc bó xương, Eric chống nạnh lên hai bên hông. “Chú đã được đào tạo để làm rất nhiều chuyện kỳ lạ. Nhưng chú nghĩ rằng quân đội chưa từng nghĩ đến việc đào tạo cho bất cứ ai khi gặp phải tình huống như thế này!”

“Cảm ơn chú ạ.” Emily nói. “Cháu biết Pegasus rất cảm kích chú về điều đó.”

“Hai cô chú đều biết mà.” Joel nói thêm. “Bây giờ tất cả những gì chúng ta cần là có thật nhiều đường.”

Emily thấy rõ sự bối rối trên khuôn mặt của Eric và cô giải thích: “Đường và đồ ăn ngọt dường như có thể giúp nó thực sự hồi phục nhanh chóng hơn. Joel nghĩ đó là vì đường gần giống như thức ăn của các vị thần thường dùng trên xứ Olympus ạ.”

“Bọn cô có mang theo một ít bánh sô-cô-la đây.”

Carol đề nghị và giơ cái giỏ mây đi dã ngoại lên. “Cháu có nghĩ là nó muốn ăn thứ này không?”

Emily hân hoan gật đầu. “Nó thích ăn kem sô-cô-la vô cùng ạ. Cháu cá là nó cũng muốn ăn cả bánh kem nữa.”

Khi Carol lấy cái bánh kem to bự ra khỏi giỏ mây, Pegasus lập tức ngẩng đầu lên vì nó ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ chiếc bánh chứa nhiều đường và tiến ngay về phía cái bánh. Cô chưa kịp gỡ miếng ni lông bọc bánh ra là con tuấn mã háu ăn đã ngấu nghiến ngoạm lấy cái bánh.

“Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.” Joel nói. “Nhưng chắc chắn nó sẽ còn cần nhiều thức ăn hơn thế này nữa. Con tuấn mã này ăn như hạm ấy!”

“Ừ.” Eric nói. “Mẹ chú có vài người bạn đang sống quanh đây. Gần công viên không có cửa hàng nào cả nên tất cả mọi người đều đặt thức ăn của họ và họ sẽ dám tới tận nhà. Nhưng bọn chú đã nhìn thấy một vài cửa hàng mở cửa trên Đại lộ số 3. Chú sẽ xem xem có thể tìm được những gì ở đó.”

“Em sẽ đi với anh.” Carol nhanh chóng đề nghị. Rồi cô quay lại phía Joel và Emily. “Các cháu hãy cứ ở lại đây bọn cô đi và sẽ trở lại ngay.”

Khi họ bắt đầu quay lưng bước đi, Joel tiến lại gần Emily. “Chúng ta có nên tin họ không? Chú Eric đã từng làm trong quân đội. Sẽ ra sao nếu chú ấy đi báo với một ai đó ngay khi họ vừa ra khỏi công viên này?”

“Mình không biết nữa”, Emily nói. “Nhưng bọn mình có lựa chọn nào khác đâu!”

“Tớ có một ý này.” Joel nói.

Cậu vội chạy theo Eric và Carol. Emily nghe cậu đề nghị được đi cùng với Eric để giúp mang vác những món đồ nặng và yêu cầu Carol ở lại cùng với Emily và Pegasus cho có bầu có bạn. Thậm chí từ khoảng cách khá xa, Emily đã có thể thấy đôi mắt của Carol mở to sợ hãi.

“Nhưng nếu những con quái vật ấy tìm thấy bọn cô thì sao?” Carol nói. “Hay bọn CRU đến thì sao?”

“Bọn chúng vẫn còn đang loay hoay ở trên Đại lộ số 29 ạ.” Joel đoán chắc với cô. “Cháu dám chắc rằng bọn quái vật ấy không thể di chuyển nhanh được đâu.”

“Joel nói đúng đó em.” Eric cũng đồng tình.

“Bọn anh sẽ không tốn nhiều thời gian đâu. Em hãy ở lại đây trong lúc Joel và anh tranh thủ tìm thêm ít thức ăn nữa.” Eric quay qua phía Emily và nói. “Đừng nghĩ rằng chân cháu bây giờ đã đau đến tột đỉnh rồi nhé. Tối nay cháu sẽ mới bị đau đến muốn ngất đi đấy. Chú sẽ cố gắng tìm cho cháu một ít thuốc sát trùng, băng băng và một thứ thuốc gì đó giúp giảm đau nhanh cho vết thương của cháu.”

Carol miễn cưỡng đồng ý ở lại, nhưng về mặt cô cho thấy cô không hề yên tâm một chút nào về việc này cả. Joel bế Emily đặt lên trên lưng của con tuần mã, và cả bọn đi sâu hơn vào phía những đám cây to.

“Cố gắng nấp cho kỹ nhé,” Joel cảnh báo, “chúng tớ sẽ cố gắng đi về càng nhanh càng tốt đấy.” Cậu ngừng lại và nhận Emily đang nằm trên lưng Pegasus. “Cậu biết đấy,” cậu nói, “với tấm chắn đang phủ lên đôi cánh của mình và cậu thì ngồi ở đó, nó hoàn toàn trông giống như một chú ngựa bình thường.”

“Ngoại trừ một thực tế là nó có vẻ ngoài trắng sáng, trắng hơn cả tờ trắng nữa.” Eric nói thêm vào.

“Các cháu có nhận ra con tuần mã ấy gần như đang tỏa sáng không?”

“Cháu nghĩ đó chỉ là tại đôi mắt của cháu thôi chứ.” Joel nói. “Nhưng chú nói đúng đấy ạ. Nó sáng lòa. Chúng ta có lẽ cần phải làm cái gì đó để che bớt nó lại.”

“Làm như thế nào?” Emily hỏi. “Ngụy trang nó bằng bùn hả?”

“Tớ cũng không chắc cho lắm.” Joel nói.

“Để tớ nghĩ thêm về nó đã.”

Khi Joel và Eric đi rồi, cả Emily và Carol đều khá kiêu lời với nhau. Emily nhận ra Carol đang sợ hãi. Cô bé không chắc là có phải do những

con quái vật đã khiến cho cô ấy sợ hãi, hay là do cô ấy phải ở lại đơn độc một mình với tuần mã Pegasus. Đôi mắt hoảng hốt của Carol cứ lia qua lia lại khắp mọi nơi; cô ta thậm chí còn nhảy dựng lên khi nghe bất kỳ một tiếng động nhỏ nhất. Tiếng chạy tất bật của mấy con sóc trên cây làm cô ấy suýt khóc. Emily rất mừng khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình. Khi cô bật màn hình ra, cô thấy tên bố cô trên màn hình.

“Bố, con rất mừng vì bố đã gọi.”

“Emily!” Ông vội vã ngắt lời. “Tạ ơn Chúa con đừng nói gì cả. Chỉ cần nghe bố nói đây này. Đừng tiết lộ cho ai biết con đang ở đâu nhé, bọn CRU có thể nghe thấy chúng ta đó. Bố biết những gì đã xảy ra! Bố cũng biết chuyện về căn hộ của chúng ta, về con ngựa có cánh và việc con cưỡi nó bay trên Đại lộ số 51 Em, bọn họ đang tìm đến chỗ con. Dù hiện tại con đang ở bất cứ nơi nào, con cần phải tiếp tục đi ra khỏi chỗ đó nghe con.”

“Bố à, con...” Emily run run nói mà tim cô đập thùm thụp, “có nhiều quái vật bốn tay ở trong thành phố lắm.”

“Bố biết, con gái ạ! Nhưng súng đạn hầu như không cách gì ngăn chặn chúng lại được. Lúc này, bọn chúng đang làm mọi cách để tìm đường đi lên khu phố trung tâm. Nghe bố nói đây Em. Hãy nhớ về Robin. Hãy nghĩ về cái tên ấy và bố sẽ có mặt ở đó.”

“Cái gì? Bố, con không hiểu.” Emily nói trong hoảng loạn.

“Không còn nhiều thời gian nữa. Bố xin lỗi con yêu, nhưng con phải hủy điện thoại của mình đi. Có khả năng là họ sẽ theo dõi tín hiệu điện thoại của con. Phá hủy nó đi, ngay bây giờ nghe con. Bố yêu con, Emily! Nhớ đến Robin nhé!”

Cuộc gọi đã kết thúc. Tay Emily run lên lấy bầy khi cô cầm chiếc điện thoại di động của mình. Cô nhanh chóng mở nắp sau và tháo pin ra. Sau đó, cô ném mạnh tất cả mọi thứ trong tay xuống mặt đất. “Đạp lên nó đi, Pegasus” cô nói. “Em giúp chị tiêu hủy nó đi!” Pegasus dùng móng guốc sắc bén của mình giậm mạnh lên chiếc điện thoại. Khi con tuần mã nhấc

chân lên thì không còn gì trên mặt đất ngoại trừ hàng trăm mảnh vỡ nhỏ li ti không thể nhận dạng được.

“Emily, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Carol bước đến gần với vẻ đầy lo âu.

Lần này, Emily bộc lộ nỗi sợ hãi của mình. “Mấy con quái vật đó đang tìm đến chỗ chúng ta.” Cô bé nhìn về hướng Joel và Eric đã đi. “Cháu hy vọng hai chú cháu sẽ về mau. Bố cháu nói bọn CRU cũng đang lùng sục khắp mọi nơi để tìm chúng cháu nữa.”

Chương 14

Paelen không biết mình đã ở được bao lâu trong cái chốn kỳ lạ và khủng khiếp này rồi.

Do không có cửa sổ, nên cậu không có cách gì để theo dõi thời gian. Nhưng cậu biết rằng cứ mỗi ngày trôi qua tình hình lại càng trở nên tồi tệ hơn so với ngày hôm trước.

Cậu được đưa tới một phòng thí nghiệm khác. Lần này họ không còn lấy đi dòng máu quý giá của cậu hoặc đặt cậu vào trong một cái máy để nghiên cứu nữa. Họ cũng không rọi đèn sáng lóa vào đôi mắt cậu, hoặc lấy mẫu tế bào của cậu để kiểm tra nữa. Thay vào đó, người đàn ông lớn tuổi được gọi là đặc vụ J ra lệnh cột cậu vào một chiếc ghế kim loại ngồi rất khó chịu. Chiếc ghế được đặt đối diện với một màn hình trắng to mà dường như lúc nào cũng sáng lung linh như xa tanh.

“Xem đi”, đặc vụ J ra lệnh.

Ánh sáng trong phòng giảm dần xuống khi cái màn hình sáng lên. Những hình ảnh đầy màu sắc gần giống như những tấm khảm mosaic đủ màu sắc rải rác khắp xứ Olympus. Nhưng cũng không hẳn thế. Khi cậu nghiên cứu mấy hình ảnh lạ, Paelen thấy những tòa nhà cao tầng mà cậu đã nhìn thấy lần đầu tiên khi cậu đặt chân đến cái thế giới kỳ lạ này trong một đêm mưa gió bão bùng.

“Mi có nhận ra điều gì không?” Đặc vụ J hỏi.

“Đây là thế giới của các ông.” Paelen trả lời. Cậu tò mò nhìn đặc vụ J, cố gắng đoán xem trò tra tấn mới này sẽ là cái quái quỷ gì.

“Đúng vậy. Bọn tao gọi nó là thành phố New York.”

“Thành phố Neo York.” Paelen lặp lại lời ông ta.

“Thật tuyệt vời làm sao. Cảm ơn ông đã cho ta biết. Bây giờ ta có thể đi khỏi đây được chưa?”

“Chưa, mi chưa đi được.” Đặc vụ J đẩy cậu trở lại. “Mi phải ngồi yên ở đó và tiếp tục xem đi.”

Paelen quay trở lại phía màn hình. Cậu nhìn thấy nhiều hình ảnh khác nhau của thành phố. Một số được quay từ trên không, những cảnh khác được quay từ mặt đất. Tiếp theo, cậu được xem một loạt cảnh về những người mà cậu không biết đó là ai. Khi cậu xem những hình ảnh luôn thay đổi đó, cậu dần dần nhận biết rằng mọi người trong căn phòng ấy đang theo dõi, nghiên cứu mình.

“Mi có biết những thứ đó là gì không?” Đặc vụ J hỏi khi hình ảnh được thay đổi một lần nữa.

Paelen nhìn vào hình ảnh của vô số chim bồ câu ở một công viên. “Chim.”

Cậu trả lời. “Chúng tôi cũng có chim bồ câu ở trên xứ Olympus. Bọn bồ câu này đã khiến cho thần Jupiter tức điên lên mỗi khi chúng đi bậy lên thượng đài của ông ấy.”

“Đương nhiên là chúng đã làm vậy rồi.” Đặc vụ J nói với giọng đầy mỉa mai.

“Vậy còn cái này?” Paelen thấy hình ảnh của một chú chó. Sau đó, một hình ảnh khác cho thấy con chó đó đang đi bộ cùng với chủ nhân của nó. “Xứ Olympus cũng có nhiều chó lắm đấy.” Cậu trả lời. “Bọn ta còn có Cerberus nữa. Nó là một con chó có ba đầu và đặc biệt xấu tính. Ở đây các ông có loại chó như vậy không?”

“Không.” Đặc vụ J trả lời. “Nhưng gần đây, bọn ta đã phát hiện ra rằng bọn ta cũng có loại chó này.”

Paelen bỗng trở mắt lên khi hình ảnh của con chó được thay thế bởi hình ảnh của một số quái vật bốn tay đang chạy trên các con đường của thành phố.

“Bọn Nirad.” Cậu kinh hãi thốt lên.

“Mày đã gọi bọn chúng là gì vậy?” Đặc vụ J vừa hỏi vừa tiến tới gần hơn.

“Bọn Nirad.” Paelen lặp lại. Cậu bị quá hoảng, không thể rời mắt khỏi cảnh tượng về những tên xâm lược điên cuồng.

“Bọn chúng là ai? Bọn chúng đến cùng phi thuyền không gian của mi đúng không?”

Paelen làm lơ câu hỏi và sợ hãi nhìn đặc vụ J. “Có phải bọn chúng thực sự đang ở đây, trong thế giới này không?”

“Đúng thế,” đặc vụ J nhấn mạnh, “và chúng nó đang tàn phá cả thành phố. Bọn ta đã ước tính có ít nhất hai mươi con, nhưng có những báo cáo ghi nhận là có nhiều hơn con số đó đã được nhìn thấy. Sự xuất hiện của bọn chúng hầu như không thể nào ngăn cản nổi. Bọn ta chỉ có thể xoay xở bắt được vài con quái vật này thôi. Nhưng bọn nó khỏe mạnh, hung tợn dã man và thuốc an thần đối với chúng không có tác dụng gì. Bọn ta đã buộc phải nhốt chúng tại một cơ sở có chế độ bảo mật gắt gao. Nào, bây giờ thì nói cho ta nghe. Lũ quái vật này là gì? Mi có thể kiểm soát bọn chúng không?”

“Kiểm soát bọn nó ư? Ta ư?” Paelen kêu lên. Cậu lắc đầu nguầy nguậy, “Không ai có thể kiểm soát bọn Nirad cả. Bọn chúng là những sinh vật hoang dã với bản năng sát thủ. Bọn chúng không thể bị hủy diệt được đâu! Thôi, thôi, mấy ông phải để cho ta đi ngay. Bọn chúng đã đi theo ta từ trên xứ Olympus. Ta phải đi khỏi đây ngay. Bọn chúng sẽ giết ta chết mất nếu chúng tìm thấy ta ở đây.” Paelen cựa quậy trên ghế, tuyệt vọng tìm cách chạy trốn. “Lũ quái vật cũng sẽ giết chết tất cả các ông nữa.”

“Bọn chúng là gì?” đặc vụ J hỏi.

“Bọn chúng là những kẻ hủy diệt xứ Olympus!” Paelen gào lên.

“Đủ rồi?” Đặc vụ J hét to. “Bọn ta đang ở giữa cuộc khủng hoảng an ninh tồi tệ nhất mà đất nước này từng được biết đến mà mi cứ tiếp tục lải nhải mãi về xứ Olympus!” Ông ta cúi xuống cho đến khi khuôn mặt của mình chỉ cách mặt của Paelen vài xăng ti mét. “Các vị thần xứ Olympus

không hề tồn tại! Đó là một huyền thoại! Nó được tạo ra bởi những tâm hồn yếu đuối trong những lúc khó khăn, hoạn nạn. Nào, nói cho ta biết đi. Mi từ đâu đến? Chiếc phi thuyền không gian của mi đang ở đâu?”

“Ta không hiểu ông muốn những gì ở ta.” Paelen la lên. “Ta nói với ông là ta đến từ xứ Olympus. Nhưng ông cứ tự cho rằng đó chỉ là một huyền thoại. Tại sao ông cứ khẳng định rằng ta đến từ các hành tinh?”

“Bởi vì người ngoài hành tinh thì tồn tại, còn các vị thần trên xứ Olympus thì không.” Đặc vụ J bóp chặt.

Paelen đã bình tĩnh trở lại. “Tất nhiên là các vị thần Olympus có tồn tại chứ”, cậu phần nộ thách thức. “Ta đã đến từ nơi đó. Và ta vô cùng bức tức khi ông dám gọi đó là một huyền thoại. Bọn ta không phải là những huyền thoại! Đối với bọn Nirad, tất cả những gì ta biết về bọn chúng là chúng đã phá hủy nhà của ta. Xứ Olympus giờ chỉ là đang đổ nát. Hiện tại, bọn chúng đã theo ta tới tận đây, nhưng ta không biết tại sao.”

Đặc vụ J đứng thẳng lên lại và giận dữ quay người vào màn hình. “Được rồi, mi nói bọn chúng đã đi theo mi? Nếu đó là sự thật, vậy tại sao bọn chúng không thêm đếm xỉa gì tới mi mà lại theo đuổi họ?”

Trên màn hình, Paelen nhìn thấy hình ảnh của Pegasus bay vút qua hai bên vách của tòa nhà. Bức hình không rõ ràng như khi chiếu đến bọn Nirad. Nhưng Paelen có thể thấy hai thiếu niên trẻ tuổi đi cùng với con tuần mã. Pegasus xuất hiện với những vết thương mới trên hông sau của mình. Và thậm chí dù cho hình ảnh không rõ ràng, Paelen cũng biết về Pegasus quá đủ để thấy rõ sự khiếp sợ trên khuôn mặt của con tuần mã.

“Tại sao bọn chúng tấn công vào con ngựa và hai đứa trẻ đó?” Đặc vụ J tra khảo.

Paelen gần như hét lên: “Pegasus không phải là một con ngựa!” Nhưng cậu vội mím môi để không buông ra lời nhận xét đó. Cậu chợt nhận ra cậu đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp vì đã nói với họ những điều cậu không nên nói.

Bị sốc khi nhìn thấy bọn Nirad trong thế giới này đã làm cậu mất cảnh giác. Cậu không được gây ra bất cứ một sai lầm tương tự nào nữa. “Ta không biết.”

“Mi đang nói dối!” Đặc vụ J đập lại cậu. “Ta đã thấy rõ gương mặt của mi lúc đó. Mi nhận ra bọn chúng. Mấy đứa trẻ này, có phải chúng là bạn bè của mi không? Bọn mi cùng đến từ một hành tinh phải không?”

“Còn con ngựa có cánh đó thì sao? Làm thế nào nó có thể bay lên được chứ?”

“Nó bay được là vì nó có cánh.” Paelen mỉa mai nói. “Ta thậm chí đã nghĩ rằng ông có thể tự mình điều tra ra việc đó nữa đấy. Bây giờ, ta đã trả lời câu hỏi của ông. Ta không biết họ là ai. Hãy thả ta ra trước khi bọn Nirad đến được đây.”

Ánh mắt của Paelen nhìn theo đặc vụ J khi ông ta bước tới chỗ một người đàn ông đang mặc một chiếc áo khoác màu trắng.

“Hãy tiêm cho nó cái thứ đó.” cậu nghe thấy ông ta nói thế. “Thằng oắt này không chịu nói với chúng ta những gì chúng ta cần biết.”

Một lúc sau, gã đàn ông mặc chiếc áo khoác màu trắng tiêm một cái gì đó vào cánh tay của Paelen. Khi thuốc bắt đầu ngấm Paelen bắt đầu cảm thấy như thể mình là thần Medusa, nữ thần tóc rắn. Đầu cậu đầy những con rắn đang quấn quai, tức giận, mạch máu của cậu nóng như thiêu như đốt. Cậu thậm chí còn không thể nhìn rõ mọi thứ.

Khi Paelen cảm thấy khó chịu nhất, đặc vụ J cứ lặp đi lặp lại cùng một câu hỏi mà ông ta đã hỏi một phút trước đó. Họ đến từ đâu? Bọn Nirad là ai? Những đứa trẻ trên lưng con ngựa bay là ai? Và tại sao mấy con quái vật đó lại muốn giết tất cả mọi người? Mặc dù có cảm giác như hàng ngàn con rắn đang bò lúc nhúc thoát đầu mình, Paelen vẫn có thể hoàn toàn kiểm soát được suy nghĩ của mình. Cậu sẽ không trả lời câu hỏi của họ. Đặc biệt là cậu sẽ không phản bội Pegasus. Vì vậy, như mọi khi, Paelen làm những gì cậu luôn làm tốt nhất. Cậu nói dối. Cậu kể cho đặc vụ J câu chuyện kỳ quặc nhất mà cậu có thể nghĩ ra.

Lần này, cậu khẳng định mình là Hercules, con trai của thần Jupiter và là người hùng của xứ Olympus. Paelen kể về những chi tiết dài dằng dặc về những chiến công của mình với tư cách là Hercules. Rồi lại kể một câu chuyện tuyệt vời khác tiếp theo câu chuyện trước và luôn tự nhận tất cả các vinh quang cho bản thân mình. Cậu càng kể, càng khiến đặc vụ J trở nên giận dữ hơn. Bị chọc tức đến nổi đóa, người đàn ông lớn tuổi đó bắt đầu tát thật mạnh vào mặt Paelen. Nhưng thay vì bị đau đớn, những cái bạt tai đó đã giúp làm biến mất mấy con rắn và những ngọn lửa đang quẩn quại hoành hành trong đầu, trong người của cậu. Paelen lặng thinh để cho đặc vụ J tát. Như từ hồi nào đến giờ, sức mạnh của con người không là gì so với cú đánh mà Hercules thật đã từng cho Paelen nếm vì dám ăn cắp đồ của ông ấy.

Khi những người khác nhào về phía trước để kéo đặc vụ J ra, Paelen thò tay thật nhanh vào túi của một gã đặc vụ trực ban và thó được chiếc chìa khóa để tháo chiếc còng tay. Với chiếc chìa khóa được siết chặt trong nắm tay, Paelen giả vờ ngất đi.

Cậu nghe thấy tiếng thở hồng hộc nặng nề của đặc vụ J khi người đàn ông lớn tuổi này được đưa đi xa ra.

“Hôm nay chúng ta đã xong việc với nó rồi.” Gã đặc vụ thốt lên. “Đem thằng oắt đó đi ngay trước khi tao giết nó!”

Với đôi mắt nhắm nghiền, Paelen vẫn hoàn toàn không nhúc nhích. Hai đặc vụ trực ban khiêng cậu trên một băng ca và đẩy cậu trở về phòng cậu. Họ chuyển cậu sang giường rồi còng hai tay cậu vào mấy thanh sắt ở hai bên cạnh giường.

“Thật là một thằng nhóc ngu ngốc.” Paelen nghe thấy một giọng nói lầm bầm. “Nếu nó cứ tiếp tục dồn ép lão đặc vụ J như thế, thì chắc chắn lão ta sẽ thái thằng nhóc ấy ra làm trăm lát, cắt hạt lựu ra rồi đổ nó vào một cái lọ thủy tinh hiệu Mason.”

“May là nó bị thế chứ không phải chúng ta,” gã đặc vụ trực ban kia đáp lại. “Anh nghĩ thằng bé đó đến từ đâu?”

“Tôi không biết, mà tôi cũng chẳng quan tâm.”

“Anh nghĩ họ sẽ làm gì với thằng bé đó?”

“Tôi đoán họ sẽ đợi cho đến khi bắt được tất cả cái lũ quái dị ở ngoài kia. Sau đó, họ sẽ đặt câu hỏi với cả đám bọn chúng cho đến khi bọn chúng phải khai ra tất cả mọi việc. Và khi không còn lại gì để lũ kia nói nữa, bọn họ sẽ làm những gì họ vẫn thường làm. Làm đóng băng cả lũ bọn nó lại.”

“Thật đáng hổ thẹn”, gã bảo vệ thứ hai nói. “Tôi khá là khoái thằng nhóc này. Thằng bé ấy thật sự có khát vọng trọng tâm hồn mình. Nó là người đầu tiên tôi từng thấy đã thắng luôn cả đặc vụ J. Thành thật mà nói, ông ta cần phải điều chỉnh lại thái độ của mình. Thằng nhóc này chính là người làm được điều đó.”

“Chắc là vậy nếu thằng bé sống đủ lâu.”

Khi họ đã hoàn tất công đoạn khóa chặt cậu bé, Paelen nghe cả hai người đàn ông đi về phía cánh cửa.

“À, ca làm việc của tôi xong rồi, tôi ra khỏi đây đây.” Một gã nói. “Anh muốn đi cùng tôi và mấy cậu thanh niên ra ngoài làm vài ly bia không?”

Paelen nghe tiếng bíp của cái khóa có âm thanh. Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng hai người đàn ông, cậu vẫn nằm yên thêm một lát nữa. Cuối cùng Paelen mở mắt ra và nhìn khắp căn phòng. Giờ thì chỉ có một mình cậu trong phòng. Cậu vẫn không thể tin nổi là bọn Nirad đang ở trong cái thế giới này. Đặc vụ J đã nói đúng một điều. Bọn Nirad đó đã đi theo tuần mã Pegasus, chứ không theo cậu. Khi cậu cố làm chậm lại nhịp tim đang đập dồn dập của mình, Paelen bỗng nhớ lại điều cuối cùng cậu đã thấy khi còn ở trên xứ Olympus. Bọn Nirad đã đặc biệt bám riết theo Pegasus đến thế nào. Nếu nữ thần Diana không ra tay trước, chắc chắn bọn nó đã giết chết con tuần mã đó.

Nhưng tại sao bọn Nirad lại muốn giết Pegasus chết chứ? Và tại sao có thêm hai con người đi cùng với con tuần mã? Paelen nhận ra cậu không thể trả lời cho những câu hỏi ấy trong một nơi xa lạ và khủng khiếp như chốn này. Cậu cần trốn ra bên ngoài. Cậu nhớ lại lời trấn trối cuối cùng của thần

Mercury, ông đã cầu xin cậu hãy tham gia cuộc chiến đấu vì xứ Olympus. Dù cậu cảm thấy hổ thẹn nhưng Paelen đã quay lưng lại với thần dân xứ Olympus và chạy trốn khỏi cuộc chiến. Nhưng bây giờ cuộc chiến ấy đã theo cậu tới tận đây. Cậu không thể quay lưng lại một lần nữa. Cậu phải thoát khỏi những con người này và đi tìm Pegasus. Sau đó, cuối cùng, cậu sẽ tham gia cuộc chiến ấy.

Chương 15

Emily cảm thấy nỗi khiếp sợ đang ngày càng dâng cao trong tâm trí cô khi cô ngồi trên lưng Pegasus chờ hai người kia. Dường như đã hàng bao nhiêu tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi Joel và Eric đi khỏi. Nhưng cuối cùng cũng có tiếng động phát ra từ các bụi cây xung quanh họ và Emily đã nghe thấy tiếng Joel gọi to tên cô.

“Ở đây này, Joel.” Emily đáp lại. “Nhanh lên.”

Chỉ một lúc sau, Joel và Eric xuất hiện lại. “Chúng ta gặp rắc rối lớn rồi.”

Eric vừa nói vừa đặt mấy cái túi giấy to xuống và ôm chèo lấy bạn gái của mình. “Tất cả các kỳ nghỉ phép của quân nhân vừa được lệnh hủy bỏ. Anh đã được lệnh trở lại với đơn vị của mình đang ở cách đây không quá xa. Dường như có một trường hợp khẩn cấp trong thành phố đang cần được xử lý.”

“Chúng ta mới là trường hợp khẩn cấp đấy ạ.”

Emily nói. “Bố cháu đã gọi báo rằng cảnh sát đã biết về Pegasus và việc bọn cháu đã bay lượn trên Đại lộ số 5. Họ cũng đã biết về những con quái vật ấy. Ông còn thông báo rằng bọn CRU đang lùng sục tìm kiếm chúng cháu.”

Eric gật đầu. “Và họ đang gọi điện thoại cho bọn chú để trợ giúp tìm kiếm các cháu. Chú rất lấy làm tiếc, nhưng chú buộc phải đi ngay bây giờ.”

“Chú sẽ không nói cho bọn họ biết chúng cháu đang ở đâu, đúng không ạ?” Emily hoảng sợ hỏi.

“Tất nhiên là không!” Eric trả lời. “Chú sẽ làm tất cả những gì có thể để đánh lạc hướng bọn họ khỏi các cháu. Nhưng không chỉ có bọn họ đang truy lùng các cháu đâu. Còn cả những con quái vật kinh tởm đó nữa. Chú sẽ cố gắng để ngăn chặn chúng lại.”

“Chú không thể ngăn chúng được đâu.” Emily nói.

“Bố cháu đã nói đạn thậm chí còn không ngăn chặn được chúng kia mà.”

“Đúng đó chú.” Joel kêu lên. “Khi cháu đánh vào đầu một con quái vật bằng một cây gậy bóng chày, con quái vật đó chỉ dừng lại có vài giây thôi. Cú ngã từ trên người của Pegasus cũng không làm nó chậm lại được.”

“Đúng là trường hợp đó, thành phố có nhiều việc để phải lo lắng hơn là Pegasus, cháu à!” Eric nói.

Eric nắm lấy tay Carol. “Đã đến lúc chúng ta phải đi rồi, em yêu. Anh muốn em rời khỏi thành phố càng sớm càng tốt.”

Carol mỉm cười gượng gạo. Cô quay sang Emily và nhún vai nói. “Cô rất tiếc là các cháu đang gặp rắc rối. Nhưng quả thật cô chẳng còn chút tinh thần gì trong chuyện này nữa.”

“Không sao ạ, cháu hiểu mà.” Emily nhẹ nhàng đáp lại, Nếu cô bé có được sự lựa chọn, cô cũng muốn chạy trốn nữa. Nhưng cô không thể. Pegasus vẫn rất cần đến cô.

Eric viết ra hai cái tên và số điện thoại vào một mảnh giấy anh rút ra từ túi của mình.

“Cố gắng ghi nhớ mấy số này nhé”, anh nói, và đưa số điện thoại cho Emily. “Họ là người em trai của chú ở Brooklyn và bố mẹ chú ở New Jersey. Gọi người nào cũng được nếu các cháu thực sự gặp khó khăn nhé. Bố chú là cựu quân nhân. Các cháu cứ nói rằng chú đã bảo các cháu gọi cho họ và họ sẽ giúp các cháu ngay. Chú ước là chú có thể làm được nhiều hơn thế này đây. Nhưng nhiều chuyện khủng khiếp đang xảy ra trong thành phố và chú buộc phải đi ngay.”

Khi Eric và Carol bắt đầu đi, Eric gọi với trở lại: “Cháu đã có băng bông và thuốc sát khuẩn sẵn trong túi ấy. Hãy sát trùng và làm sạch cái chân đó

ngay đi. Và hãy nhớ học thuộc lòng mấy số điện thoại đó. Các cháu có thể sẽ cần đến chúng đó.”

“Cháu sẽ làm theo lời chú ạ.” Emily nhẹ nhàng hứa. “Cảm ơn chú rất nhiều về tất cả mọi việc.”

“Chúc may mắn, bé con, và cầu xin Đức Chúa Trời ban phúc cho các cháu.” Eric nói và vẫy tay tạm biệt khi anh và Carol đi thật nhanh qua khỏi những hàng cây.

Khi họ đã đi, Emily bắt đầu run lẩy bẩy. “Chúng ta sẽ phải làm gì đây, Joel? Bọn CRU đang lùng sục tìm chúng ta.”

Joel nhún vai. “Tớ thực sự không biết. Nhưng dù sao chúng ta cũng không thể làm được gì cho đến khi trời sẩm tối thêm chút nữa.” Cậu bé bắt đầu kiểm sơ qua các túi mua sắm. “Nếu chúng ta có chút may mắn thì bọn CRU và quân đội sẽ tập trung vào việc tìm kiếm các con quái vật trước khi họ tìm đến chúng ta.”

“Trong thời gian đó, chúng ta hãy tranh thủ cho Pegasus ăn no và mau sát trùng, băng bó vết thương ở chân của cậu đi.”

Khi mặt trời bắt đầu lặn dần, Emily và Joel làm sạch và băng bó các vết cào, cắt sâu hoắm bê bết máu đỏ thẫm ở phần thân sau của con tuần mã. Họ cũng đã sát trùng và băng bó cho các vết móc vào chân trái của Emily. Mấy viên thuốc giảm đau đã bắt đầu có tác dụng giúp cô bé cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

“Ít nhất thì bây giờ chúng ta đã biết ai đã dùng giáo đâm Pegasus.” Emily nói khi cô nhẹ nhàng thoa kem sát khuẩn vào một vết thương cắt sâu ở chân sau của con tuần mã.

“Câu hỏi thực sự là tại sao?” Joel hỏi.

Emily tặng Pegasus một nụ hôn dịu dàng lên sống mũi, sau đó cô bé ngồi xuống mặt đất và với tay lấy một quả táo. Nhưng trước khi quả táo kịp chạm môi cô, đôi mắt của cô đã kịp mở to ra.

“Robin!” Cô mừng rỡ kêu lên.

“Cái gì?” Joel nói, chạy vội đến bên cô. “Có chuyện gì nữa sao?”

“Điều cuối cùng bố đã nói với mình là hãy nhớ đến Robin!” Emily nắm chặt lấy bàn tay của Joel và khó khăn nhấc chân đứng lên trong đau đớn. “Mình đã không hiểu được hàm ý của ông. Ông nói ra một mật mã để phòng trường hợp bọn CRU có thể nghe được cuộc điện thoại của chúng mình. Nhưng bây giờ thì mình nhớ ra đó là gì rồi!”

“Nhớ ra cái gì cơ?” Emily, cậu đang nói cái quái gì vậy?

Khi cô vừa nói, Emily vừa bắt đầu gói ghém đồ đạc của họ vào cái giỏ mây đi dã ngoại của Eric và Carol. “Ngày trước, khi mình còn bé tí, mẹ và bố mình thường đưa mình tới công viên này. Nhà mình luôn đi đến khu vực bí ẩn nằm tận cuối của công viên. Bố mình giả làm cảnh sát trưởng của thành phố Nottingham. Mẹ mình làm tiểu thư Marian và mình đóng vai Robin Hood - anh hùng chốn rừng xanh! Mỗi chủ nhật hàng tuần, bọn mình đều đến và cùng nhau chơi trò đấu kiếm.”

“Tớ vẫn không hiểu” Joel bất lực nói.

“Trước khi cúp máy, bố mình có nói: “Hãy nhớ đến Robin.” Ông nói ông sẽ có mặt ở đó. Cậu không hiểu sao Joel? Bố ngụ ý với mình rằng hãy đưa cậu và Pegasus đến nơi mà bọn mình đã từng đến để chơi trò đóng giả là Robin Hood. Chỗ đó rất kín đáo. Sẽ không ai tìm thấy chúng ta ở đó đâu. Chúng ta có thể ẩn nấp trong một thời gian và lên kế hoạch cho địa điểm di chuyển tiếp theo của chúng ta.”

“Vậy thì, chúng ta còn chần chừ gì nữa chứ?” Joel reo lên vui mừng. “Để tớ đưa cậu lên trên lưng của Pegasus lại và bắt đầu đi thôi!”

Cố gắng ẩn nấp dưới tán phủ an toàn của những tầng cây. Cuối cùng họ đi về phía bắc. Cuối cùng, mặt trời cũng đã mất dạng, và họ đi bộ trên con đường đã chìm sâu hoàn toàn trong bóng tối. Khi họ di chuyển, hai đứa trẻ nghe thấy âm thanh của những chiếc máy bay trực thăng đang bay đến trên bầu trời của Công Viên Trung Tâm. Nhìn chăm chú lên trời qua những tán cây, bọn trẻ nhìn thấy các cụm ánh sáng chói lóa được chiếu rọi xuống mặt đất.

“Bọn họ đang tìm kiếm chúng ta kìa.” Joel cảnh báo.

Emily nhìn xuống Pegasus và thấy rằng trong bóng tối, con tuấn mã thậm chí còn phát sáng nhiều hơn trước. Nó không còn trông giống như một con ngựa bình thường. Rõ ràng là con tuấn mã khác với những con ngựa khác. Nếu ánh sáng của cái đèn tìm kiếm rơi xuống trúng vào con tuấn mã, thì chắc chắn họ sẽ không có lối thoát.

“Joel, chờ chút, chúng ta cần phải dừng lại. Cậu đỡ mình xuống đi.”

“Chúng ta không thể dừng lại. Chúng ta sắp gặp được bố của cậu ở sân chơi rồi mà!” Joel dừng lại khi nhìn thấy Emily đang loay hoay cố bước xuống khỏi người Pegasus. “Cái gì vậy, Emily?” Cậu vừa nói vừa đỡ cô xuống. “Có chuyện gì vậy?”

“Pegasus, nó đang tỏa ra một màu trắng rực rỡ quá đó! Chúng ta phải làm gì đó để che bớt màu trắng sáng ấy của nó đi.” Emily quay sang Joel. “Nó không giống như thế này khi lần đầu tiên mình thấy nó trên mái tòa nhà. Ngay cả đêm qua nó cũng không có màu trắng sáng như thế này. Nhưng nhìn nó ngay lúc này xem! Hình như nó đang ngày càng sáng hơn, sáng lên từng phút ấy.”

“Ừ nhỉ, cậu nói đúng đó. Nó thực sự bắt đầu phát sáng hơn.” Joel đặt cái giỏ mây đã ngoại xuống nền mặt đất và bắt đầu lục lọi khắp cái túi đựng vật dụng, thực phẩm của họ. “Trong khi chúng tớ ra ngoài mua sắm, tớ đã nảy ra một ý tưởng này. Chúng tớ đã mua tất cả những gì có thể mua.”

“Cậu lấy cái gì vậy?” Emily hỏi.

Joel giơ lên một gói đồ, nhưng trong bóng tối, Emily không thể nhìn thấy được đó là gì.

“Cái gì thế?”

“Thuốc nhuộm tóc.” Joel giải thích. “Chúng tớ mua được mười gói. Nhưng có một rắc rối nho nhỏ: mấy gói này không cùng một màu với nhau. Chúng tớ đã mua màu nâu sẫm và màu đen”, cậu dừng lại và nói thêm, “và mấy thứ đó cũng không cùng nhãn hiệu với nhau luôn. Cậu nghĩ như vậy thì có gây ra vấn đề gì không?”

Emily nhún vai: “Mình không biết. Mình thường dùng nó để giúp mẹ nhuộm tóc, nhưng bà luôn luôn dùng có một loại thôi. Mình thậm chí còn không biết nó có sử dụng cho ngựa được không nữa”. Một lần nữa, Pegasus giậm giậm chân vì nó lại khó chịu về chữ “ngựa”. “Xin lỗi Pegs.” Emily đưa tay ra vuốt ve gương mặt nó. “Nhưng em hiểu ý chị chứ. Thứ này là dành cho người. Chị hy vọng nó không làm đau em.”

“Chúng ta phải thử thôi.” Joel nói. “Bộ lông trắng của nó phát sáng y hệt một ngôi sao. Chẳng bao lâu nữa bọn CRU sẽ phát hiện ra chúng ta nếu nó cứ như thế này. Ban ngày chắc cũng không đến nỗi nhưng bây giờ thì nó đang sáng rực như một ngọn đèn hải đăng vậy.”

Họ quyết định sẽ dùng thuốc nhuộm trước khi mọi chuyện trở nên xấu đi. Họ đi qua nhiều tán cây cho đến khi tới được một trong những cái hồ ở Công Viên Trung Tâm. Phần lớn công việc sẽ được hoàn thành dưới vòm cây, và họ chỉ dám mạo hiểm chường mặt ra khi Pegasus xuống hồ để xả nước.

“Nếu cậu làm phần đầu và bờm, thì tớ sẽ làm phần đuôi và móng. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đoạn giữa.” Joel gợi ý. “Tối quá tớ không đọc được lời hướng dẫn. Cậu biết phải làm sao không?”

Emily giải thích cho Joel cách mẹ cô trộn các hóa chất với nhau để bôi lên đầu. Cả hai đeo găng tay có trong hộp thuốc nhuộm vào và bắt đầu nhuộm. “Chị xin lỗi em nhé, Pegs,” Emily vừa nói vừa đổ dung dịch màu đen hôi ối là hôi đó lên gương mặt tuyệt đẹp của Pegasus. “Nhưng làm như thế này giúp giấu được em. Bọn chị sẽ cố làm cho em giống một con ngựa bình thường. Vì như thế thì nếu có ai thấy họ sẽ không bao giờ biết được sự thật.”

Họ phải mất rất nhiều thời gian và sử dụng hết số thuốc nhuộm họ có mới nhuộm được cả người con ngựa. Họ cẩn thận để không bị dính thuốc nhuộm lên mấy cái lông vũ trên cánh của nó. Khi họ nhuộm đến điểm cuối cùng, Emily gỡ găng tay ra.

“Bây giờ thì chúng ta chờ thôi.” Cô bé nói rồi mệt mỏi ngồi xuống. Chân cô bắt đầu đau. “Mẹ mình thường mất ba mươi phút để màu thấm.”

“Mình để cho nó ba mươi lăm phút đi.” Joel vừa nói vừa đặt hện giờ đồng hồ và ngồi xuống bên cô. Trong khi chờ đợi, họ lắng nghe tiếng trực thăng liên tục lung sục trong công viên. Trực thăng đã bay qua đầu họ mấy lần rồi nhưng vòm cây trên đầu đã giúp họ ẩn nấp. “Hết giờ rồi.” Joel nói, và giúp Emily đứng lên.

“Đến lúc chị xả nước cho em nhé, Pegs.” Emily vừa nói vừa mang găng tay mới vào. Chui ra khỏi vòm cây, họ ngược lên tìm vị trí của mấy chiếc trực thăng. Quân đội đang tập trung mọi nguồn lực vào mấy bụi cây thấp trong công viên.

Pegasus bước xuống hồ và Emily đi theo nó.

“Emily, dừng lại đi.” Joel giơ tay cảnh báo.

“Nhưng mình có thể giúp được mà.” Emily phản đối.

“Ừ, nhưng chân cậu sẽ bị nhiễm nước bắn cho xem.” Joel phân bua. “Cậu chỉ cần đứng trên bờ canh chừng thôi. Và hãy báo cho tớ khi có người đến nhé.”

Emily bực bội khi bị buộc phải làm theo ý người khác. Cô cũng có thể làm mọi việc như Joel mà. Nhưng thăm sâu bên trong, Emily biết là Joel nói đúng. Chân cô đang đau rất. Hình như có gì đó rất tệ đã xảy ra. Bị nhiễm nước bắn chỉ khiến nó tệ hơn.

“Thôi được.” Cô đồng ý. “Nhưng cậu phải làm thật nhanh đấy.” Đứng trên mép nước, Emily lo lắng quan sát mấy chiếc trực thăng đang vờn vù trên đầu trong khi Joel và Pegasus từ từ đi dần xuống nước. Con tuần mã ngập mình trong nước và Joel nhanh tay xả nước cho nó.

“Nhanh lên.” Emily la lên khi có hai chiếc trực thăng bắt đầu quay đầu lại bay về phía họ. “Bọn chúng đang bay tới đây đó!”

Hai chiếc trực thăng đang bay rất nhanh. Joel và Pegasus không kịp lên bờ nữa rồi vì hai chiếc trực thăng đã ở ngay trên đầu họ.

“Hụp xuống!” Joel la lên rồi anh và con tuần mã trầm mình xuống nước.

Emily chỉ kịp nép vào vòm cây trước khi ánh đèn pha của máy bay chiếu vào chỗ cô đang đứng. Máu đập mạnh trong các tĩnh mạch và cả cái chân đang đau của cô, cô nhìn theo hướng hai chiếc máy bay đang bay về phía bắc công viên.

“Bọn chúng đi rồi.” Cô nói và khập khiễng đi trở lại mép nước.

Joel và Pegasus cẩn thận ngoi lên mặt nước. Tình hình đã trở nên cấp bách hơn, Joel nhanh chóng xả nước cho con ngựa, Pegasus bước ra khỏi mặt nước, bộ lông nó đen sẫm dù cánh của nó vẫn còn trắng lóa. Khi Emily đang dùng một cái chăn để phủ lên đôi cánh nó thì một giọng nói cất lên.

“Các người đã làm gì với nó vậy?”

Một người phụ nữ cao lớn giận dữ tiến đến. Bà ăn mặc có vẻ bản thủ nhưng khi cất bước, bà vẫn toát lên vẻ thanh lịch và uy quyền. Bà đang cầm một cây giáo dài với mũi nhọn lóe lên ánh sáng vàng. Đôi mắt bà màu xanh điện sáng rực lên trong bóng tối. “Sao các người dám đụng đến nó chứ?” Bà vừa hỏi vừa đẩy Emily sang một bên rồi tiến thẳng đến Pegasus.

“Các người đã làm điều khủng khiếp gì với nó vậy?”

Bà quay sang Pegasus và nói: “Sao người có thể để những đứa trẻ ngu xuẩn này đụng vào mình như vậy?”

“Xin lỗi bà,” Joel nói, “nhưng con ngựa này là của bọn cháu.”

“Pegasus không thuộc về ai cả.” Người phụ nữ giận dữ nói. Bà quay lại nhìn con tuần mã rồi dịu giọng: “Nhìn đi kìa, ông bạn già của tôi. Trông ông giống như một con ngựa cày ấy.”

Người phụ nữ bắt đầu kiểm tra Pegasus, con tuần mã hí lên phấn khích. Bà đặt trán mình lên người con tuần mã rồi buồn bã nói: “Pegasus, chúng ta đã thất thủ. Cha ta đang ở trong ngục tối. Apollo đã chết và xứ Olympus đã đổ nát hết rồi. Bọn Nirad đã đánh bại chúng ta.”

“Bọn Nirad á?” Emily hỏi đầy nghi hoặc.

Người phụ nữ nhìn vào cái chân đang bị thương của Emily và nói: “Ta có thể nhận ra mùi của bọn chúng trên người cô. Cô đã chiến đấu với bọn Nirad hả? Thật may mắn là cô vẫn còn sống.”

“Bọn Nirad có phải là bọn sinh vật có bốn tay không ạ?” Joel hỏi.

Người phụ nữ gật đầu: “Chúng đã giết em trai ta. Giết chết vô số những người khác và chiếm vùng núi Olympus rồi.”

“Bà nói là bọn chúng đã giết thần Apollo. Có phải bà là... là nữ thần Diana?”

“Đó là một trong số những tên gọi của ta.” Người phụ nữ cao lớn đáp. Bà chăm chú nhìn Joel một lúc và nói: “Còn cậu là người La Mã.”

Tiếng động từ mấy chốc trực thăng cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

“Thần Diana ơi,” Joel nài nỉ, “cháu biết bà là một chiến binh vĩ đại, nhưng hãy tin chúng cháu, bà không thể ở đây. Máy cái cỗ máy biết bay đó sẽ đến để bắt bà.”

“Chúng ta phải trốn đi thôi.”

Thần Diana bối rối lặp lại: “Trốn đi ư? Ta không chạy trốn các trận đánh đâu”.

“Giờ thì bà phải trốn thôi.” Emily nói và tiến lại gần Pegasus, “Đi thôi nào, Pegs. Chúng ta phải đi trước khi bọn chúng nhìn thấy em”.

Pegasus nhìn sang thần Diana và hí lên một tràng nhưng vẫn đi theo Emily xa khỏi hồ.

“Pegs á?” Thần Diana lặp lại khi bà đi theo họ. “Có phải ta mới nghe thấy cháu gọi nó là Pegs không?”

Khi đã ẩn nấp an toàn trong lùm cây, Emily quay về phía bà: “Em ấy chả giận đâu. Cháu nghĩ cái tên đó rất dễ thương đối với nó.”

Thần Diana hoài nghi: “Dễ thương sao? Con gái ơi, con có biết con đang nói chuyện với ai không? Đây là Pegasus, một tuần mã dũng mãnh của xứ Olympus. Đừng bắt nó phải chịu đựng một sự sỉ nhục như vậy chứ.”

“Dĩ nhiên cháu biết Pegasus là ai mà.” Emily phản pháo lại và đưa tay vuốt mõm con tuần mã. “Nhưng nó cũng là bạn của cháu.”

Joel nhắc: “Emily, thôi đi nào. Cậu không biết cậu đang nói chuyện với ai đâu. Hãy tỏ ra tôn trọng bà ấy một chút đi!”

“Tôn trọng á?” Emily lặp lại, “Bà ấy có tôn trọng mình chút nào đâu?” Cô quay lại thần Diana. “Nếu Pegs không thấy phiền khi bị gọi như vậy thì sao bà lại thấy phiền?”

“Cái con bé hỗn láo này?” Thần Diana hét lên. Bà tiến lại gần và chỉ thẳng vào Emily: “Cô phải biết vị trí của mình ở đâu chứ.”

Pegasus vội vã bước tới đứng chen vào giữa thần Diana và Emily. Nó nhìn thần Diana rồi phát ra một loạt các âm thanh lạ. Gương mặt bà dịu lại. Người phụ nữ cao lớn nhìn Emily nhiều lần trước khi cúi đầu xuống.

“Ta xin lỗi. Thái độ của ta thật không thể tha thứ được. Pegasus đã giải thích những gì cháu đã làm cho nó và cháu đã giúp nó thế nào. Xin hãy tha lỗi cho ta. Ta đã chứng kiến cha ta bị đánh bại, em trai ta bị giết và nhà ta bị phá hủy. Ta không còn là chính mình nữa.”

Emily cau mày. Thần Diana có thể hiểu được Pegasus sao?

Cô nhìn vào người phụ nữ với vẻ mặt ghen tị thậm chí là ghen tuông. Cô thầm ước mình cũng là một vị thần của xứ Olympus. Lúc đó thì cô và Pegasus sẽ tha hồ nói chuyện với nhau.

“Cháu hiểu.” Cuối cùng Emily lên tiếng: “Cháu rất tiếc về sự mất mát của bà.”

“Xứ Olympus thật sự bị phá hủy rồi ạ?” Joel vừa hỏi vừa rụt rè tiến đến gần. “Làm sao có thể như vậy được chứ? Các vị là những vị thần. Ai có thể đánh bại được các vị chứ?”

“Bọn Nirad.” Thần Diana buồn bã đáp. “Không sớm thì muộn chúng nó cũng sẽ tiêu diệt thế giới của các cháu thôi.”

“Tiêu diệt thế giới của chúng cháu á?” Emily cảm thấy bị sốc, “Tại sao chứ? Bọn chúng muốn gì?”

“Chúng ta không biết.” Thần Diana nói. “Trước chúng ta chưa từng gặp bọn Nirad. Chúng ta không lạ gì về bọn chúng cho đến khi chúng xuất hiện. Chúng chả cần gì cả và không lấy một thứ gì từ đồng đồ nát hết. Tất cả những gì chúng muốn là phá hủy. Và nếu là chúng ta không tìm được cách để ngăn chúng lại, tất cả sẽ bị diệt vong.”

“Làm thế nào chúng ta ngăn bọn chúng lại được?” Emily hỏi, “Dường như không gì có thể đánh bại được chúng. Thậm chí một tòa nhà hai mươi tầng đổ sập cũng không ngăn chúng được mà.”

“Bọn ta đã tìm ra được một điều.” Thần Diana nói. “Trong quá trình chiến đấu, ngay trước khi Pegasus bay đến thế giới của các cháu, ta đã đánh bại một tên Nirad. Nhưng chỉ sau khi con quái vật ấy đụng vào dây cương vàng của Pegasus thôi, nó đã bị trúng độc. Bọn ta tin rằng nó chết vì chạm vào dây cương vàng chứ không phải vì ngọn giáo của ta.”

“Bà cần sợi dây cương vàng của nó hả?” Emily hỏi và cố gắng xâu chuỗi lại những gì mình đã nghe được.

Thần Diana gật đầu: “Đó là lý do vì sao ta đến đây. Ta cần nó để rèn vũ khí chống lại bọn Nirad. Ta đã thấy cháu gỡ nó ra khỏi người Pegasus khi nhuộm màu cho nó. Cho ta xin lại được không?”

“Nó không có ở đây ạ.” Emily nói, “Một người ở xứ Olympus tên là Paelen đã ăn trộm nó từ Pegasus ngay trước khi cả hai bị sét đánh trúng. Hắn đã lấy được sợi dây cương. Nhưng bây giờ bọn CRU đã bắt hắn đi rồi ạ.”

“Có phải Paelen không?” Nét mặt thần Diana sầm xuống: “Cái tên ăn trộm xấu xa đó! Hắn sẽ không dám giữ lại dây cương nếu hắn biết nó sẽ làm được gì cho thần dân của chúng ta.”

Bà quay lại nhìn Emily và hỏi: “Bọn CRU bắt được hắn ở đâu? Ta có thể tìm thấy bọn chúng ở đâu?”

“Bà không thể tìm được đâu.” Joel cảnh báo. “Bọn họ rất nguy hiểm.”

“Ta đã chiến đấu với những đội quân mạnh nhất của Hy Lạp và La Mã. Ta không sợ ai cả.”

“Từ bây giờ trở đi thì bà sợ dần đi là vừa ạ.” Emily khuyên. “Bọn chúng rất nguy hiểm.”

Joel nhìn thần Diana rồi hỏi: “Lần cuối cùng bà ở đây là khi nào?”

Thần Diana nhẩm tính: “Đã lâu lắm rồi. Khi con người các người không có những công cụ như chúng ta trên bầu trời. Các người di chuyển bằng ngựa và chiến đấu bằng gươm.”

“Vậy thì bây giờ nó không còn là thế giới cũ bà từng biết nữa đâu.” Joel nói. “Loài người chúng cháu đã thay đổi.”

“Đúng đấy ạ.” Emily đồng ý. “Ngày nay con người không còn tin vào các vị nữa.”

“Đúng vậy ạ.” Joel tiếp. “Và chúng cháu có nhiều vũ khí mới có thể làm hại bà. Hãy nhìn Pegasus kia. Nó bị gãy cánh và mặc dù đôi cánh đang lành, nó vẫn cần thêm thời gian. Nếu con tuần mã có thể bị thương thì bà cũng vậy.”

“Không phải thế giới của các người hay những thứ bay bay kia làm hại chúng ta đâu.” Thần Diana nói với vẻ rất tuyệt vọng: “Chính cái chết của Ngọn Lửa xứ Olympus mới làm chúng ta suy yếu.”

“Ngọn lửa của xứ Olympus là gì ạ?” Emily tò mò hỏi.

Thần Diana nhìn Emily rồi thở dài náo nuột. “Ngọn lửa là nguồn gốc của mọi quyền lực và sức mạnh của chúng ta. Nó đã cháy ở xứ Olympus từ khởi thủy. Nhưng gần đây sức mạnh của ngọn lửa đã giảm bớt. Vì ngọn lửa yếu đi nên chúng ta cũng vậy. Bọn Nirad sử dụng điểm yếu này để tấn công chúng ta. Nếu Ngọn lửa mạnh mẽ như xưa thì chúng ta đã đánh bại bọn Nirad dễ dàng. Do đó, bọn Nirad đã đến Đền Thờ Ngọn lửa và dập tắt nó hoàn toàn. Chúng ta tin là chúng ta sẽ chết nếu không có ngọn lửa đó. Nhưng chúng ta đã không chết.”

“Nhưng bà đã mất hết sức mạnh của mình rồi, đúng không ạ?” Joel đoán.

Thần Diana gật đầu: “Cha ta hy vọng sẽ sử dụng vàng trong sợi dây cương để đánh bại bọn Nirad và thắp sáng lại Ngọn lửa. Vào lúc bị bắt, ông

đã sử dụng số năng lượng cuối cùng của mình để gửi ta đến đây lấy lại dây cương và giúp Pegasus thực hiện sứ mệnh của nó.”

“Sứ mệnh của nó là gì?” Emily hỏi, “Nó không nói cho chúng cháu biết”.

Thần Diana nhìn Pegasus: “Cha ta gửi mi đến đây làm gì?”

Cả Emily và Joel đều đứng lặng thinh khi Pegasus bắt đầu hí lên nho nhỏ.

Con ngựa tiếp tục hí thêm vài lần nữa.

“Ta không bao giờ được biết toàn bộ sự việc.” Thần Diana thì thầm, “Không ai trong chúng ta được biết. Chỉ có Cha ta, nữ thần Vesta và Pegasus biết thôi.”

“Biết gì ạ?” Emily nóng lòng hỏi.

“Hãy cẩn thận với vết thương ở chân đó, cháu ngồi xuống đi.” Thần Diana nói và giúp Emily ngồi xuống dưới vòm cây. Joel, vẫn còn hơi choáng váng, ngồi xuống cạnh cô.

“Pegasus đang thực hiện một nhiệm vụ rất cao cả”, bà bắt đầu. “Nó nói rằng đáng lẽ đã thất bại rồi nếu không có sự giúp đỡ của cháu. Và rằng sự sống còn của xứ Olympus và thế giới của cháu phụ thuộc hoàn toàn vào cháu.”

Đột nhiên Emily không muốn nghe tiếp nữa. “Trước khi ta được sinh ra, vào những ngày cuối của Trận Chiến Vĩ Đại giữa các thần xứ Olympus và các thần Tiên, một Ngọn lửa đã xuất hiện ở trung tâm của xứ Olympus”, thần Diana tiếp tục nói: “Nữ thần Vesta có nhiệm vụ bảo đảm cho ngọn lửa được cháy sáng và mạnh mẽ. Vì sức mạnh của nó cũng là sức mạnh của chúng ta. Cuộc sống của nó là cuộc sống của chúng ta. Một ngôi đền tuyệt đẹp đã được xây dựng chung quanh Ngọn lửa và nó đã cháy sáng ở xứ Olympus từ đó đến nay.”

“Thần Vesta ư?”, đột nhiên Joel cất tiếng. “Thần Lò Sưởi á? Bà ấy sử dụng những Trinh nữ Vestal để giữ cho ngọn lửa cháy sáng trong một ngôi đền vào thời La Mã cổ đại.”

Thần Diana gật đầu: “Đó là Ngọn lửa biểu tượng của xứ Olympus. Những trinh nữ này là nô tỳ của Vesta. Ngọn lửa thật luôn luôn ở xứ Olympus. Nhưng ngay từ những ngày đầu, cha ta đã lo sợ là nếu Ngọn lửa bị tiêu diệt, chúng ta sẽ mất đi quyền lực của mình. Do đó ông đã gửi thần Vesta đến trái đất cùng trái tim của Ngọn lửa và ra lệnh cho bà giấu nó trong một đứa trẻ. Một bé gái. Người Con gái bí mật này của Vesta sẽ mang trái tim của Ngọn lửa trong người nó mà vẫn không hề hay biết.”

“Nhưng đó là thời xưa mà.” Emily cau mày nói. “Bà ấy bây giờ chắc đã chết rồi.”

“Đúng vậy.” Thần Diana nói. “Nhưng chắc chắn thần Vesta đã làm được một điều là ngay sau khi bà mất, trái tim của Ngọn lửa sẽ được truyền sang một đứa bé gái khác vừa được sinh ra. Nó sẽ được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, băng qua mọi vùng biển của trái đất.”

“Vậy thì bây giờ,” Joel suy nghĩ, “có một người con gái khác của nữ thần Vesta đang giữ trái tim của Ngọn lửa của xứ Olympus.”

“Thật là điên rồ hết chỗ nói.” Emily nói. “Làm sao mà một ngọn lửa lại có trái tim được chứ?”

“Emily...”, Joel gắt lên.

“Không, Joel à, chuyện này đã đi quá xa rồi.” Emily cắt ngang. “Đầu tiên Pegasus là thật và nó rơi xuống mái tòa nhà mình. Rồi đến thần Diana, cũng là một - vị thần của xứ Olympus, có mặt ở đây và nói là ngọn lửa có trái tim và nó được truyền từ đứa con gái này sang đứa con gái khác. Mình có thể tin rất nhiều thứ, nhưng chuyện này quá là điên rồ. Làm sao cậu có thể chấp nhận nó dễ dàng như vậy được chứ?”

“Bởi vì tớ đã đọc sách!” Joel đáp lại. “Tớ đọc sách nhiều hơn đánh nhau mà, cậu cũng biết đấy. Tớ đọc sách. Hai thiên sử thi Iliat và Ôđixê là hai cuốn tớ thích nhất. Chúng kể về những vị thần.”

“Ồ, chỉ là chuyện kể thôi mà.” Emily phản bác. “Đây là đời thật và một ngọn lửa thì không thể có trái tim!”

“Emily, ta biết những cuốn sách này.” Thần Diana nói. “Cha ta đã có chúng trong lâu đài của ông trước khi bọn Nirad tấn công. Chúng không nói dối, chúng kể những sự kiện có thật. Tin ta đi. Ngọn lửa xứ Olympus có một trái tim sống. Và cha ta đã gửi Pegasus xuống đây để tìm cô gái đang sở hữu nó và mang cô ấy về Olympus để thắp sáng lại ngọn lửa của chúng ta.”

“Ồ!” Emily thốt lên và cố gắng để hiểu được tất cả.

“Nhưng sau rất nhiều thế hệ, làm cách nào nó biết được cô gái đó là ai khi chính bản thân cô ấy cũng không biết?”

Thần Diana mỉm cười: “Chỉ có Pegasus mới có thể thấy được ngọn lửa cháy trong cô ấy. Cô ấy sẽ chỉ đường cho nó đi tới. Nó sẽ không thể cưỡng lại được cô ấy vì cô ấy là nguồn sức mạnh của nó.”

Joel gật đầu tỏ vẻ am hiểu. “Vậy thì, Pegasus đến trái đất để tìm cô gái đó. Nhưng rồi nó đã bị thương và rơi xuống mái tòa nhà của Emily.”

“Đúng vậy,” thần Diana nói. “Với cái cánh bị gãy, nó không thể bay tới chỗ cô ấy được.”

“Cô ấy ở đâu?” Emily hỏi. “Cô ấy có đang ở nước Mỹ không ạ?”

Pegasus hí nhẹ.

“Pegasus nói là cô gái của thế hệ này đang ở đây, ngay trên đất nước này”, thần Diana dịch lại. “Cô ấy ở không xa đây đâu. Nhưng nó nói là có điều gì đó đã xảy ra với cô ấy vì ngọn lửa trong cô ấy đã yếu đi. Đây là lý do vì sao Ngọn lửa ở xứ Olympus cũng bị yếu, và cho phép bọn Nirad tấn công và tiêu diệt chúng ta.”

“Có lẽ cô ấy đang bị bệnh.” Emily đoán.

“Cũng có thể lắm”, thần Diana đồng ý. “Nhưng dù cô ấy là ai, cô ấy cũng cần phải thực hiện một sứ mệnh cao cả. Nhưng là một sứ mệnh đau khổ. Cô ấy sẽ phải hy sinh cho tất cả mọi người.”

“Ý bà là sao ạ?” Joel hỏi.

“Khi con gái thần Vesta được đưa trở lại xứ Olympus, cô ấy phải hy sinh bản thân cho Ngọn lửa”, bà nói. “Nó sẽ nuốt lấy cô ấy. Nhưng chính nhờ cách hy sinh bản thân cô ấy như vậy mà Ngọn lửa xứ Olympus sẽ được tái sinh và tất cả sức mạnh của chúng ta sẽ được hồi phục.”

“Cô ấy sẽ phải chết ạ?” Emily thì thầm.

Thần Diana gật đầu. “Cô ấy phải sẵn lòng hy sinh bản thân để Ngọn lửa được tái sinh”, bà nói. “Không ai được ép buộc cô ấy.”

“Nhưng chúng cháu thì có thể làm được gì?” Joel hỏi.

Thần Diana cúi đầu: “Pegasus cần các cháu nói chuyện với cô gái khi nó tìm thấy cô ấy. Các cháu sống trong thế giới của cô ấy. Các cháu có thể giải thích tốt hơn ta. Các cháu cần phải cho cô bé này biết rằng sự hy sinh của cô ấy không chỉ cứu vùng núi Olympus mà còn cứu cả thế giới này nữa.”

“Con gái thần Vesta là một đứa trẻ ạ?” Emily hỏi. “Và bà muốn tụi cháu nói với cô bé đó là phải chết để cứu tất cả mọi người?”

“Không đời nào.” Joel lắc đầu nguầy nguậy. “Cháu biết các vị có cách xử sự riêng theo cách của những vị thần xứ Olympus. Nhưng như vậy thì quả là quá sức của bọn cháu. Bà đừng mong rằng chúng cháu sẽ khuyên một cô bé đi tự sát.”

“Ta không biết cô ấy bao nhiêu tuổi. Pegasus cũng vậy,” thần Diana giải thích, “nó chỉ biết là cô ấy ở gần đây. Cô ấy có thể là một bà lão đã già sắp chết hoặc một cô bé mới ra đời. Nhưng dù cô ấy là ai thì cuối cùng đó cũng phải là quyết định của cô ấy. Không ai có thể bắt cô ấy tự hy sinh bản thân của mình được.”

Emily chậm rãi nói: “Vậy thì chúng ta sẽ phải gõ cửa từng nhà và hỏi họ xem họ có đồng ý tự sát để cứu thế giới không?” Cô cảm thấy hơi bị sốc. “Cậu sẽ làm gì nếu đó là cậu hả Joel?”

“Tớ sẽ chạy trốn và gọi cảnh sát.”

“Mình cũng vậy.” Emily đồng ý.

“Rồi thì tất cả sẽ biến mất và thế giới của các cháu cũng sẽ tiêu tan”, thần Diana thẳng thừng nói. “Bọn Nirad đã bắt những người sống sót ở xứ Olympus làm nô lệ và phá hủy hết nhà cửa của chúng ta rồi. Các cháu cũng đã gặp bọn chúng ở thế giới này rồi. Bọn chúng biết nhiệm vụ của Pegasus và sẽ gửi thêm nhiều người đến tiêu diệt nó trước khi nó tìm thấy Con gái thần Vesta. Ta đến đây để giúp nó bằng tất cả sức mình.”

“Tụi cháu cũng vậy”, cuối cùng Emily nói. Cô bé nhìn Joel.

“Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu trên đường đi xuất hiện thêm nhiều tên Nirad nữa thì chúng ta phải tìm cách ngăn bọn chúng lại.”

“Từ từ đã!” Joel nói, hình như trong đầu cậu đã lóe ra một ý tưởng.

“Nếu chúng ta tìm lại được sợi dây cương thì sao nhỉ? Có thể chúng ta sẽ dùng nó để làm vũ khí đánh bại bọn Nirad. Sau đó, khi chúng ta sẽ mang Con gái thần Vesta đến xứ Olympus, thần Jupiter sẽ có thời gian để tìm ra một cách khác giúp dập tắt ngọn lửa và cô ấy sẽ không phải chết.”

Emily nhìn thần Diana: “Bà nghĩ cách đó có thể thực hiện được không ạ?”

“Ta không biết.” Bà đáp. “Cũng có thể lắm.”

“Cháu sẽ cố thử.” Joel nói. “Như vậy còn tốt hơn là phải nói với một cô gái tội nghiệp nào đó rằng cô phải tự sát đi.”

“Tớ đồng ý.” Emily phấn khởi.

Joel dẫn cả nhóm đi tiếp. “Thôi nào, ta đi nào.”

Chương 16

Paelen xòe bàn tay ra. Chiếc chìa khóa cậu đã lấy từ túi của tên đặc vụ trực ban vẫn đang nằm gọn trong lòng bàn tay cậu. Cậu cố gắng tra cho được cái chìa ấy vào ổ khóa trên còng tay của cậu. Với một tay đã được giải phóng chỉ cần tốn thêm chút sức lực là cậu có thể mở được cái khóa còn lại của chiếc vòng tay.

Paelen biết cơ thể của mình đã gần được hồi phục hoàn toàn. Vết bỏng ở sau lưng đã biến mất và mấy cái xương sườn gãy cũng không còn đau nữa. Bọn họ đã không đụng gì đến hai chân bị bó bột của cậu. Cậu đoán là chắc họ làm như thế để cậu khỏi trốn thoát. Nhưng khi cậu duỗi chân ra và dần cơ ở hai bắp chân, cậu có thể cảm thấy phần bột của hai miếng bột bó ở chân rớt ra. Cậu không còn cảm thấy đau xương đùi nữa.

Cậu ngồi dậy, tung chăn ra và bắt đầu gỡ hết mấy miếng bột bó ở cả hai chân. Chẳng bao lâu sau, chân cậu đã được giải phóng. Cậu kiểm tra lại các cơ bắp. Chúng hơi đơ đờ đã lâu không cử động, nhưng ngoài điều đó ra thì mấy cái xương gãy đã lành hẳn.

Với cả hai chân không còn bị đau và bó bột, Paelen chậm rãi trèo ra khỏi giường. Cậu ép tai vào cánh cửa kim loại và lắng nghe những hoạt động trong hành lang vọng vào. Vẫn còn rất nhiều người ngoài đó. Cậu nhớ lại kế hoạch mà mấy tên đặc vụ trực ban đã lập cho buổi tối. Khi màn đêm buông xuống, bọn chúng sẽ về nhà.

Paelen ép tai vào cửa lắng nghe; cậu nhận ra mấy tên canh gác bên ngoài đang đổi ca. Đã có hai tên rời đi. Bọn chúng đang báo cáo các sự kiện trong ngày cho một tên khác sẽ canh gác phần còn lại của đêm hôm nay. Paelen

sẽ chờ thêm một chút nữa trước khi đi ra... Cậu luôn làm việc tốt nhất vào đêm khuya.

Paelen chờ đợi. Không hiểu sao cậu luôn cảm nhận được thời điểm thích hợp nhất để trốn thoát; cậu chẳng bao giờ phải lập một kế hoạch cụ thể cả.

Khi nằm xuống giường trở lại, cậu nhớ lại tất cả những gì đã nhìn thấy tại tòa nhà này. Cậu biết là nó nằm sâu dưới lòng đất. Nó có rất nhiều phòng, vô số cửa và có vài tầng. Cho đến nay cậu đã bị đưa đến ba phòng thí nghiệm khác nhau để kiểm tra. Còn có hai tầng nữa bên dưới tầng này.

Mỗi khi chúng dẫn Paelen tới phòng nào, cậu đều cố ghi nhớ những nơi cậu đã đi qua. Cậu đã đi qua hàng loạt các cánh cửa với một biểu tượng cầu thang trên cửa. Rất nhiều lần cậu thấy người ta ra vào từ chỗ đó. Đó có thể là đường để cậu trốn thoát sau khi tìm thấy phòng thí nghiệm chứa dây cương bằng vàng của Pegasus và đôi xăng đan của thần Mercury.

Lúc này Paelen đang tập trung vào mấy cái lỗ thông gió phía trên giường cậu. Âm thanh từ những phòng khác vọng đến thông qua các đường hầm nhỏ dần. Đèn được tắt dần, từng khu vực một.

Khi thời gian trôi qua thêm một chút Paelen cảm nhận được sự thôi thúc kỳ lạ đó: cậu cần phải thoát ra ngoài. Cậu di chuyển thật êm ra phía cánh cửa. Cậu không nghe thấy gì bên ngoài ngoài trừ tiếng giấy sột soạt và tiếng thở nhẹ nhẹ. Người lính gác vẫn đang đứng ngoài đó. Nhưng chỉ có một mình.

Khi cậu nhìn vào ổ khóa có phát ra âm thanh, Paelen đếm được mười hai nút. Để mở cửa, mấy tên lính luôn luôn nhấn vào bốn nút. Nhưng là bốn nút nào?

Từ góc giường của mình. Paelen chưa bao giờ có thể thấy được chính xác những nút nào. Vì thế cậu chỉ có hai lựa chọn. Cậu có thể nhấn nút cho đến khi nghe thấy những âm thanh cậu cần, hoặc chỉ đơn giản là dùng sức mạnh của mình để mở cửa.

Không lựa chọn nào có vẻ hấp dẫn cả. Nhấn nút thì sẽ tạo ra những âm thanh từ cả hai phía, cậu mà nhấn nút thì tên lính gác sẽ nghe thấy. Tuy

nhien, khả năng để tên lính gác nghe thấy tiếng động ở cả hai cách đều như nhau.

Cuối cùng Paelen chọn cách thứ nhất nhưng cậu thay đổi một chút. Mặc dù rất nôn nóng được thoát ra, cậu vẫn dừng lại. Chờ đợi... chờ đợi... Cuối cùng cậu nghe có tiếng chân đi lại bên ngoài cánh cửa. Tên lính gác nói gì đó về việc sẽ rời vị trí để đi vệ sinh. Một lát sau, một giọng nói khác cất lên cho phép hẳn đi. Ngay lập tức, tên lính gác rời khỏi bàn giấy, bỏ lại cánh cửa của Paelen không có ai giám sát.

Paelen nhìn vào những nút bấm trên ổ khóa. Bắt đầu với số một, cậu nhắm mắt lại rồi nhấn. Cậu lắng nghe âm thanh riêng biệt do nó phát ra. Nó không giống với âm thanh cậu nghe được trước đó.

Lần lượt, Paelen vừa nhấn cả mười hai nút, vừa cố gắng nhớ lại hết tất cả các âm thanh chúng đã phát ra. Khi cậu nhấn đến phím cuối cùng và nghe âm thanh không thể lẫn vào đâu được của nó, cậu mỉm cười. Cậu tự tin tiếp tục và nhấn chính xác theo đúng thứ tự của bốn nút để mở cửa. Một tràng tiếng click nhẹ vang lên ngay sau đó. Paelen kéo tay nắm cửa. Cửa nhẹ nhàng mở ra.

Paelen chẳng thấy ai. Cậu đi nhanh xuống hội trường theo hướng cầu thang, vào thang máy và đi xuống thêm hai tầng nữa đến nơi có những phòng thí nghiệm. Đến chiều nghỉ, Paelen cúi thấp người nằm dài xuống sàn. Tất cả các giác quan của cậu đều căng ra để lắng nghe các âm thanh lạ. Có hai người trong hành lang của các phòng thí nghiệm. Paelen nghe thấy giọng họ tiến đến rất gần, ngang qua các cửa rồi đi về hướng ngược lại. Khi họ đã đi khuất, cậu nhẹ nhàng êm ái tiến vào hành lang.

Có một loạt các cánh cửa chạy dọc hành lang. Paelen nhận ra phòng thí nghiệm đầu tiên cậu đã được đưa tới. Cậu rùng mình khi nhớ lại những gì họ đã làm với cậu trong đó.

Đi xa hơn nữa dọc theo hành lang trắng và rộng, Paelen đến gần một hộp kim loại lớn dựa vào tường. Thậm chí khi chưa đến gần, cậu đã có thể ngửi

thấy một mùi thơm ngọt ngào làm cậu ứa nước miếng và bụng cậu cồn cào vì đói. Nó gần giống như thức ăn tiên, nhưng không hoàn toàn như thế.

Paelen đã đòi được ăn thức ăn tiên không biết bao nhiêu lần. Nhưng thay vào đó cậu chỉ được cho ăn những món ăn mà cậu không thể nuốt nổi. Thứ duy nhất cậu có thể ăn được để nạp năng lượng là thứ mà bác sĩ gọi là món tráng miệng. Nhưng chẳng bao giờ đủ đối với cậu.

Hơi cảm thấy đói bụng, Paelen tiến lại phía trước cửa kính của cái máy bán hàng tự động. Cậu có thể thấy vô số những vật phẩm đủ màu sắc sáng lấp lánh ở bên trong. Tất cả đều có mùi thơm ngào ngọt ngon tuyệt đó.

Cậu cần được ăn hơn là lấy lại được chiếc dây cương cùng đôi xăng đan. Ở một bên của cái máy, cậu thấy ổ khóa nơi có một lỗ nhỏ để nhét cái chìa khóa tròn tròn nhỏ xíu vào, Paelen lấy hết sức bình sinh để mở cánh cửa.

Cậu mở được phần cửa kính của máy và chạm đến được món đồ đầu tiên. Xé lớp giấy ra, cậu ngẫu nhiên ăn một thanh kẹo mềm. Cậu reo lên khe khẽ, sung sướng khi miếng sô-cô-la ngọt ngào ấy trôi tuột xuống đến mức nào.

Khi xé một thanh kẹo khác và tọng tất cả vào miệng, cậu nhanh chóng đưa mắt quan sát khu sảnh. Cậu đang đứng lơ lửng ra đó, ở một chỗ rất dễ bị phát hiện. Nhưng cậu cần phải ăn.

Kéo gấu chiếc áo bệnh viện của mình lên, Paelen tạo thành một túi đựng nhỏ. Cậu hốt thật nhiều kẹo và sô-cô-la rồi bỏ vào trong túi. Nhưng cậu cũng cẩn thận để lại trong máy vừa đủ để bất cứ ai đi ngang qua cũng không thể nhận ra là cậu đã từng ở đây.

Khi đã lấy đủ, Paelen đóng cửa chiếc máy bán hàng lại và chạy về phía chiếu nghỉ của cầu thang. Cậu rón rén bò về phía sau cầu thang và núp dưới đó. Đây không phải là chỗ tốt nhất để nấp nhưng có còn hơn không.

Paelen bắt đầu ăn. Khi xé toang từng gói một, cậu tìm thấy nhiều vị ngon mới. Cho đến giờ phút này, chưa có thứ gì ở thế giới này làm cậu thích. Nhưng khi cậu tọng đầy kẹo và sô-cô-la từ chiếc máy bán hàng tự động,

cậu phát hiện ra ít nhất cũng có một thứ ở thế giới này làm cậu thích: đường.

Khi đã ăn hết viên kẹo cuối cùng, Paelen ngồi bệt xuống, thở ra mãn nguyện. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy thỏa mãn kể từ khi đến nơi này. Cậu cảm thấy sức mạnh của mình tăng lên khi chất đường bắt đầu thấm vào cơ thể và chữa lành những vết thương cuối cùng của cậu.

Ngay sau đó, Paelen đã sẵn sàng để đi tiếp. Bò ra khỏi nơi ẩn nấp, cậu cảm thấy tràn trề sinh lực và nhanh nhẹn hẳn. Mọi giác quan của cậu đều hoạt động tốt. Một lần nữa cậu lại là chính mình.

Cậu có thể nghe thấy âm thanh của những người đi đi lại lại ở các tầng phía trên. Nhưng ở tầng này, cậu chỉ có một mình. Khi cậu đi xa hơn nữa trong hành lang, Paelen đột nhiên ngửi thấy một mùi mà cậu từng ngửi thấy từ khi còn ở vùng núi Olympus. Một mùi hôi thối kinh khủng. Mùi của bọn Nirad!

Mùi hôi ấy mỗi lúc một nồng nặc hơn khi cậu tiếp tục đi dọc theo hành lang. Nó phát ra từ một trong các cửa bị khóa. Cậu áp sát tai vào để nghe, nhưng chẳng nghe được gì. Mùi hôi thối ấy cho cậu biết có một tên Nirad đang ở đó, nhưng hình như có gì không ổn ở đây. Nó không giống như mùi của những tên Nirad khác. Mùi này là mùi của xác chết.

Paelen nhấn cùng một mã khóa như ở cánh cửa phòng giam của cậu nhưng cửa không nhúc nhích. Cậu dùng vai húc thật mạnh vào cánh cửa. Nếu có một tên Nirad đã chết trong đó, cậu cần phải biết hắn đã chết như thế nào, và cần biết cách để đánh bại những sinh vật khủng khiếp này. Có lẽ với những thông tin đó, cậu sẽ có thể cứu được xứ Olympus.

Khi chất đường đã ngấm khắp cơ thể, Paelen cảm thấy mạnh mẽ gần như lúc còn ở quê hương. Không cánh cửa nào của con người có thể chịu được sức mạnh của một vị thần Olympus như cậu. Chỉ với một cú hích nhẹ, khóa và bản lề của cánh cửa đã bật tung.

Paelen thấy mình đang ở trong một phòng thí nghiệm khác. Nhưng chỗ này không giống nơi cậu đã từng ở. Căn phòng này có mùi chết chóc và

thối rửa. Ở đây cũng có những cái máy tương tự như những cái Paelen đã từng thấy. Nhưng có một thứ gì khác nữa.

Một thứ thật khủng khiếp.

Ở giữa phòng, Paelen thấy một cái bàn kim loại lớn. Có một cái đèn tròn treo lơ lửng đang sáng rực ở bên trên, chiếu vào vật đang nằm trên bàn. Bàn có hai cạnh gập lên phía trên vài xăng ti mét để giữ cho máu và dung dịch không chảy xuống đất.

Nằm trên bàn là một tên Nirad đã chết.

Paelen có thể thấy được bốn cánh tay xuôi lơ của nó xuôi theo hai bên mình. Một mùi hôi thối bốc lên từ cái bàn làm cậu phải bịt mũi để giữ cho những đồ ăn lúc nãy vừa nuốt vào không trào ra. Chỉ nhận thấy cảnh một tên Nirad đã chết cũng đủ làm cho cậu buồn nôn rồi.

Rõ ràng là những bác sĩ ở đây đã khám nghiệm tử thi tên Nirad này ra để xem có những gì bên trong. Cậu không muốn nhìn. Thay vào đó, mặt cậu dán vào một miếng theo sâu cháy sém ở miếng da nhăn nheo trên lồng ngực bị mở ra của tên Nirad.

Quan sát kỹ hơn, Paelen thấy thêm vài vết sẹo tương tự trên cơ thể nó. Có một vết lớn trên cái mặt to bự của tên Nirad. Khi Paelen bò lại gần, ngay lập tức cậu nhận ra hình dáng của các vết sẹo. Chính những móng guốc của Pegasus đã gây nên các vết sẹo đó.

Đột nhiên tất cả các mảnh thông tin rời rạc được ghép lại với nhau. Khi đưa ý thức của mình về lại vùng núi Olympus, Paelen nhận thấy chính Pegasus và nữ thần Diana đã giết được tên Nirad đầu tiên. Tên Nirad này cũng chết vì đã gặp phải con tuần mã. Pegasus là vị thần duy nhất ở Olympus có khả năng giết chúng và chúng biết điều đó. Bọn Nirad cần giết chết Pegasus trước khi chúng có thể phá hủy xứ Olympus và những thế giới khác. Do đó bọn chúng đã đi theo con tuần mã đến thế giới này để giết nó.

Paelen cần phải cảnh báo cho con tuần mã. Pegasus cần phải được bảo vệ. Con tuần mã là vũ khí duy nhất của Olympus để chống lại bọn Nirad hung bạo. “Đó có phải là bạn của mi không?”

Paelen nhảy dựng lên. Quay đầu lại thật nhanh, cậu nhận ra đặc vụ J đang đứng đó và có vài bảo vệ kè kè ở hai bên.

“Mi phải thả ta ra.” Paelen nói một cách tuyệt vọng. “Pegasus đang gặp nguy hiểm khủng khiếp. Bọn Nirad đã có mặt ở đây để giết nó.”

“Pegasus á?” Đặc vụ J hỏi.

“Phải, Pegasus.” Paelen khẳng định. “Bọn ta phải giúp nó! Con tuần mã là thứ duy nhất có thể giúp chống lại bọn Nirad! Ta phải đi tìm nó.”

“Mi không được đi đâu hết”, đặc vụ J nói, “Mi nghĩ là mi có thể thoát khỏi bọn ta dễ dàng như vậy sao?”

“Nhờ camera ngoài hành lang mà bọn ta đã lần theo dấu vết của mi từ lúc mi thoát ra khỏi cánh cửa.”

“Camera là gì?” Paelen lặp lại, “Ta không hiểu.”

“Đúng vậy, camera”, đặc vụ J khoát tay chỉ lên cao. “Nó là cặp mắt rắn lớn cho bọn ta biết mi đang làm gì.” Hẳn nói. “Mi không đơn độc đâu. Bọn ta đã quan sát mi suốt từ nãy giờ. Ta cho mi biết, có một trò đùa nho nhỏ với cái máy bán hàng tự động đó đó. Ta rất ngạc nhiên là mi không bị ốm khi ăn hết đồng sô-cô-la ấy.”

“Ta đã nói với mi trước rồi mà, ta cần thức ăn tiên.” Paelen nhấn mạnh. “Mi không cung cấp nó. Thứ thức ăn đó là thứ gần nhất ta có thể tìm thấy. Bây giờ thì làm ơn tránh ra, ta cần giúp Pegasus.”

Paelen dậm bước đi nhưng mấy tên bảo vệ đã bước tới chặn đường cậu. “Ta không muốn chiến đấu với bọn mi nhưng ta buộc lòng phải làm như vậy. Ta phải đi.”

“Ta đã nói với mi là không được đi đâu cả”, đặc vụ J nói. Rồi hẳn đưa mắt cho mấy tên bảo vệ của hẳn và hô to. “Bắt lấy nó.”

Paelen nhào người tới trước khi mấy tên bảo vệ bao vây cậu. Cậu chỉ mất một ít sức lực là đã hạ được chúng rồi. Cậu vồ lấy chúng rồi ném chúng khắp phòng thí nghiệm như những con búp bê bằng vải vậy. Khi

mấy tên bảo vệ đã bị hạ, Paelen đẩy đặc vụ J ra một bên rồi bước ra ngoài hành lang. Cậu chạy về hướng cầu thang.

“Tù binh đang chạy, tù binh đang chạy trốn. Đóng tất cả các cửa của tòa nhà lại. Nhắc lại, mục tiêu đang chạy. Đóng cửa lại!” Đặc vụ J gào lên.

Chuông báo động reo lên inh ỏi khắp tòa nhà. Paelen quay lại và thấy đám đàn ông đang chạy theo mình.

Paelen cố gắng đến cho được cầu thang. Nhưng khi đã lên đến chiều nghỉ, cậu nghe thấy tiếng rất nhiều bước chân khác đang giậm mạnh lên các bậc thang chạy về phía cậu.

“Dừng lại.” Họ ra lệnh. “Dừng lại không thì bọn ta sẽ nổ súng!”

Paelen cảm thấy đau nhói như bị ong chích. Cậu nhìn xuống ngực và thấy những mũi phi tiêu đã đâm lút vào mình. Cậu rút vài cái ra ném lại vào những người đã bắn cậu. Khi những mũi phi tiêu bay trở lại, đám đàn ông đó ngã xuống và bất tỉnh. Paelen nhận ra bằng những mũi phi tiêu đó là để làm cậu hôn mê.

Cậu tiếp tục chạy lên cầu thang và sử dụng những mũi phi tiêu để chống lại những người chạy theo mình. Nhưng cứ một người ngã xuống lại có thêm nhiều người khác chạy đến thay thế. Chỉ một lát sau toàn bộ cầu thang đầy đám đàn ông đuổi theo cậu từ cả trên lẫn dưới.

“Dừng lại.” Họ la lên.

Nhưng Paelen không thể dừng lại. Cậu cần phải gặp cho được Pegasus, để cảnh báo con tuần mã. Lao về phía trước, cậu bắt đầu đánh lại những tên bảo vệ. Nhưng ngay cả khi cậu mạnh hơn họ rất nhiều thì cậu vẫn không thể đối đầu với bọn chúng vì bọn chúng quá đông. Cậu nhanh chóng bị bao vây.

Đột nhiên có một cú đập mạnh vào phía sau đầu của Paelen. Cậu quay lại tước lấy vũ khí từ tay tên bảo vệ đó để đập lại vào hăn. Nhưng thật vô ích. Vì Paelen đã bắt đầu thấy tối tăm mặt mũi, ngày càng có nhiều người khác tiến tới và đè cậu xuống sàn.

Chương 17

Phải mất cả nửa đêm Emily mới tìm ra được con đường đến nơi mà ngày xưa gia đình cô bé hay đến chơi trong Công viên Trung Tâm. Emily đã ngồi lại trên lưng Pegasus và đang cố dẫn đường cho cả nhóm. Nhưng không có đèn pin và cũng không có đèn đường hướng dẫn, con đường trở nên tối tăm và nguy hiểm. Âm thanh liên tục của mấy chiếc máy bay trực thăng vùn vụt trên trời luôn nhắc họ về những nguy hiểm đang rình rập họ.

“Cậu có chắc là biết mình đi đâu không vậy?” Joel hỏi.

“Cũng không chắc nữa.” Emily thú thật. “Đã lâu rồi kể từ khi mình đi xa đến như thế này trong công viên. Nhưng chúng ta không nên đi xa hơn nữa.”

Khi đang đi dưới những tán cây, Pegasus đột nhiên dừng lại. Đôi tai đen sẫm của nó dỏng về phía trước rồi nó cào cào mặt đất. Nữ thần Diana cũng dừng lại. Bà giơ tay cao lên ra hiệu và lắng nghe.

“Có ai đó đang đi đến đây.” Bà nói nhỏ rồi giơ ngọn giáo lên chuẩn bị chiến đấu.

“Em?”, một giọng nói khe khẽ cất lên. “Có phải con đó không?”

“Bố ời.” Emily mừng rỡ reo lên. “Bố, chúng con đây nè.” Cô bé thở phào nhẹ nhõm rồi tiến tới vỗ nhẹ Pegasus. “Ổn cả rồi, Pegs”, cô nói. “Đây là bố chị.”

Quên mất cái chân đau, Emily tuột khỏi lưng con tuần mã. Nhưng khi hai bàn chân cô chạm đất, cái chân đau của cô mềm nhũn ra làm cô ngã khụy xuống. Bố Emily lập tức tiến đến bên cạnh và ôm trọn cô bé trong vòng tay. “Ôi Em! Bố đã rất lo cho con!”

Emily vòng tay ôm lấy ông và ngay lập tức cảm thấy khỏe hơn. “Bố, con xin lỗi đã không kể cho bố nghe hết mọi chuyện.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Ông hỏi. “Em, thành phố đang rất náo loạn!” Rồi ông nhìn vào cái chân bị băng bó, của cô và hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra cho con vậy?”

“Bố có nhớ cái đêm có bão lớn không?” Emily hỏi. “Không lâu sau khi nóc tòa nhà Empire bị bay lên, Pegasus đã bị sét đánh. Nó rơi xuống mái tòa nhà mình và đó là lý do vì sao con bị bầm mắt. Khi con tới giúp nó, cánh của nó vô tình đã đập vào mặt con.”

“Pegasus ư?”, bố cô lặp lại. “Con ngựa có cánh đó có phải là con Pegasus thật trong thần thoại Hy Lạp không?”

“La Mã ạ.” Joel chỉnh lại rồi đứng ra chỗ có ánh sáng. “Và cũng không phải là thần thoại mà những câu chuyện đó có thật ạ.”

“Cháu là Joel, thưa chú. Cháu là bạn của Emily ở trường.”

Bố Emily bắt tay Joel. Joel đưa tay chỉ vào nữ thần Diana và nói: “Thưa cảnh sát Jacobs, cháu muốn giới thiệu với chú một vị thần khác của xứ Olympus. Đây là nữ thần Diana.”

“Nữ thần Diana á? Người Thợ Săn Vĩ Đại đây sao?” Bố Emily hỏi khi ông ngắm nghía người phụ nữ cao lớn.

Thần Diana trịnh trọng gật đầu. “Thưa ngài cảnh sát Jacobs. Được gặp cha của Emily là một vinh hạnh cho tôi.”

“Gọi tôi là Steve đi”, ông nói nhỏ. Quay sang Emily, ông nói: “Bố không hiểu gì cả. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Tại sao và bằng cách nào mà những vị thần xứ Olympus lại đang có mặt ở New York?”

Emily và Joel cố giải thích thật cặn kẽ, bắt đầu từ chỗ họ vào trong công viên.

“Thật khó chấp nhận những chuyện này.” Steve nhìn Pegasus và lắc đầu. “Bố nghe nói con tuần mã con cười hôm nay là một con tuần mã trắng. Chuyện gì đã xảy ra với nó thế?”

“Lông nó trước đây màu trắng.” Emily nói. “Quá trắng bố ạ. Và khi tình trạng sức khỏe của nó khá hơn thì lông nó cũng trở nên trắng sáng hơn. Do đó tụi con nhuộm đen nó để tránh không cho bọn CRU tìm ra nó đó.”

Emily nhẹ nhàng hôn lên mõm con tuần mã, “Pegs, đây là bố chị”, cô bé nói. “Bố, con muốn bố gặp Pegasus.”

Bố Emily cẩn thận vuốt vuốt mõm Pegasus.

Ông nâng mép của tấm chăn lên để nhìn thấy những sợi lông vẫn còn trắng sáng trên cơ thể đã chuyển sang màu sẫm đen của nó.

“Ta đang nhìn thấy mi, nhưng ta không tin là mi đang ở đây.” Ông vỗ nhẹ vào cái cổ rắn chắc của Pegasus. “Thậm chí chạm vào mi rồi cũng không làm ta tin được chuyện này.”

“Nó là thật, bố ơi,” Emily nói, “và nó đã bị gãy cánh thêm lần nữa. Nhưng bây giờ lại có thêm những sinh vật kinh khủng đang truy đuổi nó.”

“Bọn Nirad đấy”, thần Diana giải thích.

“Tôi... tôi vẫn không thể hiểu nổi.” Steve lắc đầu. “Làm sao mà những chuyện như thế này có thể là thật được? Tất cả những chuyện này nghĩa là gì?”

“Điều đó có nghĩa là chiến tranh ở thế giới của chúng tôi sẽ lan đến thế giới của các vị.” Thần Diana nói. “Và nếu chúng tôi không lấy lại được sợi dây cương bằng vàng, thế giới này cũng không thể tồn tại được.”

Emily giải thích cho bố cô bé về sợi dây cương vàng - và nó đã giúp giết bọn Nirad như thế nào - và về lịch sử của Ngọn lửa và việc Pegasus phải tìm thấy Con gái thần Vesta để dập tắt ngọn lửa ấy.

Steve vuốt vuốt tóc và than thở: “Mấy ngày trước đã có trong tay cái dây cương đó rồi. Ước gì bố đã giữ được nó nhỉ!” Ông nhìn thần Diana. “Tại sao bà không làm nhiều vũ khí bằng vàng hơn?”

“Nữ thần Minerva đã làm ra sợi dây cương cho Pegasus.” Thần Diana giải thích. “Nhưng chúng tôi không biết cách bà ấy tạo ra nó và cũng không biết bà ấy dùng những kim loại nào. Bà ấy là một trong số những người đầu

tiên bị bọn Nirad bắt. Thần Vulcan đã cố gắng rèn những vật dụng bằng vàng khác cho các vị thần xứ Olympus.” Bà chỉ cho mọi người thấy phần đỉnh vàng nhọn trên đầu ngọn giáo. “Nó có thể làm bọn Nirad bị thương, nhưng chỉ có vàng từ sợi dây cương mới có thể giết được bọn chúng. Nếu muốn chiến thắng bọn chúng, chúng ta cần phải có lại sợi dây cương.”

“Việc đó không dễ đâu. Tôi đã gặp đứa trẻ lấy trộm sợi dây cương từ Pegasus rồi. Ngay cái đêm thằng bé đến thì bọn CRU đã được báo cho biết rồi. Chúng mang thằng bé và mọi thứ của nó đi ngay. Tôi thậm chí còn không biết chúng giam giữ nó ở đâu nữa. Chỗ chúng giam thằng bé được giữ bí mật.” Đứng sau lưng nữ thần Diana, Pegasus hí lên.

“Pegasus nói rằng mối quan tâm chính của chúng ta hiện giờ là Con gái thần Vesta”, thần Diana nói. “Chúng ta cần phải trở lại vùng núi Olympus.”

“Nhưng trước hết chúng ta phải chờ cho cái cánh của nó lành lại đã.” Emily nói. “Điều đó có nghĩa là chúng ta cần một chỗ nào đó an toàn để ẩn nấp cho đến lúc đó.”

“Đúng vậy, chúng ta không thể ở đây được.” Steve nói. “Quý vị đã nhìn thấy mấy chiếc máy bay trực thăng ấy rồi đó. Trước khi trời sáng, toàn bộ công viên này sẽ bị các đặc vụ CRU và quân đội lục soát. Chúng ta phải rời khỏi nơi này và đi trước khi chúng đến.”

“Làm sao chúng ta có thể giấu được một con ngựa - lớn như vậy ở trung tâm thành phố New York ạ?” Joel hỏi: “Anh không có ý xúc phạm em, nhưng Pegasus à em hiểu ý anh chứ?”

Con tuần mã vẫn im lặng khi tựa đầu lên vai Emily. Đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ. “Con biết rồi. Chúng ta sẽ không cần phải giấu nó.”

Emily quay về phía bố cô. “Bố, bố có biết là người ta đang cố gắng cấm không cho mấy cái xe ngựa chạy trong công viên vì hiện đang có một chiến dịch yêu cầu đối xử tốt hơn với ngựa không?”

“Có bố có biết.” Ông đáp. Ông nhìn thần Diana và giải thích. “Có nhiều nhóm người không thích cách đối xử với mấy con ngựa trong thành phố, và

tôi cũng đồng ý với họ vì làm như vậy thật là quá tệ. Cuối cùng số lượng xe ngựa ngày càng giảm đi.”

“Đúng đấy ạ.” Emily nói với giọng phấn khích. “Do đó đang có một số xe thừa trong các chuồng ngựa.”

“Tớ hiểu rồi.” Joel nói. “Cậu muốn ăn trộm một xe ngựa và lắp cổ xe vào Pegasus chứ gì? Chúng ta sẽ che cánh của nó lại. Và rồi đơn giản là chúng ta chỉ cần đi khắp thành phố tìm Con gái thần Vesta!”

“Ý tưởng của con thật tuyệt vời.” Steve nói. “Ta tiến hành đi thôi.”

Đưa Pegasus ra khỏi Công Viên Trung Tâm khó hơn họ tưởng. Đã gần quá nửa đêm mà vẫn còn rất nhiều xe trên đường. Điều phiền toái lớn nhất là khắp thành phố đang có rất nhiều xe cảnh sát chạy với đèn nhấp nháy và còi báo động hú liên tục, theo sau là rất nhiều xe quân sự.

Họ đợi đến khoảng hai giờ sáng mới bắt đầu đi.

Họ ra khỏi công viên bằng Đường số 104. Chuồng ngựa gần nhất nằm trên Đường số 50.

“Chúng ta sẽ phải dắt bộ Pegasus để đi qua 50 khối nhà ở trung tâm thành phố sao?” Joel rên rỉ.

“Nếu đôi cánh của nó chưa đủ mạnh để bay, nó sẽ phải đi bộ trên mặt đất như tất cả chúng ta.” Steve nói. “Chúng ta sẽ đi đến đại lộ yên ắng nhất rồi tìm đường về khu trung tâm”.

Đêm càng về khuya, Emily cảm thấy chân mình ngày càng sưng thêm. Nhưng cô bé không thổ lộ điều này với ai cả. Cô gặt đi cảm giác buồn nôn và tập trung tư tưởng để đi đến chỗ mấy chuồng ngựa. Trên đầu họ, mấy chiếc trực thăng đang mở rộng phạm vi tìm kiếm vì thế cả nhóm phải đi sát vào những tòa nhà cao tầng để không bị phát hiện.

“Hình như họ đang lùng bắt bọn Nirad phải không ạ?” Joel hỏi.

“Chú cũng nghĩ vậy.” Steve trả lời. “Chắc họ nghĩ Pegasus vẫn còn ở trong công viên.”

“Ta hy vọng cả hai đều đúng.” Nữ thần Diana vừa nói vừa ngược mắt nhìn lên trời. “Ta không thích mấy cái cỗ máy biết bay này tí nào hết.”

Đột nhiên cả thành phố chung quanh họ bừng sáng vì cuối cùng cũng đã có điện lại. Sau đó, không trung tràn ngập những tiếng còi báo động của hệ thống an ninh vì hệ thống an ninh trực tuyến đã hoạt động trở lại. Đèn đường bắt đầu bật sáng và Đại lộ số 10 sáng choang như đang trong mùa lễ hội.

“Trời ơi, chờ thêm vài phút nữa rồi hãy sáng đèn không được sao?” Joel than thở: “Chỉ thêm vài phút nữa thôi mà. Cháu có đòi hỏi quá nhiều không?”

“Thôi được.” Steve nói ngắn gọn. “Chúng ta không mong đợi việc này. Nhưng giờ chỉ còn vài dãy nhà nữa thôi. Hãy tăng tốc lên nào.”

“Họ vừa đi qua một dãy nhà thì có tiếng còi báo động của cảnh sát ở gần đó. Họ chui vào một ô cửa lớn ngay trước khi rất nhiều xe cảnh sát chạy qua. Họ thậm chí còn chả thèm dừng lại để nhìn chúng ta.” Emily nhận xét.

Thêm nhiều xe cảnh sát hối hả chạy qua.

“Chắc là có chuyện nghiêm trọng xảy ra rồi.” Joel nói. “Cháu có cảm giác không ổn lắm về chuyện này.”

“Bọn Nirad đang ở rất gần đây.” Thần Diana cảnh giác nhìn lên không trung. “Ta có thể ngửi thấy mùi bọn chúng.”

Bên dưới người mình, Emily cảm thấy Pegasus đang run rẩy. “Pegs cũng ngửi thấy mùi của bọn chúng nữa.”

“Tớ chả ngửi thấy gì.” Joel chen vào. “Bọn chúng ở đâu chứ?”

Thần Diana nghe ngóng lại lần nữa và chỉ dọc theo Đường số 58 hướng về Đại lộ số 5: “Ở đó đó.”

“Đó là cổng vào công viên!” Emily nói. “Bọn Nirad đã đến được Công Viên Trung Tâm sao?” Cô nhìn xuống Pegasus: “Pegs, sao bọn chúng có thể tìm ra em vậy?”

“Chúng đã được nếm máu của nó.” Thần Diana trả lời. “Và bọn chúng đang dùng nó để lần theo con đường Pegasus đã đi. Chúng ta không thể thua bọn chúng. Lợi thế duy nhất của chúng ta ở đây là bọn chúng không thể chạy nhanh được.”

“Nếu bọn Nirad chỉ còn cách chúng ta vài dãy nhà,” Joel thêm vào, “thì để đuổi kịp chúng ta, bọn chúng chả cần chạy thật nhanh đâu.”

“Thôi nào,” Steve nói. “Cháu đi lấy xe ngựa và mình đi khỏi cái thành phố quái quỷ này nhanh lên.”

Khi họ đến Đường số 50, bố Emily dẫn cả nhóm đi qua một cánh cửa cuốn màu xám. Trên cánh cửa là biển hiệu: Chuồng ngựa của O'Brian.

“Đây là nó đấy ư?” Joel hỏi. “Thật là nhảm nhí!”

“Làm sao chúng ta vào được?” Emily hỏi.

“Chúng ta sẽ phá cửa.” Bố cô bé trả lời.

Emily để ý là cha mình đang mặc đồng phục cảnh sát và chợt nhận ra việc này đối với ông khó khăn đến thế nào, vì ông là người đang thực thi pháp luật.

“Không dễ đâu.” Ông nghiên cứu ổ khóa cửa. “Tôi không thể sử dụng súng. Nó sẽ gây ra nhiều tiếng ồn.”

“Có một lối vào khác ở đây ạ.” Joel gợi ý khi cậu đứng trước một cánh cửa có kích cỡ bình thường kế bên cánh cửa lớn hơn.

“Đúng thế, nhưng chúng ta không thể đưa Pegasus hay xe ngựa chui lọt qua cửa này. Chúng ta phải mở cánh cửa lớn ở đây thôi”.

“Để ta thử xem.” Nữ thần Diana nói. Bà tiến tới và dễ dàng phá ổ khóa lẫn then cài ra khỏi cánh cửa.

Mọi người sửng sốt nhìn bà.

“Ta có thể bị mất quyền lực,” thần Diana nói, “Nhưng ta không mất sức mạnh của mình.”

Steve bấm cho cái cửa cuốn trượt theo đường ray cuốn lên cao.

“Như thế này thật tiện.”

Emily cúi đầu xuống khi Pegasus tiến vào bên dưới cánh cửa. Steve lại bấm cho cửa đóng lại khi mọi người đã đi qua.

Họ nhìn quanh, một mùi hôi thối của ngựa lẫn lộn bắn xộc thẳng vào mũi họ.

Phía bên trên, rất nhiều xe ngựa được xếp thành hàng dài ở những tầng cao hơn nữa, có tiếng ngựa hí vọng xuống.

“Chúng biết chúng ta đang có mặt ở đây.” Thần Diana nói khi nghe tiếng hí của mấy con ngựa. “Chúng đang phải chịu đau đớn”.

“Chúng ta cũng sẽ bị như thế nếu không lấy được một cỗ xe và thoát ra khỏi đây.” Joel cảnh báo.

“Cháu lựa một cỗ xe đi. Ta phải đi xem lũ ngựa ra sao đã.” Thần Diana vừa nói vừa trèo lên một cầu thang dốc cao để lên tầng trên.

“Thần Diana ơi, chờ chút đã ạ! Chúng ta không có thời gian cho việc này đâu!” Joel la lên.

“Luôn có thời gian cho những con vật mà!” thần Diana nói vọng lại khi biến mất đằng sau cái cầu thang dốc ấy.

Bên dưới người mình, Emily có thể cảm nhận được rằng Pegasus đang phản ứng lại với những tiếng kêu thảm thiết từ mấy con ngựa. Cô nhìn khắp những bức tường bẩn thỉu với lớp sơn nứt nẻ. Cô bé nói với bố mình: “Bố ơi! chỗ này kinh khủng quá.”

“Bố biết, cưng ạ. Bố sẽ rất muốn được thấy tất cả những chuồng ngựa trong thành phố bị đóng cửa. Nhưng từ giờ cho đến lúc đó, chúng ta cần phải đi tiếp.” Emily muốn giúp cha mình và Joel nhìn được khắp xung quanh. Nhưng cô cảm thấy mệt mỏi quá. Cô biết là có một điều gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra với cái chân của mình. Cảm nhận được cơn đau của cô, Pegasus quay lại để kiểm tra.

Emily có thể thấy được câu hỏi trong mắt nó. “Chị cảm thấy không được khỏe, Pegs à.” Cô nhỏ nhẹ thú nhận. “Nhưng chị chưa thể nói với họ được. Trước hết chúng ta cần phải đi khỏi thành phố này và tìm cho ra Con gái thần Vesta đã.”

Cô nhìn vào gương mặt xinh đẹp của nó và cảm thấy bức bối vì ghen tị. Ở đâu đó ngoài kia có một cô gái khác đang vẫy gọi nó. Cô gái lạ mặt này đang nắm giữ trái tim của con tuần mã này, chứ không phải là Emily.

Mặc cho tất cả những nguy hiểm họ đang cùng trải qua Emily thấy oán giận cô gái lạ mặt ấy và cả cái nơi cô ấy sẽ giữ cuộc sống của Pegasus.

“Chúng ta có cái này đây ạ.” Joel gọi vọng ra từ đằng sau tòa nhà. “Emily ơi, cậu đưa Pegasus đến đây đi.”

Đột nhiên có tiếng la hét vọng từ bên trên xuống. Emily chỉ kịp nắm lấy bờm của Pegasus trước khi con tuần mã lao thẳng xuống sảnh và lên cầu thang. Ở tầng một, Pegasus tiếp tục chạy. Nó bắt đầu tăng tốc ở tầng hai chạy về phía Thần Diana thì có một người đàn ông bất tỉnh đổ vật xuống từ tầng trên xuống.

“Thần Diana ới!” Emily gọi, khi người đàn ông thứ hai cũng bị ném về phía trước và rơi lộn đầu xuống cầu thang.

“Ta đây.”

Pegasus nhảy qua người đàn ông thứ hai và đi lên tầng tiếp theo. Con tuần mã chạy xuống hành lang hẹp giữa những chuồng ngựa nhỏ xíu rồi hãm bước chân lại để ngừng trước Thần Diana một khoảng cách ngắn. Bà đứng đó, trước một cửa chuồng ngựa đang mở. Đầu bà gục xuống. Emily có thể nhìn thấy những giọt nước mắt lấp lánh trên má bà.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Emily hỏi. Cô nhìn vào chuồng ngựa và thấy một con ngựa cái với bộ lông màu hạt dẻ đang nằm dài trên sàn nhà. Nó nằm bất động.

“Nó chết rồi.” Thần Diana nói nhỏ. “Họ đã vắt kiệt sức của nó. Nhưng mấy người đó không cần biết. Ta đã nghe thấy bọn họ nguyện rửa nó. Nó đã sống một cuộc đời đau khổ ở cái nơi tồi tệ này còn bọn họ chỉ biết phàn nàn về chuyện sẽ phải mất cả núi tiền mới kiếm một con khác để thay thế nó.”

Khi bố Emily tới, thần Diana nhào tới trước túm lấy cổ ông rồi nhấc bổng ông lên.

“Cái thế giới này, cái nơi ông đang sống đây, đã trở thành như thế nào khi các người đối xử với động vật như vậy chứ?”

“Thần Diana ời, làm ơn bỏ bố con xuống đi!” Emily la lên. “Bỏ bố con xuống! Bố con không làm gì sai cả!”

“Có thể là không. Nhưng ông ấy sống trong một thế giới để mặc chuyện đó xảy ra.” thần Diana hạ Steve xuống mặt đất. “Điều này không thể tha thứ được.”

Cả Joel và Steve đều nhìn vào con ngựa đã chết. “Cháu biết là rất khủng khiếp.” Joel nói. “Cháu thật xấu hổ vì chúng cháu đã trở nên quá tàn bạo và xấu hổ cả với cách chúng cháu đối xử với động vật. Nhưng một số người đang cố thay đổi điều đó. Để làm cho mọi thứ tốt hơn.”

“Vậy thì các người đang thất bại trong nỗ lực của mình rồi đó.” Thần Diana nhổ nước bọt.

Bà chỉ vào con ngựa đã chết và nói: “Ta đã đi xa quá lâu. Khi mọi thứ kết thúc và thế giới của ta được phục hồi, ta sẽ quay trở lại. Điều này không được phép xảy ra lần nữa. Những nơi như thế này sẽ được nếm mùi cơn giận của ta.” Bà nhìn Joel và nói: “Cháu nói cháu đã biết đến ta qua những cuốn sách của cháu, đúng không? Rồi cháu sẽ hiểu cảm giác của của ta đối với những con thú này ra sao. Ta sẽ không tha thứ cho những kiểu hành hạ như thế này nữa đâu.” Bà băng qua một chuồng ngựa khác và bắt đầu mở cửa.

“Những con ngựa này phải được trả tự do. Đây không phải là cuộc sống dành cho chúng.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý với bà.” Steve nói. Ông bước tới gần thần Diana và đặt tay lên tay bà. “Nhưng chúng ta không có thời gian để giúp tất cả đâu. Thần Diana này, nghe tôi đi. Chúng ta không có nhiều thời gian trước khi hai gã này tỉnh dậy hoặc có ai đó nhận ra sự hiện diện của chúng ta ở đây. Hình như chúng ta đã đụng vào một vài còi báo động. Bà nghĩ xem ai sẽ quan tâm đến một cuộc đột nhập vào một chuồng ngựa chứ? Một chuồng ngựa, thần Diana ạ. Chính bọn Cru đó và bọn chúng sẽ nghĩ ngay đến ai

chứ?” Không chờ câu trả lời, ông đưa tay chỉ vào Pegasus. “Chúng sẽ nghĩ đến chú tuần mã này. Chúng ta phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Pegasus giậm mạnh chân và bắt đầu hí. Thần Diana dừng lại. Cuối cùng thì bà cũng bình tĩnh trở lại khi bà tiến gần đến con tuần mã và vỗ vỗ nhẹ vào cổ nó. “Dĩ nhiên rồi, ông bạn thân mến của ta, người nói đúng đấy.”

Bà nhìn vào những người khác và nói: “Chúng ta cần phải kiếm cho ra xe ngựa và đi ngay. Tôi sẽ quay lại để thả mấy con ngựa này sau.”

Emily nhìn vào những con ngựa khác trong mấy cái chuồng bé tí xíu đang nóng lòng buồn bã chờ đợi thần Diana mở cửa chuồng. Cô thấy thương cho chúng. Khi chuyện này kết thúc, cô hứa sẽ cùng tham gia với thần Diana để giải phóng chúng.

Trên đường đi xuống chiếc cầu thang dốc, Emily thấy một trong hai người đàn ông bất tỉnh bắt đầu cựa quậy. Ông ta có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Khi họ trở về được tầng chính, Joel dẫn đầu tất cả đi về phía sau tòa nhà.

“Chúng cháu tìm thấy chiếc xe này trong khu vực chứa đồ.” Joel giải thích khi chỉ vào một chiếc xe ngựa màu trắng đã bị hỏng. Nó đang nằm nghiêng qua một bên. Mái che đã bị rách nhưng bánh và khung xe thì vẫn còn khá chắc. “Họ sẽ không kịp chú ý đến sự biến mất của nó đâu.”

“Tôi cũng tìm ra được mấy thứ này cho chúng ta nè.” Steve giơ hai bộ quần yếm lên. “Tôi không thể đi ra ngoài với bộ đồ này được.” Ông chỉ vào đồng phục cảnh sát của mình. “Và thần Diana nữa, bà cũng không thể xuất hiện với bộ quần áo rách rưới như thế.”

Thần Diana gật đầu. Không nói thêm lời nào, bà cầm lấy bộ quần áo rồi đi sang khu vực khác để thay.

Chương 18

Emily mệt mỏi đứng tựa vào Pegasus trong khi bố cô, thần Diana và Joel cố hết sức để móc con tuấn mã vào xe. Trong khi họ cãi nhau về cách làm thế nào để thắng được bộ yên cương lên người nó, Emily nhận ra con tuấn mã này rất khác những con ngựa khác. Thân hình của nó lớn hơn rất nhiều so với những con ngựa bình thường và không có bộ yên cương nào vừa với nó cả. Đôi cánh lớn của nó lại càng làm cho mọi việc thêm rắc rối.

Cuối cùng, họ phải chia nhỏ nhiều phần của bộ yên cương ra để móc con tuấn mã vào thân xe. Pegasus không chịu được sợi dây da buộc qua đỉnh của đôi cánh làm chúng dính chặt vào cơ thể nó. Nó khăng khăng bắt họ phải để cho đôi cánh được tự do. Để đạt được điều đó, họ phải cố cột mọi thứ dưới đôi cánh của nó với hy vọng rằng cái chèn sẽ che được chúng để trông chúng không có vẻ gì đáng ngờ dưới ánh nắng ban ngày.

“Hãy thứ lỗi cho ta vì đã làm như thế này nhé, ông bạn già.” Thần Diana nói nhỏ. “Người xứng đáng được đẹp hơn thế này nhiều.”

Emily nhìn Pegasus, lúc này đã được nhuộm bằng một màu nâu đậm và đen lốm đốm và đang bị buộc vào một cái xe ngựa trắng tời tàn. Nó được thắng một cái yên không vừa và đeo một dây cương nặng trĩu thật kệt cồm trên khuôn mặt nó. Trông nó không giống với một con tuấn mã có đôi cánh tuyệt đẹp đã rớt xuống mái tòa nhà cô cách đây vài đêm. Emily cảm thấy khó chịu kinh khủng khi phải làm như thế với nó.

“Chị cũng xin lỗi em nữa, Pegs.” Cô vừa thì thầm vừa khó nhọc dựa vào người nó. “Chỉ cần thoát ra khỏi thành phố này là chị sẽ gỡ nó ra ngay cho em.”

Pegasus hí lên một tiếng nho nhỏ và thè lưỡi liếm liếm gương mặt Emily. Lưỡi nó nấn ná lên má cô một lúc. Nó hí lên khe khẽ với thần Diana.

“Bị sốt sao?” Thần Diana nhìn Emily. Bà đặt tay lên đầu cô rồi cau mày. “Đúng là cháu đang bị sốt.”

“Cái gì?” Steve cũng đưa tay sờ đầu và mặt của Emily. “Emily, con đang sốt bừng bừng đó!”

Emily biết là Pegasus đã nói ra điều đó vì mình.

Nhưng nó đã nói ra không đúng lúc. “Con cảm thấy không khỏe.” Cuối cùng cô thừa nhận. “Con nghĩ là tại cái chân đau của con.”

“Để bố xem đi con.” Bố cô khẩn khoản.

Emily được đưa vào trong xe. Bố cô bắt đầu mở những miếng gạc băng chân cái chân bị thương của cô ra. “Chúa ơi.” Ông la lên khi nhìn thấy chỗ nhiễm trùng nặng do móng vuốt của bọn Nirad gây ra. “Sao con không cho bố biết?”

“Con không thể. Chúng ta đang lo lắng để Pegasus được an toàn khỏi bọn CRU và bọn Nirad. Nó phải tìm thấy Con gái thần Vesta và mang cô ấy về lại xứ Olympus để thả lại Ngọn lửa.”

“Emily nói đúng đó.” Thần Diana nói. “Thắp sáng lại Ngọn lửa xứ Olympus là hy vọng duy nhất của cả hai thế giới chúng ta.”

“Chúng ta phải đưa con bé vào bệnh viện.” Steve khẳng định nói. “Nhìn con bé kìa, nó không được khỏe.”

Pegasus bắt đầu hí và giậm chân xuống đất.

“Pegasus không đồng ý với anh.” Thần Diana nói. “Nó biết là con bé ốm. Nhưng bọn Nirad cũng đã nếm máu của con bé. Bọn chúng cũng sẽ tìm ra con bé. Nếu anh mang nó đến một nơi nào đó để chăm sóc, ta đảm bảo với anh là bọn Nirad sẽ lần ra dấu vết ngay. Con bé phải đi với chúng ta để chúng ta có thể bảo vệ nó.”

Joel giờ cái hộp đựng dụng cụ đi dã ngoại lên: “Chúng ta có pho mát và băng gạc đây rồi ạ.” Cậu trấn an Steve. “Chúng ta có thể rửa vết thương ở

chân của cô ấy và băng nó lại. Sau đó chúng ta sẽ tìm Con gái thần Vesta và khi Pegasus đem cô ấy trở về lại xứ Olympus, chúng ta sẽ đưa Emily đến bệnh viện.”

“Bố, đó là cách duy nhất đấy.” Emily yếu ớt nói. “Giữ cho Pegasus được an toàn còn quan trọng hơn con rất nhiều. Nếu nó không hoàn thành nhiệm vụ này, bọn Nirad sẽ hủy diệt thế giới chúng ta. Lúc đó con có bệnh hay không cũng không còn quan trọng nữa.”

Steve thở dài. Ông miễn cưỡng nâng Emily ra khỏi ghế và đưa cô bé ra chỗ bồn rửa để rửa sạch hoàn toàn vết thương. Ông đã sử dụng tuýp kem cuối cùng và băng chân lại cho cô.

“Như thế này sẽ không được lâu đâu!” Ông nói khi băng bó xong.

“Không cần phải giữ lâu đâu, bố.” Emily nói.

“Chỉ vừa đủ để đưa Pegasus ra khỏi thành phố này là được rồi”.

Đột nhiên Pegasus bắt đầu hí lên.

“Bọn Nirad!” Thần Diana la lên khi bà đưa mũi hít hít trong không khí. “Chúng đang đến!”

“Từ đâu?” Steve hỏi.

“Từ hướng đó!” Thần Diana nhặt cây giáo lên và chỉ vào cánh cửa cuốn bằng kim loại màu xám.

“Đó là lối duy nhất để thoát ra. Chúng ta đã bị bẫy rồi!” Joel la lên.

Từ bên trên họ nghe thấy âm thanh của những con ngựa phản ứng khi bọn Nirad đến gần. Chúng hét lên ầm ĩ trong chuồng ngựa và đập dử dôi vào mấy cánh cửa.

“Tôi có ý này,” Steve la lên, “Joel và thần Diana hãy đi với tôi. Còn Em, con ở đây với Pegasus nhé. Nếu bọn chúng phá cửa, con phải chạy đi. Bọn con phải thoát ra cho bằng được.”

“Bố sẽ làm gì?” Emily la lên.

“Chúng ta sẽ thả mấy con ngựa.”

Chương 19

Pegasus giậm giậm chân xuống mặt đất và thở phì phò giận dữ khi nghe những tiếng gầm gừ của bọn Nirad tiến đến gần cánh cửa lớn bằng kim loại màu xám.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Emily thấy hai người đàn ông thần Diana đã tấn công lộn nhào xuống cầu thang. Mặt mũi họ trầy xước, đầy máu me và họ đi khập khiễng vì đã chạm mặt với vị thần hung dữ của xứ Olympus.

“Mấy người đã tấn công bọn ta!” Một trong hai người đàn ông gào lên. “Mấy người là ai?” Ông ta đưa mắt nhìn Pegasus đang được thả yên vào chiếc xe ngựa cũ. “Con ngựa này từ đâu đến? Nó không phải ngựa của bọn ta.”

“Nhưng cái xe ngựa kia thì đúng là của chúng tôi.” Người đàn ông kia giận dữ nói.

“Làm ơn nghe cháu đây này.” Emily chỉ vào cánh cửa cuốn. “Có những sinh vật bốn tay ở ngoài đó đang truy đuổi chúng cháu. Bọn nó sẽ giết các ông nếu thấy các ông. Bọn chúng không biết các ông ở đây. Hãy nấp đi cho đến khi chúng cháu đi khỏi!”

Mặt hai người đàn ông biến sắc khi nghe những âm thanh kinh khủng vọng đến từ bên ngoài chuồng ngựa. “Bốn tay là sao?” Một người đàn ông yếu ớt hỏi.

“Là sinh vật, quái vật, ma quỷ.” Emily nói: “Các ông muốn gọi bọn chúng là gì cũng được. Chúng cháu sẽ thả mấy con ngựa ra đánh lạc hướng

chúng để chúng cháu có thể thoát ra. Làm ơn hãy nghe cháu, các ông phải trốn đi.”

Từ trên cao có thêm nhiều tiếng ngựa, và tiếng đá mạnh vào mấy cái cửa. Mấy con ngựa trở nên điên cuồng trong chuồng của mình.

“Mấy người không thể thả mấy con ngựa của bọn ta ra được.” Một người đàn ông hét lên. Cả hai đều quay lại và chạy lên cầu thang. “Hãy ở nguyên vị trí. Bọn tôi sẽ gọi cảnh sát!”

Mọi người nghe thấy âm thanh đập thành thịch ở tầng trên, rồi tiếng móng ngựa rầm rập chạy xuống cầu thang. Hai người đàn ông vội nhảy sang một bên khi đám ngựa đầu tiên kéo xuống. Chúng điên cuồng chạy về phía chiếc xe ngựa, cặp mắt chúng hoảng loạn.

Emily chắc chắn là mấy con ngựa sẽ chạy tán loạn và đập nát chiếc xe ngựa.

Nhưng Pegasus đã kịp thời bung rộng cả hai cánh và đứng thẳng lên trên hai chân sau. Vẫn nằm trong xe ngựa, Emily được nhắc cao lên không trung. Con tuấn mã hí một tiếng vang trời làm tất cả những con ngựa đang sợ hãi kia phải dừng lại.

“Cái quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy?”, Một người đàn ông hét lên và mắt ông ta trở nên dại đi khi thấy đôi cánh màu trắng to lớn của con tuấn mã. Ông ta nhìn Emily và hỏi: “Cô là ai?”

“Cô là thứ gì chứ?” Người kia lên tiếng.

Bọn Nirad bắt đầu đập mạnh vào cánh cửa màu xám. Tiếng gầm gừ, rên rỉ của chúng hứa hẹn sẽ có một kết cục bi thảm cho tất cả mọi người nếu chúng vào được bên trong.

“Bố ời!” Emily hét trên cầu thang khi cái xe ngựa rơi xuống lần nữa. “Bọn chúng ở đây này!”

“Bọn tớ đang đến đây!” Joel nói vọng xuống khi có thêm những con ngựa chạy từ bên trên xuống. Emily có thể nhìn thấy những lỗ mũi nở to phập phồng và sự sợ hãi trong những đôi mắt hoang dại của những con

ngựa khi chúng tập trung quanh Pegasus. Con tuần mã đã đứng hẳn xuống, nhưng cánh nó vẫn đập và lúc lắc giận dữ.

Steve, Joel và thần Diana xuất hiện, vệt những con ngựa trên cầu thang ra để bước vào xe ngựa. Khi thần Diana thấy hai người đàn ông, bà giận dữ lao về phía trước.

“Hai người đáng phải chịu số phận đau đớn đang chờ đợi hai người đằng sau cánh cửa đó vì những gì hai người đã làm với mấy con ngựa. Đừng mong ta sẽ giúp nhé. Chỉ có bọn Nirad mới rủ lòng xót thương hai người thôi!”

“Thần Diana, chúng ta không còn thời gian nữa!”

Steve nhắc, rồi quay sang hai người đàn ông đang sợ hãi, ông nói: “Hãy lên lầu và trốn đi. Bọn Nirad muốn bắt chúng tôi, chứ không phải các anh. Hãy trốn đi và các anh sẽ được sống sót!”

Không chờ nhắc lại lần thứ hai, hai người đàn ông chen qua mấy con ngựa đang hoảng loạn và chạy lên phía cầu thang.

“Bọn ta vẫn sẽ gọi cảnh sát!”.

“Cứ gọi đi!” Steve nói. “Tôi là cảnh sát đây!”

“Bố!” Emily hét lên rồi chỉ vào cái cửa cuốn. “Bọn chúng đang cố phá cửa kìa bố.”

Tấm kim loại nặng đã bắt đầu bị oằn xuống dưới những nắm đấm tàn bạo của bọn Nirad.

“Cánh cửa đó sẽ không trụ được lâu đâu.” Steve chạy đến bên Pegasus và vớ lấy tấm chắn đang nằm dưới sàn. “Khi cánh cửa bị phá, mấy con ngựa sẽ bắt đầu chạy ừa ra. Nếu may mắn, chúng sẽ mở cho chúng ta một con đường xuyên qua bọn Nirad. Pegasus, tất cả trông cậy vào mi đó, mi phải đưa chúng ta thoát ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

Pegasus khịt khịt mũi rồi lắc đầu. Bộ móng guốc sắc của nó đập đập xuống sàn trong khi đôi mắt giận dữ của nó nhìn vào cánh cửa cuốn đã bắt đầu lung lay.

Steve nhảy vào trong xe và nắm dây cương. Joel và thần Diana nhảy lên theo sau ông.

“Bám chặt nhé mọi người.” Steve nhắc khi ông nhảy lên chiếc ghế dành cho người xà ích. Ông tóm lấy dây cương và nói: “Sẽ hơi bị xóc đó.”

Có thêm nhiều vết lõm trên cánh cửa cuốn màu xám bằng kim loại. Nó bắt đầu bị lung lay ở phía trên.

Những móng vuốt dài và nhọn của bọn Nirad bắt đầu xuất hiện và chọc thủng cánh cửa.

Cuối cùng cánh cửa bị bật tung khỏi rãnh trượt và văng ra. Nó rơi ra ngoài đường đê bẹp gí hai tên Nirad xuống.

Pegasus rít lên. Những con ngựa bắt đầu hoảng sợ.

Hoảng loạn, chúng bắt đầu giẫm đạp lên nhau. Chúng chạy qua cánh cửa đã bị sập và đè lên hai tên Nirad nằm phía dưới.

Không quan tâm đến hai đồng bọn đã ngã xuống những tên Nirad khác vẫn nhảy về phía trước và cố vượt qua mặt những con ngựa kia. “Pegasus, đi nào!” Steve la lên. “Giờ thì đi nào!”

Emily cảm thấy chiếc xe ngựa giật mạnh về phía trước khi Pegasus bắt đầu chạy. Một vài tên Nirad cố tìm cách trèo qua những con ngựa đang hoảng sợ để chạy về phía họ. Một trong số bọn chúng nhảy lên không trung, qua mấy con ngựa đang điên loạn và đáp xuống phía bên kia của chiếc xe. Trong khi hai cánh tay này bám vào xe ngựa, hai cánh tay kia của nó chộp lấy Emily và nắm được tóc cô. Emily hét lên, cào cấu vào hai cánh tay lực lưỡng của tên Nirad khi nó kéo cô lại gần hơn.

Joel phản ứng ngay lập tức. Cậu đâm vào mắt tên Nirad. Nhưng tên này đánh trả lại. Nó thả một tay đang vịn xe ngựa ra, và đâm một cú trời giáng làm Joel bật ngựa ngay khi thần Diana vung cây giáo lên rồi lao về phía trước.

Khi đầu ngọn giáo đụng vào bộ ngực trần của tên Nirad, hấn thả Emily ra và rú lên đau đớn, sau đó hấn văng ra khỏi xe.

“Bám chắc vào!” Bố Emily la lên khi họ tiến đến cánh cửa đã đổ sập.

Pegasus phi về phía cánh cửa. Chiếc xe ngay lập tức theo sau. Với hai tên Nirad bị đè nằm ở dưới, cánh cửa giờ đây giống như một cái cầu thang. Chiếc xe nhôong phía sau lên rồi bay vài mét vào không trung. Tất cả mọi người đều hét lên.

Chiếc xe rơi xuống mặt đất. Mặc dù tất cả những người bên trong đều bị ngã xuống sàn, nhưng không hiểu sao chiếc xe vẫn đứng thẳng. Không dừng lại, Pegasus phi hết tốc lực về phía trước dọc theo Đường số 50.

Emily cố gắng leo trở lại trên ghế. Cô liếc nhìn khu chuồng ngựa và giật mình. Vẫn đang có thêm một đám Nirad vừa đuổi theo vừa giơ bốn cánh tay của chúng đe dọa vừa gào thét giận dữ vì đã để vượt mất họ. Chúng không chú ý đến những con ngựa đang hoảng sợ khi chúng cố đuổi theo chiếc xe ngựa.

“Đi nào, Pegs, đi thôi!” Emily thét lên.

Emily chỉ có thể đếm được mười hai tên Nirad trước khi cô kịp đếm xem có bao nhiêu tên đang đuổi theo họ.

Với hai tên nằm dưới cánh cửa thì hiện có ít nhất mười bốn tên Nirad trong thành phố New York, và tất cả đang truy lùng họ.

“Emily, cháu ổn chứ?” Thần Diana lo lắng kiểm tra Emily có bị thêm vết cắt nào không. “Bọn chúng có làm các cháu bị thương không?”

Emily lắc đầu và đưa tay lên đầu nắn nhẹ. “Không ạ, cháu không sao. Nhưng cháu nghĩ cháu sẽ bị mất một mảng da đầu ở chỗ cái con Nirad đó rút tóc cháu.”

“Cháu cũng không sao ạ.” Joel vừa lau bầu vừa ôm lấy một bên hông. “Cháu nghĩ là cháu bị gãy vài cái xương sườn thôi. Đúng là cú đâm mạnh thật.”

“Chúng đánh bại cả Hercules cơ mà.” Thần Diana giải thích. “Cho nên cũng chẳng ngạc nhiên khi chúng có thể đánh bại cháu.”

Đi thêm vài dãy nhà, Pegasus đi chậm lại. Nó ngừng hẳn sau khi đi thêm vài dãy nhà nữa. Mọi người run rẩy trèo ra khỏi chiếc xe ngựa.

Emily đi khập khiễng đến bên Pegasus và vuốt vuốt mõm nó. “Em không sao chứ, Pegs?”

Mắt con ngựa mở to rực sáng vì sợ hãi trong khi mũi nó vẫn còn phập phồng. Nó nhẹ nhàng rúc vào cổ cô.

“Cái xe gần hỏng rồi.” Joel nói khi Steve đang xem xét mấy chỗ bị hỏng của chiếc xe. “Thật ra cái xe này đã bị hỏng trước cuộc tấn công. Thêm một cú bay như lúc này thì nó sẽ không trụ thêm được một phút nào nữa đâu.”

“Lúc này chúng ta đã gặp may đó.” Steve nghiêm giọng nói khi đang kiểm tra mấy cái bánh xe lớn.

“Nhưng chúng ta cần phải đi trước bọn Nirad. Bọn bốn tay đó thật nguy hiểm chết người.”

“Đúng thế.” Thần Diana nói, “Và với ba con mắt, chúng có thể nhìn đủ các hướng.”

“Ba mắt á?” Joel hỏi. “Thật không ạ? Cái thứ ba ở đâu ạ?”

“Ở đằng sau đầu. Dưới mái tóc bấn thiu của chúng ấy.” Thần Diana giải thích. “Theo những gì chúng ta biết thì bọn nó không nhìn rõ với con mắt đó. Nhưng cũng đủ để không bị đánh lén.”

“Làm sao chúng ta có thể đánh thắng được bọn chúng?” Emily hỏi. Cơn sốt tăng lên làm cô cảm thấy mệt và yếu hơn. “Bọn chúng quá mạnh.”

“Chúng ta cần sợi dây cương đó.” Thần Diana nói.

“Có nó thì chúng ta mới có thể đánh thắng bọn chúng”.

“Cùng với Ngọn lửa nữa.” Joel thêm vào. “Một khi Pegasus mang Con gái thần Vesta về được xứ Olympus để thắp sáng lại Ngọn lửa, bà sẽ có lại sức mạnh đúng không ạ?”

Thần Diana gật đầu: “Đúng. Nhưng chúng ta phải tránh xa khỏi bọn Nirad cho đến khi Pegasus có thể bay lại được. Nó là cách duy nhất để chúng ta có thể trở về nhà.”

Emily nặng nhọc dựa vào Pegasus để đứng vững.

“Bố cô bé nhận thấy nét mặt mệt mỏi của cô. Con đang càng lúc càng mệt hơn đó.” Ông lo lắng nói. “Thôi, để bố bế con lên xe. Con cần phải ngủ một lát.”

Emily không phản đối khi bố cô bế cô vào xe. Có một cái chăn nữa ở sẵn dưới ghế. Ông cầm lên choàng quanh người cô bé.

“Con nằm xuống nghỉ đi.” Ông khuyên cô. “Bố sẽ cố tìm ra chỗ để ẩn nấp qua đêm. Sau đó khi thành phố tỉnh giấc, chúng ta sẽ trà trộn vào những chiếc xe khác và bắt đầu tìm đường ra khỏi Mahattan.”

Khi bố cô leo lên chiếc ghế dành cho người xà ích, thần Diana ngồi xuống cạnh cô. Bà choàng một cánh tay quanh người Emily để bảo vệ cô bé và kéo cô lại gần hơn. “Ngủ đi, con gái”, bà nói nhỏ. “Chúng ta sẽ về nhà sớm thôi.”

Khi Emily thức dậy, mặt trời đã lên cao và thành phố lại ồn ào náo nhiệt như thường lệ. Nhưng hình như có nhiều tiếng còi xe cảnh sát hơn bình thường, và những âm thanh đáng sợ từ mấy chiếc trực thăng vẫn còn văng vẳng trên đầu.

Thần Diana vẫn ngồi bên cạnh cô. Nhưng bố cô và Joel đã đi đâu mất.

“Chúng ta đang ở đâu vậy ạ?” Emily lơ mơ hỏi khi cô đưa mắt nhìn chung quanh.

Dường như họ đang ở trong một công trình xây dựng nằm giữa rất nhiều máy trộn xi măng.

Có một dàn giáo lớn trên đầu họ, che chắn họ khỏi tầm nhìn của mấy chiếc trực thăng vẫn đang bay rất thấp trên bầu trời thành phố.

“Bố cháu biết chỗ này nên đưa chúng ta tới đây.” Thần Diana giải thích, “Ông ấy nói chúng ta sẽ an toàn khi ở đây một lúc. Ông ấy cũng nói đây là một nơi tên là Trung Tâm. Mặc dù ta không hiểu rõ nghĩa của nó là gì.”

Emily cảm thấy nhẹ nhõm: “Điều đó có nghĩa là chúng ta đã đi ra khỏi mấy cái chuồng ngựa rồi.”

Pegasus vẫn bị buộc vào xe ngựa. Nó hí lên khe khẽ và cố quay lại nhìn Emily.

“Chào buổi sáng, Pegs.” Emily nói nhỏ.

“Người đẹp ngủ trong rừng đã thức dậy rồi đây.” Bố cô nói.

Steve và Joel chui ra từ một cái lỗ hổng trên hàng rào cao vòng quanh khu công trình. Khi họ tới, Pegasus hí lên.

“Nó ngửi thấy mùi đường.” Joel nói. Cậu nhìn sang thần Diana. “Cháu đoán là bà cũng cần một ít. Chúng cháu có rất nhiều cho cả hai vị đây ạ.”

“Và có thêm vài thứ cho cái chân của con đây.” Bố Emily nói khi ông đặt cái túi xuống đất. Ông đặt tay lên trán cô: “Con đã hạ sốt một chút, nhưng không nhiều.”

“Con cảm thấy thế nào?”

“Cũng không tệ lắm ạ.” Emily nói dối. Sự thật là cô cảm thấy rất kinh khủng. Đầu cô nhức như bữa bố, cơ thể đau nhói còn chân cô co giật từng cơn như nhịp đập của trái tim vậy.

“Hôm nay con đỡ rồi. Con hy vọng là mình thoát ra khỏi New York trước khi bọn Nirad lại tìm thấy.”

“Chúng ta sẽ thoát được mà.” Cha cô nói. “Giờ thì chúng ta có bánh mì tươi và phô mai kem, Thần Diana, bà và Pegasus có thể ăn ngũ cốc nữa.”

“Mọi người nhìn này,” Joel vừa nói vừa thò tay vào lục lọi trong chiếc túi giấy, “chúng ta lên trang nhất của tất cả các báo này” cậu đưa tờ báo cho Emily. “Cậu xem cái tit trên trang nhất đi. TUẤN MÃ BIẾT BAY LÀ TIN VỊT! Cậu có tin được không? Nửa triệu người đã thấy chúng ta bay lên ở Đại Lộ số 5 và bọn họ xem đó là một trò bịp bợm!”

Emily nhìn vào hình ảnh mờ mờ về cuộc đào thoát của họ. Hình ảnh giống như được chụp điện thoại và được phóng to lên để thấy rõ từng chi tiết. Cô có thể nhận ra Pegasus với đôi cánh màu trắng to lớn của nó. Nhưng cô không nhận ra mình và cũng không thấy mặt Joel.

Emily nhanh chóng đọc lướt qua bài báo: “Một cảnh trong phim? Họ thật sự mong những người đã thấy chúng ta nghĩ đây chỉ là một cảnh để quảng cáo cho một bộ phim mới của họ ư? Và nhìn này, họ thậm chí còn chả nhắc gì đến bọn Nirad! Họ nghĩ là mọi người đều ngốc hết sao?”

“Họ không nghĩ là mọi người ngốc hết đâu.” Steve lấy thêm nhiều thứ trong túi ra. “Nhưng tôi cá là bọn CRU đã lệnh cho mấy tờ báo đăng như thế. Tôi chắc rằng nếu có ai đó muốn hỏi về tính xác thực của câu chuyện thì họ nên gặp một người không thân thiết lắm với bọn CRU để có một cái nhìn chính xác. Đây có lẽ lại là điều tốt nhất cho chúng ta. Dư luận sẽ không tìm kiếm thêm nữa. Đặc biệt vì Pegasus...” bố cô dừng lại và cố nghĩ ra những từ tốt nhất. Cuối cùng, ông nói: “Vì lông nó không còn là màu trắng nữa.”

Trong ánh nắng ban ngày, Emily có thể nhận ra việc nhuộm đen cho Pegasus trong đêm tối thật là kinh khủng. Đầu, bờm và một phần cổ của con tuần mã màu đen. Nhưng xuống dưới chân trước thì có một vệt dài màu nâu rõ rệt. Xuống sâu hơn nơi phần lưng chuyển sang màu nâu nhạt. Và xuống cuối tấm chăn lông và đuôi lại là màu đen.

Trông nó lúc này cũng rất lạ y như lúc nó còn màu trắng sáng vậy.

“Thôi, ta ăn đi để còn tiếp tục đi nữa chứ.” Steve lôi hết số thức ăn còn lại ra. “Chúng ta có rất nhiều thức ăn cho hôm nay nhưng không còn nhiều thời gian nữa.”

Đúng như dự đoán, Pegasus đang rất đói. Con tuần mã ăn ngẫu nhiên hết ba hộp lớn ngũ cốc ngọt thêm vài túi đường nâu và mật ong rồi sau đó mới ăn chậm lại.

Thần Diana cũng gần như vậy. Emily kinh ngạc quan sát bà bốc từng vốc ngũ cốc từ trong hộp để ăn và rót thẳng mật ong từ bình vào miệng.

“Thật là ngon!” Thần Diana nói khi miệng còn đang đầy thức ăn. “Các người gọi nó là gì vậy?”

“Một vài người thích gọi nó là bữa sáng.” Steve cười khúc khích. “Nhưng phần lớn chúng cháu gọi nó là đồ bỏ đi. Số ngũ cốc đó chứa quá

nhều đường đủ làm cho một đứa trẻ năng động cả ngày.”

“Nhưng nó gần giống như thức ăn tiên đấy, nó là thứ thức ăn duy nhất mà chúng cháu có thể có được trong lúc này.” Joel nói thêm.

“Ngon lắm.” Thần Diana đồng ý. “Nó khác với những đồ ăn thức uống dành cho các vị thần, nhưng nó vẫn rất ngon.”

Sau món ngũ cốc, thần Diana và Pegasus lại ăn hết hai hộp bánh donut nhúng mật ong.

Emily nhìn thần Diana ăn ngốn ngấu và nghĩ có lẽ bà sẽ bị chướng bụng. Bố cô có mua một bánh mì cho cô nhưng cô không tài nào ăn nổi. Cô bắt gặp ông đang nhìn mình, nhưng thật may là ông không căn nhắc cô vì đã không ăn.

“Thế giới của các người thay đổi quá nhiều so với lần đầu tiên khi ta tới đây.” Thần Diana nói khi vớ lấy cái bánh donut cuối cùng. “Suy cho cùng thì nó cũng không tệ lắm.”

“À chúng tôi cũng có những mặt tốt chứ.” Steve nói khi đang sát trùng vết thương của Emily. Mặc dù ông không bắt Emily phải ăn cái bánh mì vòng Bagel nhưng ông vẫn muốn cô bé uống thuốc giảm đau. Khi băng bó chân cho cô xong, ông ngồi xuống và lắc đầu. “Chúng ta phải xem lại vết thương đó càng sớm càng tốt. Nó càng lúc càng tệ hơn đó.”

Emily không cần bố cô phải nói ra điều đó. Cô đã biết từ lâu. Và cô đang nghĩ là Pegasus cũng biết. Con tuần mã luôn ngoái đầu lại để kiểm tra cô, và hí lên khe khẽ.

“Ôi, gần bảy giờ rồi.” Steve nói, nhìn đồng hồ. “Chúng ta phải đi thôi. Nhà thần sẽ quay lại làm việc ngay bây giờ đấy. Tôi không muốn người ta thấy chúng ta ở đây và biết chúng ta đã làm gì với cái hàng rào.”

“Bây giờ vẫn còn hơi sớm mà. Máy chiếc xe ngựa khác đã ra đường đâu bố.” Emily nói.

“Chúng ta không có nhiều lựa chọn đâu.” Bố cô nói. “Nếu chúng ta nhanh chân đi lên khu nhà giàu thì chắc cũng không ai để ý đâu.”

Khi thức ăn đã được cất trở lại vào trong túi rồi treo dưới hai cánh của con tuần mã để không ai thấy, bố Emily lại ngồi vào chiếc ghế dành cho người xà ích. “Sẵn sàng chưa, Pegasus?” Pegasus hí lên và bắt đầu chuyển động. “Chúng ta sẽ phải đi tới chiếc cầu ở Đường số 59.”

“Đường số 59 à?” Thần Diana lặp lại. “Ông Steve này, chẳng phải khu đó là nơi bọn CRU tập trung mọi nguồn lực để tìm chúng ta sao? Ông chắc là ông muốn tới đó chứ?”

“Chúng ta không còn cách nào khác cả.” Steve giải thích. “Cây cầu là con đường ngắn nhất bên trên mặt đất ở Manhattan đó. Ông nắm dây cương ngựa. Chúng ta không thể đi qua đường hầm hay đi phà được. Hơn nữa, để đối phó với bọn Nirad đang hoành hành khắp thành phố thì bọn CRU và quân đội cũng đã bận tối mắt tối mũi rồi. Hy vọng là chúng ta có thể ở ngoài vùng phủ sóng của ra đa.”

Ông nhìn vào con tuần mã và nói: “Được rồi, Pegasus, đi nào. Nhưng từ từ và nhẹ nhàng thôi. Chúng ta không được gây chú ý.” Pegasus hí khe khẽ một lần nữa và bắt đầu đi.

Chương 20

Paelen lại bị còng vào giường lần nữa. Lần này bọn họ còng ở cả cổ tay lẫn mắt cá chân.

Cú đánh vào đầu chỉ làm cậu choáng váng trong chốc lát. Nhưng khi cậu tỉnh dậy và năn nỉ mấy người đàn ông đi giúp Pegasus, lời cầu xin của cậu đã bị làm ngơ.

Đặc vụ J đứng ở cạnh giường, nhìn chăm chăm vào cậu: “Ta khuyên mi nên xem lại việc nói chuyện với bọn ta”, hắn nói. “Ta được quyền sử dụng vũ lực để moi cho được điều ta cần từ mi. Ta cho mi từ giờ đến sáng để quyết định. Nếu không ta sẽ phải sử dụng những biện pháp vô cùng tàn bạo mà mi chưa bao giờ trải qua. Tùy mi lựa chọn.”

Nhưng Paelen đã có sẵn những dự định trong đầu. Cậu không có ý định hợp tác. Trong đầu cậu giờ chỉ có hai ý nghĩ. Thứ nhất, tìm cho ra Pegasus; thứ hai, báo cho nó biết những nguy hiểm nó sẽ phải đối mặt.

Khi đặc vụ và người của hắn bỏ đi, Paelen tập trung vào mấy cái tay bị còng. Thoát khỏi cái còng tay này không phải là việc quá khó. Vấn đề là làm sao có thể thoát ra khỏi khu vực này. Đặc vụ đã nói là họ có mắt răn. Việc họ có thể bắt được cậu ở tầng bên dưới cho thấy lời đặc vụ J nói là không ngoa. Nhưng có cái gì nhìn thấy cậu ở đây không?

Paelen căng mắt nghiên cứu cẩn thận mọi bức tường và góc ngách trong phòng, tìm xem có cái gì trông giống như mắt răn không. Cậu không thấy có gì bất thường cả.

Cậu lặp đi lặp lại với mình rằng: “Mắt răn chỉ có ở hành lang thôi.” Vì hướng đi cũ đã bị chặn, cậu sẽ phải tìm một hướng khác để ra khỏi khu vực

này. Một lần nữa, cậu nhìn vào lỗ thông gió trên trần nhà. Cậu cảm thấy chắc chắn là không có con mắt rắn nào ở đó. Sau khi quyết định, Paelen bắt đầu tập trung vào hai cái còng và miễn cưỡng sử dụng kỹ năng duy nhất của mình, của một vị thần vùng núi Olympus.

Phải công nhận rằng làm như thế cực kỳ đau đớn. Bắt đầu với cổ tay bên phải, cậu gập ngón tay cái lại thật chặt và bắt đầu kéo. Cũng giống như những lần trước khi bị xích ở xứ Olympus, Paelen có khả năng kéo dẫn xương ở bàn tay cho đến khi cái còng tay bằng kim loại tuột ra. Cậu lặp lại quy trình đó với tay trái của mình.

Khi cả hai bàn tay đã được tự do, Paelen ngồi dậy và sờ vào cái còng ở mắt cá chân. Cậu nhăn mặt đau đớn khi xương hai bàn chân kéo dẫn ra cho đến khi cái còng từ từ tuột ra. Khi không còn bị còng nữa, cậu trở về hình dạng bình thường và thở phào nhẹ nhõm.

Paelen ép tai vào cửa và nghe ngóng. Cậu đếm được có ít nhất ba người đang đứng bên ngoài cánh cửa. Họ đang mài mê bàn luận về một thứ gì đó gọi là bóng đá. Khi họ không còn chú ý nữa thì họ sẽ không bao giờ nghe thấy cậu di chuyển.

Paelen bò lên giường. Đứng trên đồng gối, cậu quét đôi mắt sắc bén của mình về hướng lỗ thông gió. Nó chật hẹp, thậm chí khá khó chui qua đối với một người như cậu. Nhưng nếu cậu có thể kéo dẫn cơ thể đủ dài, cậu biết cậu vẫn có thể chui qua.

Chỉ có bốn con ốc gắn trên nắp lỗ thông gió. Cậu nắm lấy một bên góc của cái nắp lỗ thông gió và bắt đầu kéo mạnh. Chỉ tốn một tí sức là cậu đã kéo bật nó ra khỏi tường. Cậu giấu nó dưới gối.

Paelen nhìn thật nhanh về cửa lần nữa rồi với tay lên. Cậu nhấn hai lòng bàn tay của mình lên phần kim loại phía trong lỗ thông gió rồi đu người chui vào trong đó.

Đúng như dự đoán, lối vào bên trong ống chật khùng khiếp. Paelen phải đau đớn kéo dài từng khớp xương của cơ thể ra mới có thể chui lọt qua được. Chỉ khi đó cậu mới nhận ra rằng xương sườn của mình chưa hoàn

toàn lành hẳn. Khi di chuyển, cậu cảm thấy từng cơn đau nhói lên từ khung xương sườn đã bị kéo giãn ra của mình.

Nghiến răng nhả mặt chịu đau, cậu chui vào vô số đường hầm trong ống thông gió. Nhưng lỗ ra lớn hơn nhiều so với lỗ vào nên cậu có thể lấy lại được hình dạng ban đầu của mình.

Vừa bò về phía trước, Paelen vừa sử dụng mọi giác quan để nghe ngóng xem có hiểm nguy rình rập không.

Khi đến một ngã ba, cậu dừng lại. Nghiêng người về bên trái, cậu không nghe thấy gì. Vẫn còn là sáng sớm nên không có nhiều người hoạt động trong tòa nhà này.

Nhưng cậu nghe thấy có tiếng nói ở bên phải. Paelen nhận ra một trong số những giọng nói đó. Đó là đặc vụ J.

Paelen không nghe rõ những gì hắn nói. Nhưng cậu nghe rõ ràng từ “Pegasus”. Đặc vụ J đang nói về con tuần mã!

Paelen di chuyển theo những giọng nói, thật nhanh và thật yên lặng. Dần dần, giọng của tên đặc vụ đó mỗi lúc một lớn hơn. Cậu đến một đường hầm ngắn và từ cuối đường hầm, có ánh sáng hắt lên qua một lỗ thông gió khác. Thông qua lỗ thông gió đó, cậu nghe thấy giọng của đặc vụ J đang nói với hai người đàn ông khác.

Cậu tiến tới chỗ để ngó. Paelen nhận ra rằng nếu thò đầu ra đúng lúc, cậu có thể nhìn xuống văn phòng qua những khung cửa chớp của lỗ thông gió.

Đặc vụ J đang ngồi ở một bàn lớn, lưng quay vào lỗ thông gió. Paelen sửng sốt khi thấy một chiếc xăng đan của thần Mercury ở trên bàn trước mặt hắn. Đặc vụ J vừa cầm chiếc thứ hai ve vẩy trên không vừa nói chuyện. Paelen nhìn vào người đàn ông kia và thấy đang ngồi trước bàn là đặc vụ O, là người trẻ hơn. Cậu không biết người thứ ba đang ngồi bên cạnh đặc vụ O.

“Vậy cậu nghĩ sao chứ?” Đặc vụ J hỏi.

Đặc vụ O nhún vai: “Tôi không biết. Nhưng có quá nhiều trùng hợp cho thấy chuyện đó không thể là giả. Kết quả việc kiểm tra thẳng bẻ và việc nó

cứ dính líu đến câu chuyện này hoài. Đôi xăng đan này, và con ngựa có cánh đó nữa, nó tên là Pegasus phải không? Còn mấy con quái vật trong thành phố này thì sao? Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng tôi bắt đầu tin thằng bé. Tôi nghĩ có thể chúng ta đang thật sự phải đối phó với một loạt các vị thần của vùng núi Olympus chứ không phải là người ngoài hành tinh như ban đầu chúng ta nghĩ.”

Đặc vụ J quay sang người đàn ông còn lại. “Còn anh thì sao, đặc vụ T?”

“Tôi đồng ý với đặc vụ O.” Anh ta nói. “Chúng tôi có hàng trăm người đang truy lùng khắp các khu vực ngoài kia để tìm dấu hiệu của một vụ rơi hoặc một cuộc hạ cánh tàu không gian nào đó. Chúng tôi cũng đã liên lạc với NORAD để xem có phát hiện nào từ vệ tinh nào không. Nhưng không có bất cứ dấu hiệu hoặc dấu vết gì đến từ không gian cả.”

Đặc vụ J chửi thề: “Chó thật! Tôi phải làm sao để giải thích hết những chuyện này? Bộ Chỉ huy đang bị ám ảnh với việc tìm kiếm những người ngoài hành tinh này. Quan trọng hơn cả là khám phá cho được khoa học kỹ thuật của họ. Cứ nhìn những vũ khí thu thập được từ vụ Roswell đi. Khoan hãy đề cập đến những vụ bắt bớ gần đây. Công nghệ của người ngoài hành tinh là vô giá, và Bộ Chỉ huy muốn chúng ta cung cấp thêm thông tin!”

“Anh hãy bình tĩnh lại đi!” Đặc vụ O nói: “Coi chừng anh tự làm mình đột quy đấy!”

Đặc vụ J giơ một ngón tay lên cảnh cáo. “Anh không cần bảo tôi phải giữ bình tĩnh. Đất nước chúng ta có quyền lực nhất trên hành tinh này! Vì sao? Vì chúng ta có những vũ khí tối tân nhất được phát triển từ công nghệ ngoài hành tinh. Làm sao tôi có thể giải thích được rằng đứa trẻ này và con ngựa biết bay kia không phải đến từ bên ngoài trái đất, nhưng những câu chuyện thần thoại từ xưa lại trở thành sự thật? Rồi đến những gì nữa? Ma cà rồng? Người sói? Hay là những cô tiên nhỏ cười mấy con kỳ lân?”

“Tôi biết rất khó nuốt trôi vụ này.” Đặc vụ O nói. “Nhưng nếu chúng ta nghĩ rằng chuyện này không thể xảy ra thì sẽ khá là ngu ngốc đấy.”

“Rồi còn những chuyện khác thì sao?” Đặc vụ J hỏi. “Thần Jupiter, thần Apollo, thần Cupid, và những nhân vật huyền thoại khác. Các anh có nghĩ là họ cũng tồn tại không? Và nếu có thì tại sao trước đây chúng ta không hề nghe gì về họ?”

Paelen thấy đặc vụ O nhún vai. “Tôi không biết. Có lẽ là họ không muốn bị tìm thấy. Họ muốn giấu mình khỏi thế giới hiện tại. Nhưng trong thần thoại đúng là có nói rằng thần Mercury đi khắp thế giới với đôi xăng đan có cánh. Hãy nhìn vào cái vật anh đang cầm trên tay đi. Mấy nhà khoa học nói gì về chúng?”

“Chả nói gì cả.” Đặc vụ J làu bàu. “Không thể nào biết chúng được làm từ những vật liệu gì. Họ nói đó là kim cương, hồng ngọc và ngọc bích thật được gắn ở hai bên cánh. Nhưng những sợi lông trên đôi cánh không thể tìm thấy được ở bất cứ loài chim nào trên trái đất hết. Cái da của chiếc dây cương cũng vậy. Họ không thể cho chúng ta biết xuất xứ của chúng.”

“Vậy đứa trẻ chúng ta thấy là thần Mercury thật?” Đặc vụ T hỏi.

Đặc vụ O gật đầu: “Nó nói đó là một trong số những cái tên của nó.”

Đặc vụ J khịt mũi: “Nó cũng nói mình là Hercules, thần Jupiter và Paelen ưu Tú nữa. Tôi không nhớ được nhiều từ những gì nó nói.”

“Còn sợi dây cương thì sao?” Đặc vụ T hỏi.

“Cũng giống như đôi xăng đan thôi,” Đặc vụ J chua chát đáp. “Những vật dụng không thể tìm ra nguồn gốc. Đúng là vàng thật. Nhưng có nhiều thứ được trộn lẫn trong đó nữa. Họ cũng tìm thấy nước bọt trong đó. Nhưng kết quả DNA không khớp với bất cứ loài ngựa nào trên hành tinh này cả. Cũng giống như đứa trẻ kia và cái thứ quái quỷ chúng ta đang để trên bàn mổ ấy.”

“Vậy thì nó có thể là của con Pegasus thật không?” Đặc vụ O nói.

Đặc vụ thở nặng nhọc: “Chúa ơi, tôi hy vọng là không. Chúng ta ở đây để tìm người ngoài hành tinh, chứ không phải tìm thần xứ Olympus. Nhưng chúng ta vẫn không biết chắc được gì cho đến khi có được họ ở đây để chúng ta có thể tự kiểm tra con tuần mã đó.”

Paelen muốn nhảy dựng lên. “Họ đã tìm ra Pegasus rồi ư?”

“Chừng nào thì chuyện đó xảy ra?” Đặc vụ O hỏi anh này thấy đặc vụ khi đang nhìn, một thiết bị nhỏ trên cổ tay.

“Theo những di chuyển trong hiện tại, tôi nghĩ là họ sẽ bị bắt và được đưa tới đây trước trưa hôm nay.” Ông nói.

“Làm sao anh tìm ra bọn họ được?” Đặc vụ T hỏi, “Lần cuối tôi nghe nói thì họ đang trốn trong công viên.”

“Họ trốn trong công viên cách đây vài giờ rồi.” Đặc vụ J nói. “Có hai người đàn ông làm việc ở chuồng ngựa tại Đường số 50 vừa được đưa đến. Họ gọi cho cảnh sát và nói rằng có bốn người với một con ngựa có cánh màu trắng đã đột nhập vào chuồng ngựa của họ và - lấy đi một xe ngựa. Với thông tin đó, không khó để chúng ta định vị được chiếc xe ngựa và theo dõi nó.”

“Bốn người?” Đặc vụ O lặp lại. “Trong bức ảnh chỉ có hai đứa trẻ với con Pegasus. Hai người còn lại ở đâu ra vậy?”

“Hai người đàn ông ở chuồng ngựa nói rằng có một phụ nữ rất cao và cực khỏe tên là Thần Diana. Họ nói là bà ta cầm một ngọn giáo và đánh họ bất tỉnh vì họ đã đối xử không tốt với mấy con ngựa.”

Paelen đã phải lấy tay bịt miệng để khỏi kêu lên. Thần Diana đang ở thế giới này! Nếu Pegasus kể với bà về việc cậu đã đánh cắp sợi dây cương thì cậu biết sẽ không có cách gì để thoát khỏi cơn thịnh nộ của bà. Nhưng cũng thật kinh khủng khi nghe những người này nói họ sẽ mang con gái của thần Jupiter vào tòa nhà này.

“Người lớn kia đi với chúng là một cảnh sát của thành phố New York, tên là Steve Jacobs. Cô bé trong bức ảnh là đứa con gái mười ba tuổi của ông ta. Chúng tôi không biết bằng cách nào và vì sao họ lại dính líu đến chuyện này. Và chúng tôi cũng không biết đứa trẻ kia là ai. Nó có thể giống như thần Mercury của chúng ta mà nó cũng có thể là một đứa trẻ con bình thường. Hai người chủ chuồng ngựa nói rằng có mấy con quỷ kéo đến ngay sau khi họ đột nhập vào nơi đó. Tôi vừa xem mấy bức ảnh do người của ta

chụp. Những sinh vật này đi xuyên qua cánh cửa cứ như nó được làm bằng bơ vậy.”

“Bọn chúng tìm ai??” Đặc vụ O hỏi.

“Con tuấn mã.” Đặc vụ J nói. “Ít nhất đó là những gì mà hai người đàn ông kia nói.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bọn chúng bắt được họ trước chúng ta?” Đặc vụ T hỏi.

“Không thể được.” Đặc vụ J tự tin nói. “Chúng ta đã biết được vị trí của họ. Con Pegasus và cái xe ngựa đã bị bao vây tứ phía. Họ mà di chuyển là chúng ta biết ngay. Chúng ta đã chết chặn ở cây cầu ở Đường số 59. Chúng ta chỉ cần chờ đợi cho con mồi sập bẫy thôi.”

Đặc vụ O lắc đầu: “Với tôi thì nghe có vẻ hơi mạo hiểm đấy. Nếu chúng ta đã biết họ ở đâu, sao chúng ta không đến bắt luôn đi? Sao chúng ta biết chắc hẳn là họ sẽ cố đi qua cầu?”

Đặc vụ đứng dậy, ông ta ngáp to rồi vươn vai. “Vì đó là cách tôi sẽ làm nếu tôi là họ.” Ông đáp: “Các anh cứ nghĩ thử xem, nếu chúng ta để cho họ đi ra ngoài một khu vực trống trải, con ngựa sẽ có thể bay đi mất. Chúng ta cần phải bắt họ tại nơi nó không thể sử dụng đôi cánh của nó được. Những làn xe ở giữa cây cầu sẽ giúp được ta rất nhiều đấy. Cây cầu sẽ giống như một cái lồng khổng lồ vậy.”

“Nhưng ông có chắc là họ sẽ cố để thoát khỏi thành phố không?” Đặc vụ O hỏi.

Đặc vụ J gật đầu: “Họ phải thoát ra khỏi thành phố trước khi những sinh vật kia có thể tìm thấy họ lần nữa. Cây cầu là đường gần nhất để đi khỏi Manhattan. Họ không có đủ thời gian để đi lên khu nhà giàu đến một cây cầu khác được. Ngoài ra, chúng ta cũng đang canh chừng những nơi đó nữa mà. Thành phố New York đã được siết chặt. Không còn đường nào để thoát ra đâu.”

Ông đặt chiếc xăng đan xuống. “Chúng ta còn vài giờ nữa trước khi siết cái bẫy. Sẽ là một đêm dài đó. Tôi phải đi nghỉ đây. Nếu họ được đưa đến

đây sớm thì phải tách họ ra ngay. Tôi muốn nói chuyện với từng người một. Đặc biệt là hai đứa trẻ. Tôi có cảm giác người phụ nữ đi cùng họ không phải con người. Nếu bà ta giống như thần Mercury của chúng ta thì bà ta sẽ không nói. Nhưng tôi chắc chắn là hai đứa trẻ sẽ nói.”

Đặc vụ T có vẻ hoài nghi: “Nếu thần Mercury đã không nói, sao ông biết là hai đứa trẻ kia sẽ nói?”

“Tôi chắc chắn vì chúng ta biết ít nhất có một đứa là con người.” Đặc vụ J nói. “Và không giống như cái người ngoài hành tinh kỳ lạ hay còn được gọi là người bạn thuộc vùng Olympus kia của chúng ta, tôi chắc là cô bé sẽ không chịu nổi các cuộc tra tấn đâu.”

Paelen cảm thấy sốc khi nghe như thế. Họ đang lên kế hoạch tra tấn cô gái cậu nhìn thấy trong bức ảnh với Pegasus. Cô ấy chỉ là một đứa trẻ! Tuy nhiên, hình như họ không quan tâm.

Cuối cùng ba người đàn ông đó cũng rời khỏi văn phòng và đóng cửa lại sau lưng họ. Paelen chờ một lúc để chắc chắn là họ không quay lại. Khi đã chắc chắn, cậu bò tới phía trước và dùng lực để đẩy một bên miếng lưới của lỗ thông gió. Các ốc vít bung ra dễ dàng.

Nhưng lần này, Paelen cẩn thận hơn. Thay vì đẩy miếng lưới ra hoàn toàn, cậu chỉ bẻ cong nó một chút. Khi đã có vừa đủ chỗ, cậu nhăn mặt đau đớn và kéo dãn xương mình một lần nữa.

Từng chút một, Paelen điều chỉnh cơ thể mình cho tới khi cậu đổ ào xuống văn phòng của đặc vụ J. Cậu đáp xuống sàn thật nhẹ nhàng. Không quay trở lại hình dáng ban đầu, cậu với lấy đôi xăng đan của thần Mercury. Ném nó vào lỗ thông gió, Paelen nhanh chóng trèo lên ngay lập tức. Sau khi đã đóng lỗ thông gió lại, cậu ôm chặt lấy đôi xăng đan và trở lại hình dáng ban đầu. Rồi cậu quay trở lại đường hầm thật nhanh và trở về khu vực của mình.

Paelen để lại đôi xăng đan trong lỗ thông gió bên ngoài phòng mình. Rồi cậu lại đau đớn thay đổi hình dáng, trườn lại về phòng và đóng nắp lỗ thông gió lại.

Sau khi hài lòng vì thấy tất cả đã trở lại bình thường, cậu nằm xuống giường. Cậu tra hai cái còng vào tay và chân vào trở lại rồi trở về hình dáng ban đầu.

Cậu đã từng đặt kế hoạch trốn thoát để tìm Pegasus. Nhưng cậu biết cơ hội tìm ra con tuần mã trong cái thế giới lạ lẫm này là rất thấp. Sau khi nghe được những gì đặc vụ nói về việc họ sẽ bắt Pegasus và thần Diana rồi chuyển cả hai đến cùng trong tòa nhà này thì Paelen hiểu mình cần phải làm gì. Paelen sẽ án binh bất động.

Cậu sẽ chịu đựng sự tra tấn và bất cứ điều gì bọn chúng định làm với cậu. Cậu sẽ không chống trả chúng. Cậu sẽ không cố tìm cách trốn đi. Cậu sẽ chờ cho đến khi những người kia đến. Rồi thì, vào thời điểm chín mùi, cậu sẽ lấy đôi xăng đan của thần Mercury rồi giúp Pegasus và thần Diana thoát ra.

Họ sẽ cùng nhau trở về lại với tàn tích cửa vùng núi Olympus.

Chương 21

Khi chiếc xe ngựa chạy chậm chậm dọc đường số 18, Emily cảm thấy thật may mắn khi không có ai chú ý đến họ quá nhiều. Ngoại trừ mấy chiếc máy trực thăng đang vùn vụt phía trên thành phố và cảm giác đau đớn mà cô phải chịu, nếu là vào một ngày khác thì có lẽ cô đã rất thích thú với chuyến đi này. Cô cố không để cho mí mắt sụp xuống. Cô thấy trong người nóng ran và biết là cơn sốt đang hoành hành. Thần Diana vẫn quàng tay ôm lấy cô và liên tục sờ trán cô.

“Cố lên, con gái,” bà dỗ dành, “không còn lâu đâu.”

Khi đang mê man trong cơn sốt, Emily cảm thấy như có tiếng mẹ cô đang nhẹ nhàng nói với mình, đang động viên cô hãy can đảm tiến tới. “Con sẽ cố, mẹ ơi.” cô lẩm bẩm.

Thần Diana khẽ ôm cô. Emily lơ mơ nghe thấy thần Diana nói chuyện với cha mình.

“Steve này, mẹ của Emily đâu?”

“Cô ấy đã mất cách đây ba tháng”, ông nói giọng buồn bã. “Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Em. Hai mẹ con rất thân thiết với nhau.”

Emily nghe bố mình trả lời và thấy cổ họng cô như thắt lại. Mẹ cô chắc sẽ rất thích Pegasus và chắc sẽ sát cánh cùng họ chiến đấu.

“Vậy nên con đang đau buồn à?” Thần Diana nhẹ nhàng nói. Bà ôm nhẹ Emily an ủi. “Con gái tội nghiệp của ta. Giờ thì ta đã hiểu.”

Chiếc xe đi lên Đại lộ số 1. Cố giữ cho đầu óc tỉnh táo, Emily ngấm những con đường đang vùn vụt lướt qua. Chẳng mấy chốc họ đã đi ngang

qua tòa nhà Liên Hiệp Quốc. Cứ qua được một tòa nhà thì Emily lại lo sẽ gặp bọn Nirad rượt đuổi theo sau họ. Nhưng cho đến giờ thì chuyển đi hoàn toàn yên ả.

“Chú Steve, họ có cho xe ngựa đi trên cầu không?” Joel hỏi nhỏ.

“Không,” ông trả lời, “nhưng chú có mang theo thẻ cảnh sát đề phòng trường hợp có ai cố chặn chúng ta lại.”

Không lâu sau đó họ tiến tới lối để dẫn lên cây cầu ở ở Đường số 59.

“Đến nơi rồi đây.” Steve nói to với Pegasus. “Mi muốn chúng ta đi theo con đường ở dưới mấy khung sắt của chiếc cầu hay đi trên làn đường không có mái che bên ngoài cùng?”

Pegasus hí lên vài lần và khịt khịt mũi.

Thần Diana nghiêng người về phía trước để dịch lại: “Nó nói nó muốn đi trên mấy chỗ thoáng để phòng hờ có chuyện gì không hay xảy ra. Nó nói rằng đôi cánh của nó đã hồi phục lại nhiều rồi và nó có thể kéo luôn cả cái xe nếu cần thiết.”

“Nếu nó chắc chắn như vậy thì...” Steve nói, “Pegasus, hãy đi theo phía bên phải nhé. Như thế chúng ta sẽ lên được làn đường bên ngoài cùng.”

Khi chiếc xe ngựa chạy đến khu vực này, họ thấy xe cộ chạy nườm nượp trên cầu.

“Hình như đang có rất nhiều người muốn rời khỏi thành phố giống chúng ta đó.” Joel nói. “Làn đường bên ngoài cùng đang bị kẹt xe đấy ạ. Tất cả các xe đều bị kẹt không di chuyển được.”

“Chỗ kia đi được kìa.” Thần Diana gợi ý và chỉ vào làn đường ở giữa cầu, chỗ có mái che. Chúng ta phải vào đó để đi tiếp.”

“Mi đã nghe quý bà nói rồi đấy, Pegasus,” Steve nói, “hãy đưa chúng ta lên cầu và thoát khỏi khu Manhattan nào.”

Khi chiếc xe ngựa nhập vào dòng xe cộ đang lưu thông trên đường, họ nghe những âm thanh lóc cóc kỳ lạ trên nền cầu bằng thép. Những chiếc xe

khác giảm tốc độ khi họ đi ngang qua, nhưng lại không nhìn vào chiếc xe ngựa.

Khi vừa đi được nửa đường, Emily thấy họ đang đi ngang qua khu Đảo Roosevelt. Cô cố nhớ lại lần cuối cùng cô đã có mặt ở đó. Đó là lúc mẹ cô còn sống, cũng phải hơn một năm rồi. Họ đã làm một chuyến đi ra khỏi thành phố vào cuối tuần. Cô nhớ là cô đã rất hào hứng khi được đi đến đảo Long và Công viên Wildwood của tiểu bang. Emily nhớ cô đã rất hạnh phúc khi họ đã có thời gian đi bơi cùng nhau và... “Ui cha.” Steve nói, “không ổn rồi.”

Thoát ra khỏi dòng ký ức đang ủa về, Emily cố gắng tập trung chú ý. Dòng xe cộ đang lưu thông bắt đầu chạy chậm lại rồi ngừng hẳn.

“Mọi người nhìn đằng kia kìa, tất cả xe cộ đã dừng lại. Joel lo lắng khi chỉ vào những làn đường khác đi theo hướng ngược lại.

Pegasus cũng hí lên một tiếng cảnh báo và bắt đầu ngúc ngoắc đầu. Tai nó dỏng về phía trước và nó nhe răng ra.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Thần Diana chồm tới phía trước, nhìn xung quanh rồi hỏi.

“Tôi có một linh cảm xấu về chuyện này.” Joel nói.

“Pegasus cũng vậy.” Thần Diana cũng đồng ý.

Emily ngồi dậy, nhìn quanh chiếc xe. Khi cô nhìn về phía lối vào ở phía sau cây cầu, mắt cô mở to sợ hãi. Chỉ cách xe ngựa của cô vài chiếc xe là cả một hàng dài xe tải của quân đội. Những người lính nhảy xuống khỏi xe và giương vũ khí lên.

“Bố...”

Đột nhiên từ hai bên cầu, hàng loạt những chiếc trực thăng được trang bị vũ khí đâm bổ xuống và lượn lờ trên đầu họ. Hàng loạt vũ khí chĩa thẳng vào chiếc xe ngựa.

“Đây là một cái bẫy!” Cha cô gào lên.

“Và tất cả chúng ta đã sập bẫy.” Joel hét lên.

“Không được di chuyển! Hãy ở yên tại chỗ!” Một giọng nói cảnh cáo vang lên từ loa phóng thanh đặt trên một trong những chiếc trực thăng đó. “Các bạn đã bị bao vây rồi, hãy ở nguyên vị trí!”

Không dừng lại, Steve nhảy ra khỏi chiếc xe. “Joel, giúp chú nào. Chúng ta phải giải thoát cho Pegasus!”

Emily cố đứng lên, nhưng cái chân bị nhiễm độc của cô không thể chịu nổi sức nặng của thân hình cô. Cô ngã ngồi xuống lại trên ghế. Cô không thể nhúc nhích được nữa. Tất cả những gì cô có thể làm là giương mắt nhìn trong khi thần Diana đứng lên và giờ ngọn giáo lên không trung. Bà chuẩn bị chiến đấu chống lại quân đội.

“Đừng, thần Diana ơ!” Emily yếu ớt đưa tay ra chạm vào phần đuôi của ngọn giáo. “Họ sẽ giết bà mất. Hãy đi với Pegs. Làm ơn rời khỏi đây đi ạ! Hãy cứu lấy vùng núi Olympus!”

“Đừng có nói những lời ngu xuẩn như thế nữa.”

Thần Diana đáp trả lại. “Ta không cho phép những tên ngu xuẩn kia làm hại cháu. Nếu họ muốn chiến đấu, ta rất sẵn lòng chống trả!”

Tất cả mọi người đều nghe tiếng bước chân chạy rầm rập trên cầu khi quân lính bắt đầu bao vây họ từ nhiều phía.

“Nó được tự do rồi!” Steve la lên khi kéo sợi dây da cuối cùng ra khỏi người Pegasus. Joel xé cái chăn ra khỏi cánh nó rồi vỗ vào mông con tuần mã.

“Đi đi, Pegasus! Hãy đi đi!” Joel gào lên. “Hãy ra khỏi đây! Đi tìm Ngọn lửa để cứu cả hai thế giới của chúng ta.”

Thoát khỏi sợi dây cương, Pegasus quay lại và chạy về phía chiếc xe ngựa. Nó hí lên thật to với Emily, cố vươn về phía trước để chạm tới áo cô bé và nâng cô lên.

“Không! Pegs! Chị không thể nhúc nhích được.”

Emily la lên khi cô yếu ớt đưa tay chạm vào con tuần mã. “Hãy đi đi em! Hãy mang thần Diana theo và rời khỏi đây! Đừng để cho bọn họ bắt được

em!” Nước mắt Emily chảy dài khi cô cố gắng đẩy đầu con ngựa ra.

“Làm ơn đi mà, đi đi cưng.”

“Dừng lại!” Vài người lính đã tới gần và giơ vũ khí lên. “Giơ tay lên và không được nhúc nhích.”

“Đi đi Pegs!” Emily la lên với toàn bộ sức lực còn lại của mình.

Không khí đầy những tiếng nổ lộp bộp thật lạ.

Thoạt đầu, Emily nghĩ mấy người lính đang bắn đạn vào họ. Nhưng rồi cô thấy vô số phi tiêu bằng lông vũ tấn công vào Pegasus. Chỉ một lúc sau, một phần tư móng của nó giống như một cái đệm để cắm kim găm đầy những phi tiêu màu sắc sặc sỡ.

“Cái trò điên rồ gì thế này?” Thần Diana kêu lên tức giận khi bà cũng bị những phi tiêu gây mê bắn trúng. Bà giận dữ giật chúng ra khỏi hai cánh tay và ném đi.

Steve và Joel cũng bị trúng phi tiêu. Ngay lập tức họ đổ gục xuống, bất tỉnh.

Nhờ vào vị trí của mình nên Emily chưa bị trúng tên. Nhưng vì ngày càng có nhiều người tiến về phía họ, Pegasus mở rộng cánh để che chở cho cô và hứng hết những mũi phi tiêu nhắm vào cô.

“Đừng lo cho chị, Pegs.” Emily khỏe. “Làm ơn đi đi mà!”

Nhưng Pegasus không chịu đi. Nó đứng thẳng lên trên hai chân sau, ngửa đầu ra rồi rít lên giận dữ. Hai chân trước của nó hất mạnh lên không trung, cảnh báo sẽ có một cái chết đau đớn cho bất cứ tên lính nào dám tiến lại gần.

Thần Diana cũng tham gia vào trận chiến, bà giơ ngọn giáo lên chuẩn bị chiến đấu.

Rồi Emily cảm thấy cổ cô nhói lên thật mạnh khi có một phi tiêu đã nhắm trúng đích. Cô nghe thấy tiếng Pegasus kêu lên giận dữ và thấy nó lao nhanh về phía trước để tấn công vào đám lính trước khi mọi thứ trở nên tối sầm lại.

Chương 22

Emily mở mắt ra. Cô đang nằm trên, giường bệnh viện trong một căn phòng trắng toát sạch sẽ. Có một mũi kim gắn trên tay cô, và vô số những ống gắn từ các túi dung dịch được treo ngược.

Bên cạnh giường là rất nhiều dụng cụ có dây dính vào đầu và ngực cô. Nó phát ra những tiếng bíp bíp đều đều như nhịp đập của tim cô vậy.

Cái chân bị thương của cô được treo lơ lửng trên không, bọc trong một lớp dày những băng và gạc. Mặc dù được băng bó kỹ lưỡng, nó vẫn run lên đau đớn.

“Chào cháu, Emily!”

Một y tá đứng lên từ chiếc ghế bên cạnh giường.

“Đừng nhúc nhích nhé cháu”, cô nói. “Cô sẽ đi gọi bác sĩ.”

Emily cố gắng nhớ lại điều cuối cùng đã xảy ra. Rồi tất cả mọi việc hiện ra trong đầu cô. Cây cầu, tiếng gầm của Pegasus, thần Diana tay cầm ngọn giáo chuẩn bị chiến đấu. Cô nhớ phi tiêu đã phóng trúng cổ mình và sau đó là một màn đen kịt. Điều cuối cùng cô nhận ra làm một cảm giác lạnh ngắt chạy dọc sống lưng cô. Bọn CRU.

Emily cố gắng, bước xuống đất. Nhưng không được vì chân đau quá và vì nó đã bị treo lên cao rồi. Thở phì phà phì phò, cô nằm xuống lại. Cô không thể chiến đấu được.

Cô y tá quay trở lại với hai người đàn ông. Một người mặc quần áo bác sĩ, người kia mặc một bộ đồ đen và ngự trên khuôn mặt ông ta là một vẻ lạnh lùng. Cả hai đều ở độ tuổi trung niên.

“Chào cháu, Emily?” Vì bác sĩ nói với một giọng thân thiện chẳng phù hợp với vẻ lạnh lùng trong mắt ông tí nào. “Sáng nay chúng ta thấy thế nào rồi?” Người đàn ông kia không cố tỏ ra thân thiện.

Đột nhiên Emily hiểu ra tất cả mọi chuyện cha cô đã nói về đội đặc vụ bí mật của chính phủ. Cô đang gặp rắc rối to rồi.

“Chúng ta á?” Emily lặp lại, “Tôi không biết ông, nhưng tôi cảm thấy kinh khủng lắm.” Cô nhìn vào người kia: “Ông có phải là người của CRU không?”

“Phải. Tôi làm việc cho Trung Tâm Nghiên Cứu Quốc Gia.” Hắn lạnh lùng đáp. “Cô có thể gọi tôi là đặc vụ. Chúng tôi có rất nhiều câu hỏi quan trọng dành cho cô.” Hắn nhìn sang vị bác sĩ. “Ông có thể để chúng tôi ở đây. Tôi và Emily cần nói chuyện một lát.”

“Tôi cần phải kiểm tra bệnh nhân của mình.” Vị bác sĩ nói.

“Ông có thể kiểm tra sau.” Đặc vụ J trả lời.

Giọng nói của hắn cho thấy rằng sẽ không có thảo luận, không có tranh cãi. Mệnh lệnh của hắn phải được thực hiện. Không nói thêm lời nào, vị bác sĩ rời khỏi phòng.

“Bố tôi đâu?” Emily lo lắng hỏi. “Làm ơn cho tôi gặp ông ấy đi.”

“Ta nghĩ là cháu chưa đủ khỏe để gặp những người vào thăm đâu.” Đặc vụ J nói. “Cháu đang bị nhiễm trùng rất nặng và phải chịu nhiều tổn thương về cơ bắp. Thật ra thì cháu đã rất may mắn vì các bác sĩ ở đây đã cứu được cái chân của cháu. Mặc dù vậy, ta rất tiếc phải nói là từ nay về sau cháu đi đứng sẽ rất khó khăn đó.”

Emily không cảm thấy may mắn gì cả. Cô cảm thấy sợ. Không phải, cô cảm thấy kinh hãi thì đúng hơn. Cô đang ở đâu đây? Họ đã làm gì với bố cô và Joel? Họ có làm đau Pegasus không? Còn thần Diana thì sao?

“Làm ơn nói cho tôi biết đi. Bố tôi đang ở đâu?”

“Ông ấy ở gần đây thôi.” Đặc vụ J tiến lại sát bên giường.

“Mỗi quan tâm đầu tiên của bọn ta là chăm sóc cho cháu. Nếu cháu hợp tác thì vào đúng thời điểm, ta sẽ cho ông ấy đến gặp cháu.”

Emily nhìn rõ sự lạnh lùng trong đôi mắt màu xanh xám của hắn.

“Hợp tác ư?”

“Đúng, hợp tác.” Đặc vụ J nói rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. “Ta có rất nhiều câu hỏi cần được giải đáp. Và cháu đúng là người có thể giúp được ta điều đó.”

“Tôi hả? Tôi không biết gì hết. Tôi chỉ muốn gặp bố tôi thôi.” Emily nói.

“Cháu phải trả lời những câu hỏi của ta trước đã. Rồi bọn ta sẽ có thể cho cháu gặp bố cháu.”

Đặc vụ J lấy trong túi ra một cái máy ghi âm nhỏ. Ông nhấn công tắc để bật nó lên. “Giờ thì ta muốn cháu nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra. Cháu tìm thấy con ngựa biết bay ở đâu. Nó từ đâu đến?”

“Tên của nó là Pegasus,” Emily chỉnh lại, “và nó không phải là một con ngựa. Nó đến từ vùng núi Olympus. Nó bị sét đánh và rơi xuống mái tòa nhà của tôi. Đó là tất cả những gì tôi biết.”

“Ta chắc là cháu biết nhiều hơn thế mà.” Đặc vụ J dỗ dành.

“Không, tôi không biết”, Emily khẳng định, Pegasus ở đâu? Làm ơn cho tôi gặp nó. Nó sẽ không hiểu điều gì đang xảy ra với mình. Nó sẽ sợ hãi khi thấy các ông.”

“Con tuấn mã không sao hết.” Người đàn ông nói.

“Lúc đầu nó gây cho bọn ta rất nhiều rắc rối khi giết quá nhiều người của ta trên cầu. Nhưng sau đó bọn ta đã khống chế được nó.”

Câu trả lời làm Emily bối rối. Nhưng trên hết, cô sợ cho Pegasus. Cô nhớ là đã thấy mấy tên lính ở trên cầu giờ súng lên.

“Ông đã bắn nó, phải không?”

“Bọn ta buộc phải làm như vậy, nó muốn giết người của bọn ta.” Đặc vụ J nói.

“Ông đã bắn Pegasus!” Emily gào lên, “Tại sao chứ? Tất cả những gì nó làm là để bảo vệ chúng tôi! Giờ nó ra sao rồi? Nó còn sống không?”

“Ta đã nói với cháu rồi, Emily, nó khỏe. Mấy vết thương của nó đã được chữa trị, và nó đã bình tĩnh hơn rất nhiều so với trước đây.”

“Tại sao ông không để cho chúng tôi được yên chứ?” Emily khóc. “Chúng tôi có làm hại ai đâu. Pegasus chỉ muốn về nhà.”

“Nhà nó ở đâu?” Đặc vụ J vội vã hỏi.

“Tôi đã nói rồi,” Emily vừa thút thít vừa trả lời. “Ở xứ Olympus ấy.”

“Ừ, cháu đã nói rồi. Nhưng chính xác ra thì xứ Olympus ở đâu?” Đặc vụ J nhấn mạnh. “Làm sao cháu tới được đó?”

“Tôi không biết.” Emily gào lên. “Làm ơn cho tôi gặp nó được không?”

“Chưa được. Cháu vẫn còn quá yếu, chưa thể đi được đâu.”

Emily ghét phải đồng ý với ông ta, nhưng ông ta nói đúng. Cô cảm thấy thật khủng khiếp.

“Tôi đã ở đây bao lâu rồi?”

“Bốn ngày.”

“Cái gì?” Cô la lên rồi hít vào một hơi thật dài.

“Ta đã nói với cháu rồi, Emily, cháu đang yếu lắm.”

Đặc vụ J tiếp tục: “Cháu đang bị nhiễm trùng rất nặng. Bọn ta thật sự nghĩ là cháu không thể qua khỏi.”

“Nhưng cháu đã được đem trở về từ cõi chết. Cháu là một cô bé rất quyết đoán. Vậy bây giờ, ta sẽ hỏi cháu một lần nữa. Cháu biết gì về con ngựa bay đó? Tại sao nó có mặt ở đây?”

“Tôi đã nói với ông rồi, nó không phải là một con ngựa!” Emily giận dữ đáp trả rồi ngồi bật dậy. Nhưng ngay sau đó cô phải nằm xuống vì cử động như thế làm cô thấy đau vô cùng. “Nó là Pegasus”, cô nói nhỏ “Nó không nên có mặt ở đây. Ông phải để cho nó và thần Diana đi.”

“Ừ, đúng, thần Diana”, đặc vụ J nói. “Một phụ nữ rất thú vị. Rất mạnh mẽ. Bà ta đã nhất quyết không trả lời tất cả các câu hỏi của bọn ta. Các nhà khoa học của bọn ta vẫn đang nghiên cứu xem chính xác bà ta là giống loài gì.”

“Bà ta là con gái của thân Jupiter.” Emily nói và tỏ ra sự giận dữ hơn. “Đúng vậy đó. Khi thần Jupiter biết được những gì ông đã làm với bà ấy và Pegasus thì ông ấy nổi giận đó.”

“Thần Jupiter á?” Đặc vụ J nói. “À, nếu họ thật sự đến từ xứ Olympus như cháu nói thì tại sao thần Jupiter không đến đây luôn đi? Ông ấy đang chờ đợi điều gì? Ta sẽ rất vui được nói chuyện với ông ta về con gái ông ấy đấy!”

Emily nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lùng dò hỏi của hắn. Trong đôi mắt ấy có điều gì đó cảnh báo rằng cô không nên nói gì thêm. Nếu sau bốn ngày mà hắn vẫn còn những câu hỏi cần phải trả lời thì điều đó cho thấy cha cô và Joel đã không hợp tác. Cô nhanh chóng nhận ra rằng cô càng nói nhiều thì tình trạng những người kia sẽ càng nguy hiểm hơn. Cô nhắm mắt lại: “Tôi không khỏe. Tôi rất mệt. Làm ơn để tôi ngủ một chút.”

“Một chút nữa thôi.” Đặc vụ J nói. “Cháu cho ta biết tại sao Pegasus và thần Diana lại có mặt ở đây đi.”

“Tôi không biết.” Emily bướng bỉnh nói. “Sao ông không tự đi hỏi họ ấy?”

Đặc vụ J lắc đầu giận dữ. “Ta đã hỏi rồi. Thần Diana không nói gì còn ta sẽ trông như một thằng điên nếu nói chuyện với con ngựa.”

“Pegasus không phải là một con ngựa!” Emily la lên. Bố cô từng dạy rằng sử dụng bạo lực không bao giờ là một giải pháp tốt đẹp. Nhưng lúc ấy, thật sự cô chỉ muốn đánh cho đặc vụ J một cái. “Nó là một vị thần của vùng núi Olympus.”

“Ngựa hay gì đi nữa thì tôi cũng muốn biết tại sao bọn họ ở đây. Cháu phải nói cho ta biết.” Đặc vụ J nói.

“Tôi đã nói với ông rồi, tôi không biết tại sao họ ở đây. Tôi chỉ biết là ông phải để họ đi. Họ không thuộc về thế giới này của chúng ta.”

“Còn thần Mercury thì sao?” Đặc vụ J hỏi.

“Mercury á?” Emily bối rối lặp lại. “Sao Thủy á? Hành tinh Mercury á?”

Đặc vụ J lắc đầu: “Không, không phải cái hành tinh.” Ông nói về cấu kình. “Thần Mercury, vị thần truyền tin của xứ Olympus ấy. Ông ta cũng có mặt ở đây. Nếu câu chuyện của họ là thật thì có ít nhất ba vị thần xứ Olympus ở trong thành phố của ta. Đó là chưa kể đến bọn sinh vật kia, hay chúng được gọi với bất cứ cái tên gì đi nữa.”

“Bọn Nirad.” Emily buột miệng trả lời.

Ngay lập tức cô nhận ra mình mắc bẫy. Đặc vụ J đã lừa được cô buộc cô phải nói ra.

“Ừ, bọn Nirad.” Ông lặp lại. “Tại sao bọn chúng lại có mặt ở đây?”

Emily không muốn trả lời thêm câu hỏi nào của hắn nữa. Cô cảm thấy rất mệt và đã phạm quá nhiều lỗi rồi. Thay vì trả lời, cô nhắm mắt lại và ngả người xuống giường.

“Tôi muốn gặp bố tôi.”

“Trả lời câu hỏi của ta trước đã.” Đặc vụ J nhấn mạnh.

Emily không nói gì. Với đôi mắt nhắm nghiền, cô vẫn còn nghe thấy hơi thở của hắn. Hắn đang rất giận dữ. Đột nhiên cô cảm thấy cái chân bị thương đau nhói:

Rú lên đau đớn, cô mở mắt ra. Một nụ cười độc ác nở trên môi đặc vụ J còn tay của hắn đang bóp cái chân đang treo lơ lửng trên không trung của cô. Hắn đang bóp vào vết thương một cách ác ý.

“Tại sao họ ở đây?” Hắn ra lệnh. “Hãy nói cho ta biết.”

Emily đau quắn quại. Cô chưa từng nếm một cơn đau nào như thế cả. Đau đến nỗi cô không thể hét lên được và phổi cô như bị xé toạc ra. Trước mắt cô là một trời sao, tai cô lùng bùng với tiếng nước òng ọc chảy.

Chỉ vài giây sau đó, cô lịm đi.

Chương 23

Paelen lấy tay bịt miệng khi nhìn thấy cô gái trên giường bệnh qua lỗ thông gió. Cậu biết đặc vụ J rất tàn nhẫn khi thẩm vấn mình. Nhưng cậu chưa bao giờ có thể tưởng tượng hăn lại làm điều này với một đứa trẻ.

Khi quay trở lại trong lỗ thông gió, cậu thấy mừng vì cô bé đã ngất đi. Cậu không biết mình có thể chịu nổi một cú bóp tàn bạo như vậy lên một vết thương đang toác miệng không nữa. Khi chuyện này kết thúc, Paelen tự hứa sẽ bắt đặc vụ J nhận thức được việc hành hạ một cô bé như vậy là một sai lầm nghiêm trọng.

Từ khi những người kia được đưa đến khu vực này, đặc vụ J và O có vẻ ít quan tâm đến cậu hơn. Họ ngày càng ít dành thời gian bắt cậu phải trả lời thẩm vấn. Cậu có thể được tự do nguyên cả ngày mà không cần phải gặp ai. Và như thế, cậu có nhiều thời gian hơn để đi ra khỏi phòng tìm thần Diana và Pegasus.

Nhưng khi đi qua mê cung các ống thông gió, cậu vẫn không tìm ra manh mối nơi bọn họ giam những vị thần xứ Olympus kia. Cậu chỉ có thể tìm thấy phòng của Emily vì nó cùng hành lang với phòng cậu và cậu nghe được tiếng các bác sĩ nói về cô ấy thông qua những ống thông gió.

Trong đường hầm dẫn về phòng mình, Paelen thấy đôi xăng đan của thần Mercury nằm ngay trước mặt. Cậu đẩy chúng sang một bên để đi qua và lẩm bẩm: “Thần Diana ơi, bà ở đâu? Tôi phải tìm ra bà cho bằng được!”

Paelen vẫn còn đặt tay trên đôi xăng đan khi đang nói. Đôi cánh nhỏ xíu bỗng hồi sinh, bắt đầu vỗ cánh, đập chờn rồi chuyển động. Paelen nhảy lên và suýt chút nữa đã hét lên trong đường hầm lỗ thông gió chật hẹp khi

đôi xương đan ngọc nguyệt trong tay cậu. Theo bản năng, Paelen ném chúng đi. Đôi cánh ngừng chấp chới ngay lập tức và trở lại trạng thái bất động ban đầu. Paelen đưa tay về phía trước và thận trọng khều chiếc găng nhất. Vẫn không có gì xảy ra. Cậu khều khều lần nữa. Vẫn không có gì xảy ra. Cậu đưa tay ra cầm nó lên.

Đôi cánh vẫn im lìm. Rồi cậu cầm chiếc thứ hai lên. Vẫn vậy, đôi cánh vẫn không nhúc nhích.

“Hãy đi tìm thần Diana.” Cậu nói nhỏ.

Đôi cánh bắt đầu đập mạnh và đôi xương đan lại như có sức sống trở lại. Paelen nắm lấy chúng thật chắc.

Nhưng cậu không ngờ lại bị lộn nhào và uốn cong trong lỗ thông gió chật chội này. Nếu cậu không có khả năng kéo giãn cơ thể của mình thì có lẽ sức mạnh của đôi xương đan đã làm gãy tất cả các đốt xương của cậu khi chúng làm cậu quay mòng mòng trong này để hoàn thành mệnh lệnh của cậu rồi.

Paelen bị văng mình về phía trước thật mạnh khiến cậu đau ghê gớm. Không nhìn thấy gì và không kiểm soát được bản thân, cậu bị kéo lê qua mê cung những ống thông gió dài của tòa nhà. Cậu cố giữ thăng bằng.

Mới vài giây trước chúng đi bên trái. Rồi ở một ngã ba khác, chúng lại quẹo sang phải. Vài giây sau, đôi xương đan lại kéo cậu xuống một chỗ rất sâu và dài.

“Khoan, chờ chút!” Paelen la lên khi nhận ra ý định của đôi xương đan của thần Mercury. “Ôi, không.”

Không hề dừng lại, đôi xương đan kéo cậu đi tới bên mép ống thông gió rồi thả cậu xuống. Paelen hét lên và nghe thấy âm vọng của tiếng hét sợ hãi đó vang vang trong đường ống. Nhưng đôi xương đan không dừng lại. Hai khuỷu tay, vai, và đầu gối cậu va đập vào ống của đường ống đau điếng, chúng đang rơi.

Đôi xương đan không nghe theo lệnh của cậu để đi tìm thần Diana. Chúng đang cố giết cậu đây mà!

Nhưng ngay khi chạm đáy, đôi cánh nhỏ xíu lại thay đổi hướng. Chúng chui vào một loạt những ống dẫn sang chỗ mới sang khi đã trượt dài xuống dưới.

Cuối cùng, nó chuyển hướng vào một đường hầm khác và kết thúc đột ngột ở cửa ra của lỗ thông gió.

“Dừng lại, làm ơn dừng lại đi!” Paelen van vấp, và ngay sau đó, cả hai đụng mạnh vào nắp lỗ thông gió.

Ngay lập tức chúng tuân thủ mệnh lệnh của cậu và dừng lại. Đôi xăng đan gấp đôi cánh nhỏ xíu lại và không nhúc nhích nữa. Paelen nằm bất động, cố lấy lại hơi thở.

Đây có lẽ là chuyến bay tệ nhất trong cuộc đời cậu. Tệ hơn cả lúc cậu ăn trộm được cái của nợ này từ thần Mercury và cố sử dụng nó. Trước kia mấy con quái vật có cánh đã có lần chở cậu bay thẳng vào một cái trụ làm cậu ngã ra bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, thần Mercury xuất hiện lơ lửng trước mặt cậu với vẻ mặt tức giận.

Nhưng lần đó vẫn không khủng khiếp như chuyến bay này. Thở hỗn hển mệt nhọc, Paelen biết chắc rằng mình sẽ mệt rũ. Nằm ngửa ra, cậu hít thêm vài hơi thật sâu để buộc con tim đang đập thành thịch của mình dịu lại.

Khi đã có thể suy nghĩ sáng suốt trở lại, cậu lật người lại chống lên hai tay và đầu gối. Paelen rón rén về phía trước, bò đến nắp lỗ thông gió ngay trước mặt mình. Cậu giật mình khi thấy thần Diana đang nằm trên một chiếc giường hẹp. Bà bị xích quanh eo bởi những sợi xích dày và nặng. Có một cái cùm khác ở cổ tay cũng được móc vào đó. Từ trong lỗ thông gió cậu cũng có thể thấy cổ chân của bà cũng bị cùm vào sợi dây xích nơi eo. Những sợi dây xích này đều được móc vào bức tường sau lưng bà.

“Ta có thể nghe thấy người ở trong đó. Có gan thì hãy xuất hiện đi.”

Paelen dừng lại. Đó là thần Diana, con gái của thần Jupiter. Bà nổi tiếng là hung dữ. Đã mấy lần cậu thấy bà đã dùng cái lưới biết cảm và sức mạnh khủng khiếp của bà buộc Hercules phải quỳ gối. Ông chú Neptune của bà đã từng rất sợ bà và phải cố gắng hết sức để làm theo lời bà. Người duy

nhất có thể kiểm soát bà là cậu em trai sinh đôi Apollo của bà. Nhưng bà đã chứng kiến cái chết của ông ở xứ Olympus.

Bản thân Paelen đã dành phần lớn thời gian trong cuộc đời mình để trốn thần Diana. Nếu bà biết cậu đã làm gì Pegasus thì cậu không chắc mấy sợi dây xích có thể giữ được bà lại không.

Hít một hơi thật sâu, Paelen đẩy một bên cửa tấm cửa lỗ thông gió. Khi nó hở ra một chút, cậu thò đầu ra và thận trọng hỏi: “Thần Diana đấy ư?”

“Paelen kia,” thần Diana giận dữ nói, được biết là người đang có mặt ở thế giới này. Người đã đánh cắp sợi dây cương bằng vàng của Pegasus! Người, người... cái tên trộm nhỏ thó này! Người có biết là người đã làm gì không?”

“Thần Diana ời! Xin hãy tha thứ cho tôi.” Paelen cầu xin khi đang đau đớn kéo dẫn cơ thể cho vừa với ống thông gió nhỏ xíu. Cậu trở về hình dạng ban đầu rồi quỳ xuống trước giường của thần Diana. “Tôi biết là tôi sai rồi. Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn có được một cuộc sống tốt hơn cho tôi thôi!”

“Bằng cách ăn trộm sợi dây cương sao?”

Paelen gật đầu: “Tôi nghĩ là nếu tôi lấy nó từ Pegasus, và sau đó trả lại nó, thì nó có thể thích tôi. Thậm chí nó có thể cho tôi cưỡi nó. Rồi mọi người ở xứ Olympus sẽ thấy rằng tôi cũng tốt giống như hầu hết các vị. Không chừng bà sẽ tôn trọng tôi và chấp nhận tôi với tư cách không phải là một tên trộm. Tôi thề là tôi không có ý định làm hại ai.”

“Người nghĩ rằng người sẽ được bọn ta tôn trọng à?” Thần Diana hoài nghi hỏi.

Paelen gật đầu rồi nói lí nhí: “Tôi chỉ muốn giống như tất cả quý vị.”

Thần Diana lắc đầu: “Trời ời, thằng bé ngốc nghếch kia. Người gây ra tất cả những điều đó chỉ để chứng minh là người giống bọn ta ư? Người không thấy hả? Hay là người bị mù? Paelen, người là một vị thần xứ Olympus, cũng giống như ta: Giống như cha ta và em trai ta. Chúng ta không hơn gì

người cả. Nhưng giờ thì những thiệt hại người đã làm thật không lường được. Một mình người đã đẩy tất cả chúng ta vào chỗ chết.”

“Tôi á? Sao lại thế được?” Paelen la lên. “Có gì ghê gớm lắm đâu. Tôi chỉ bỏ trốn không tham gia trong trận đánh ấy và lấy sợi dây cương của Pegasus thôi mà.”

Thần Diana lắc đầu: “Chúng ta cần sợi dây cương đó để chiến đấu với bọn Nirad.”

“Tôi không hiểu.” Paelen tuyệt vọng nói. “Sao nó làm được mà Pegasus lại không làm được? Tôi đã thấy hậu quả do móng guốc của Pegasus gây ra cho một tên Nirad rồi. Có một tên nằm chết ở đây này. Hắn chết vì Pegasus, chứ không phải vì sợi dây cương.”

“Đó không phải là do sợi dây cương, nó là do vàng”, thần Diana giải thích. “Ta không biết là Pegasus có thể giết được bọn chúng với móng guốc của nó. Nhưng hãy nói qua về xứ Olympus nào, bọn ta phát hiện ra là vàng trên sợi dây cương của nó rất độc đối với bọn Nirad. Chỉ cần chạm nhẹ một chút là bọn chúng yếu đi ngay. Nếu chạm lâu hơn thì chúng sẽ chết. Sợi dây cương đó là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta để có thể tạo ra vũ khí chống lại bọn Nirad. Nhưng bây giờ đã mất nó rồi. Xứ Olympus đã thất thủ và cha ta đang bị bắt. Có lẽ bây giờ ông đã chết rồi cũng nên.”

Paelen ngồi lên hai gót chân và nhìn thần Diana. Trong lịch sử lâu đời của họ, cậu chưa bao giờ cậu thấy bà bị đánh bại. Nhưng khi bà nằm đó, bị xích lại, vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt bà làm cậu đau đớn không chịu nổi.

“Bà sai rồi, thần Diana ơi. Sợi dây cương không mất. Nó ở đây này, ngay cái nơi xa lạ này này. Tôi đang có đôi xăng đan của thần Mercury đây nè. Chúng có thể đưa tôi đến với sợi dây cương, như chúng đã đưa tôi tìm thấy bà. Chúng ta vẫn có thể chế tạo được vũ khí và đánh bại bọn Nirad. Làm ơn hãy để tôi chứng minh với bà và với tất cả mọi người khác rằng tôi không phải là một tên trộm bất tài.”

Thần Diana lắc đầu buồn bã: “Quá muộn rồi. Bọn này cũng đã bắt được Pegasus. Bọn chúng đã bắn nó. Tôi đã thấy nó ngã xuống. Có thể là nó đã

chết rồi.”

“Con tuần mã chưa chết.” Paelen nói. Cậu kể cho thần Diana những gì cậu đã nghe được trong lỗ thông gió phía trên giường bệnh của Emily. “Đặc vụ J khẳng định là Pegasus còn sống. Tôi biết là đôi xăng đan có thể đưa tôi đến gặp nó nếu chúng ta muốn.”

“Còn Emily thì sao? Có chắc là người thấy Emily không?”

Paelen gật đầu “Căn phòng của cô bé rất gần phòng tôi. Nhưng cô ấy bị bệnh nặng lắm. Chân cô ấy bị thương rất nặng. Đặc vụ J nói cô ấy xem chết rồi mà.”

“Bọn Nirad đã đuổi theo con bé,” thần Diana nói. “Con bé và một đứa trẻ khác, thằng Joel, đã chiến đấu dũng cảm để bảo vệ Pegasus.”

“Cô gái con người đó đã chiến đấu chống lại bọn Nirad à?” Paelen lặp đi lặp lại đầy hoài nghi.

“Đó là một cô gái rất đặc biệt”, thần Diana nói. “Khi chúng ta rời khỏi đây, chúng ta cần mang cả cô ấy và Joel đi theo. Chúng ta cần họ để cứu xứ Olympus.”

“Tôi không hiểu.” Paelen nói. “Sao những con người bình thường lại có thể cứu được xứ Olympus chứ?”

“Giải thích thì phức tạp lắm”, thần Diana nói. “Nhưng chúng ta cần có họ nếu chúng ta muốn thành công.”

Paelen lắc đầu. “Sẽ khó lắm đây. Người đàn ông, cái ông đặc vụ J ấy, đã tra tấn cô bé một lần để cô ấy giải thích về chúng ta. Tôi chắc chắn là ông ta sẽ làm thế nữa để bắt cô bé khai ra.”

“Hắn tra tấn Emily sao?” Thần Diana gào lên. “Ta sẽ giết hắn!”

Bà đứng thẳng dậy và dùng toàn bộ sức lực để cố bứt những xiềng xích đang giữ chặt bà lại. “Hắn không hiểu những gì hắn đang làm đâu. Nếu không có cô ấy và Joel, tất cả chúng ta đã chết cả rồi!”

Bà vùng vẫy để kéo đôi tay ra khỏi mớ xiềng xích nhưng không hiệu quả. “Đã quá lâu rồi ta chưa được ăn uống gì. Ta yếu quá không thể mở

được mấy cái cùm này rồi.” Bà ngược lên nhìn Paelen: “Ta ước ta có thể thay đổi hình dạng được như người. Nó sẽ giúp được ta trong những lúc như thế này.”

Bà thôi không cố nữa và nằm lại xuống giường. “Paelen, hãy nghe ta nói đây. Nếu người thật sự muốn giúp thì người có thể giúp đó. Người phải sử dụng đôi xăng đan của thần Mercury để tìm ra tất cả mọi người: Hãy nói với Pegasus chuyện gì đã xảy ra và rằng người muốn giúp. Hãy kể cho nó nghe về Emily và những gì đặc vụ J đã làm với cô bé. Rồi người phải tìm Joel và bố cô bé, ông Steve ấy, và nói với họ những gì người biết. Chúng ta phải đi khỏi đây ngay khi Emily đủ khỏe để lên đường. Có lẽ vẫn còn thời gian để cứu cả hai thế giới của chúng ta. Nhưng Paelen này, người phải cẩn thận nhé. Hãy sử dụng tất cả các kỹ năng ăn trộm của người. Đừng để bị bắt. Nếu người thất bại, tất cả chúng ta cũng sẽ thất bại.”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Paelen hứa rồi đứng lên. “Tôi sẽ làm điều này vì xứ sở Olympus.”

Đứng thẳng người tự hào trước mặt thần Diana, Paelen kéo dẫn các khớp xương ra. Cậu cố giấu nỗi đau để bà không thấy được điểm yếu của cậu.

“Tôi sẽ không thất bại”, cậu hứa như thế khi nâng mình lên chui vào lỗ thông gió.

Chương 24

Khi Emily tỉnh lại, cô thấy mình đang ở một mình trong phòng.

Chân cô đau khủng khiếp ở chỗ người đàn ông kia đã bóp mạnh nó. Cô nhớ lại những câu hỏi tra khảo mình và ánh mắt độc ác của hắn khi hắn cho biết rằng họ đã bắn Pegasus. Hắn có nói xạo không? Có thật Pegs đã bị bắn không? Nó chết rồi ư? Còn những người khác thì sao?

Lòng cô trĩu nặng lo lắng khi cô nằm một mình trong căn phòng đó. Bọn CRU xấu xa đúng hết lời cha cô đã nói. Thậm chí còn tệ hơn ấy chứ. Đặc vụ J là người xấu xa nhất cô từng gặp. Điều cuối cùng cô nhớ được là nụ cười độc ác trên khuôn mặt hắn và ánh mắt hắn long lên sòng sọc khi hắn dùng tay bóp mạnh vào vết thương của cô.

Emily nhìn chung quanh. Khi cô bất tỉnh, bọn họ đã ngắt thiết bị kiểm soát nhịp tim và một số máy móc khác. Nhưng trên tay cô vẫn còn gắn một cây kim và hàng loạt những ống nối với các túi dung dịch khác đang chảy vào cánh tay cô. Không cần biết những chất trong mấy chiếc túi đó hoạt động ra sao nhưng rõ ràng cô đang cảm thấy khá hơn rất nhiều. Mặc dù chân đau nhức nhưng cô đã bình tĩnh lại và đầu óc cô sáng suốt hơn. Trong tĩnh lặng, cô bé bắt đầu nhận thức được những âm thanh kì lạ phát ra từ phía trên đầu mình. Ngược nhìn lên, cô nhảy nhồm khi thấy có những ngón tay đang lạng lẽ đẩy tấm chắn lỗ thông gió ra. Tấm chắn nhẹ nhẹ rơi ra khỏi bức tường và có hai bàn tay dài một cách kì lạ thò ra.

“Xin chào. Ai đó?” Cô bé nói.

Cô nhìn và có ghi nhớ cảnh tượng đó khi hai cánh tay dài và gầy guộc trườn qua lỗ thông hơi; tiếp đến là một mớ tóc màu nâu xám và đỉnh của

một cái đầu hình thù kì lạ. Theo sau những thứ này là một bờ vai rúm ró vì đau đớn. Từ từ, cái-thứ-giống-con-rắn đó trôi tuột vào căn phòng của cô.

Emily phóng mắt về phía phòng mình. Cô bé tự hỏi liệu cô có nên la lên kêu cứu không. Đây là một loại sinh vật mới đến để giết cô ư? Bọn Nirad đã thấy nó chưa? Khi cô vừa mở miệng định hét lên thì cái-thứ-giống-con-rắn kia lên tiếng.

“Đừng sợ Emily. Ta đến đây để giúp em.” Cố gắng để không hét lên, Emily nhận ra thứ đó đang mặc một cái áo bệnh viện giống như cô vậy. Nhưng bên dưới cái áo bệnh viện ấy là thứ kì lạ nhất Emily từng thấy. Nó gần giống con người, với cái hai tay, hai cái chân và một cái đầu. Nhưng hết sức méo mó.

Sinh vật ấy nhẹ nhàng đáp xuống có tiếng xương gãy răng rắc ghê rợn khi sinh vật ấy có lại về một hình dạng giống con người hơn. Ngày này đây, bên cạnh giường cô là một chàng thanh niên. Có thể nói rằng cậu ta đẹp trai, đẹp một cách kì cục. Cậu ta trông thấp hơn Joel một chút, và không to con bằng, với cặp mắt màu nâu biết cười ấm áp.

Khi nhìn cậu ấy, Emily chắc chắn cô bé đã thấy khuôn mặt cậu ở đâu đó rồi. Thành linh một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô và mắt cô mở to nhận ra.

“Paelen!” Cô bé nói “Anh là Paelen đúng không? Em đã thấy anh ăn cắp dây cương của Pegasus. Ngay trước khi cả hai bị sét đánh.”

Đôi mắt Paelen mở to đầy kinh ngạc. “Làm sao em biết ta?”

“Pegasus nói với em.” Emily nói. Rồi giọng cô trở nên giận dữ. “Em đã thấy những gì anh gây cho nó! Nó đã không bị sét đánh trúng nếu anh không ăn trộm dây cương của nó và thu hút tia chớp đó.”

“Ta biết. Ta vô cùng xin lỗi”, Paelen gục đầu xuống nói. “Nhưng ta đang cố đền bù những gì ta đã làm. Ta ở đây để giúp đỡ. Làm ơn hãy nghe ta vì ta không có nhiều thời gian. Ta đã nói chuyện với nữ thần Diana rồi.”

“Anh gặp thần Diana rồi ư?” Emily cắt ngang. “Bà ấy ổn chứ? Còn Pegs thì sao? Họ nói họ sẽ bắn nó. Có đúng không? Nó còn sống chứ? Em lo cho nó quá. Còn bố em thì sao? Anh có gặp ông ấy và Joel không?”

Paelen giơ hai bàn tay lên để dừng chuỗi câu hỏi lại. Hỏi từng câu một đi, Emily. “Đúng, ta đã gặp thần Diana. Bà ấy đang có mặt ở đây đây. Có vẻ như bà ấy không bị thương nhưng bà ấy đang bị xích lại. Ta chưa gặp Pegasus, nhưng sau khi ta chia tay với em, ta sẽ đi tìm. Ta cũng chưa gặp bố em hay Joel nữa.”

Paelen dừng lại và bước đến gần cô bé hơn. “Ta chỉ đến xem em thế nào thôi. Ta đang nấp ở trên đó,” cậu ta chỉ lên lỗ thông hơi, “và ta đã thấy những gì tên đặc vụ ấy làm với cái chân của em. Hẳn ta là một tên độc ác và nguy hiểm. Ta đã từng xui xẻo chạm trán với hẳn ta vài lần rồi.”

Paelen bước đến gần hơn, nóng lòng muốn nói ra hết những gì mình nghĩ. “Nghe ta nói này, Emily,” cậu ta nói, “Khi tên kia trở vào đây lại, và tin ta đi hẳn sẽ trở lại đây, em kể gì cho hẳn cũng được trừ sự thật nhé. Nhưng em phải kể cho thật hợp lí. Đừng từ chối trả lời những câu hỏi của hẳn. Hẳn sẽ lại làm em đau thôi, mà còn tệ hơn những gì hẳn đã làm nữa đây. Thần Diana đã kể cho ta những việc em đã làm cho Pegasus và em đã bị thương thế nào khi cố bảo vệ nó. Bà ấy nói em và Joel đang giúp chúng ta cứu vùng núi Olympus. Nhưng để làm được điều đó em phải khỏe lên đã. Chúng ta chưa thể đi chừng nào em chưa khỏe hẳn.”

“Thần Diana nói với anh như vậy hả?” Emily hỏi.

Paelen gật đầu. “Bây giờ ta phải tìm mấy người kia đây. Hãy kể cho họ những gì đang xảy ra nhé. Rồi sau đó chúng ta sẽ lên kế hoạch trốn thoát khi em đã đủ khỏe để đi.”

“Bây giờ em đủ khỏe để đi rồi đây này.” Emily nói. Cô bé với tới trước để tháo những dây đai giữ cái bị thương của cô lơ lửng trên không. Khi cô làm vậy, cô bắt đầu thấy chóng mặt.

“Dừng lại đi, em chưa đủ khỏe đâu!” Paelen nói.

“Em không sao mà.” Emily vừa nài nỉ vừa thử cử động chân tay.

“Chưa, em chưa khỏe đâu.” Paelen vừa nói vừa giữ chặt vai cô và nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống. “Em cần thêm chút ít thời gian để hồi phục. Ta còn cần tìm những người khác nữa trước khi chúng ta làm bất cứ điều gì.

Nếu quả thật Pegasus bị bắn thì nó cũng phải mất thêm rất nhiều thời gian để hồi phục.”

Emily nhượng bộ. Paelen nói đúng. Bây giờ cô bé chưa thể lên đường được.

“Nó sẽ cần đường đó.” Emily nói. “Pegs sẽ không ăn đồ ăn cho ngựa đâu. Nó cần đồ ngọt.”

“Ta biết.” Paelen nhếch mép cười duyên dáng. “Ta cũng giống y như nó mà.”

“Em cũng thế,” Emily đồng tình. “Nhưng những người ở đây nghĩ Pegs là một con ngựa. Họ sẽ không cho nó những thức ăn nó cần.”

“Vậy thì ta sẽ làm điều ấy.” Paelen nói. “Ta hứa với em đó, Emily, Pegasus sẽ có tất cả mọi thứ nó cần để phục hồi sức mạnh. Nhưng tất cả những gì chúng ta cần bây giờ là em phải nghỉ ngơi. Rồi sau đó chúng ta mới bắt đầu đi được.”

Emily gật đầu và nằm trở lại xuống gối. “Em nghĩ anh nói đúng. Nhưng có một thứ có thể thay đổi toàn bộ những kế hoạch của chúng ta”, cô bé nói.

“Là gì chứ?” Paelen hỏi.

“Bọn Nirad. Chúng đang truy lùng Pegasus và em. Thần Diana nói vì chúng đã nếm máu của bọn em. Chúng có thể theo chân bọn em đến bất cứ nơi nào,” Emily giải thích. “Nếu chúng ta đã ở đây bốn ngày thì có lẽ chúng đã đến rất gần rồi. Vì em không biết chúng ta đang ở đâu nên em không biết chúng còn cách chúng ta bao xa nữa.”

Paelen gật đầu ra chiều suy nghĩ những điều cô bé nói. Cậu gái cảm nghĩ ngợi. “Khi ta ở nơi mà họ gọi là bệnh viện Belleview,” cậu ta nói, “có mấy người đàn ông đến bắt ta. Họ xích ta vào một cái giường hẹp và đưa ta đi bằng một cái máy kì lạ biết bay. Bọn ta đã bay một đoạn ngắn, đến một hòn đảo nhỏ phía bờ bên kia đối diện với nơi bọn ta đang ở. Nơi này nằm sâu bên dưới mặt đất của hòn đảo ấy. Nhưng ta không biết sâu bao nhiêu.”

“Một hòn đảo nhỏ á?” Emily lặp lại. “Chúng ta đang ở trên một hòn đảo ngay ngoài khơi của khu Manhattan ư?”

Paelen nhún vai. “Ta nghĩ vậy. Có một bức tượng cao của một người phụ nữ màu xanh lá cây cầm một ngọn đuốc trên mặt nước.” Paelen tiếp tục. “Bà ta đang ngoảnh mặt về phía chúng ta.”

“Bức tượng một người phụ nữ màu xanh lá cây à?” Emily trầm ngâm. Rồi cô búng ngón tay. “Khoan đã, anh đang nói đến tượng Nữ Thần Tự Do đó! Vậy chúng ta có thể đang ở đâu nhỉ? Có phải là đảo Roosevelt không nhỉ?” Rồi cô bé lắc đầu. “Không, để em suy nghĩ đã, đảo đó nằm ở phía bên kia của khu Manhattan. Hay là đảo Ellis? Nhưng tượng Nữ Thần Tự Do có đối diện đảo Ellis không nhỉ?”

Paelen nghệt mặt ra, bối rối. “Đây là thế giới của em mà, đâu phải của ta.” Cậu ta nói.

Emily gật đầu. “Đúng vậy. Nhưng theo những gì em nhớ thì em nghĩ Nữ Thần Tự Do không ngoảnh mặt về phía đảo Ellis.” Cuối cùng đầu Emily lóe lên một ý nghĩ. Là đảo Governor. Khi cô bé còn nhỏ, những đứa trẻ bảo vệ bờ biển ở trường của cô sống ở đó mãi đến khi họ bị giải tỏa và đưa đi tái định cư. Theo những gì người ta biết thì bây giờ đảo Governor là đảo hoang. Còn nơi nào tốt để che giấu một công trình bí mật của chính phủ hơn là đảo hoang Governor nữa chứ? “Paelen, em biết chúng ta đang ở đâu rồi.”

“Vậy thì ổn rồi.”

“Không, không ổn đâu!” Emily đưa tay ra nắm lấy tay Paelen. “Anh không hiểu rồi. Chúng ta đang ở trên đảo Governor. Nó quá gần Manhattan. Nếu bọn Nirad biết bơi, chỉ cần bơi qua mặt nước một tí là bọn chúng sẽ đến được đây.” Cô bé nhìn cậu chăm chú. “Bọn Nirad có biết bơi không?”

Paelen lắc đầu. “Không. Bọn chúng sẽ chìm khi xuống nước. Ở vùng núi Olympus, chính dòng sông đã làm chậm chúng lại cho đến khi chúng tìm ra những cách khác để băng qua sông.”

“Chúng có thể dùng thuyền được không?” Emily lo lắng hỏi.

Paelen nhún vai. “Ta không biết. Thật ra thì ta biết rất ít về bọn Nirad. Ta chỉ biết đến bọn chúng khi chúng tấn công vùng núi Olympus thôi.”

“Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Chúng ta ở quá gần thành phố. Em đã đếm được ít nhất mười bốn tên Nirad theo sau lưng bọn em. Nếu chúng trộm những con thuyền ở gần bến cảng, chúng có thể giống buồm đến đây. Ngay cả khi chúng ta đang ở sâu bên dưới mặt đất, chúng vẫn đủ mạnh để tiếp cận chúng ta.”

“Ta phải nói cho Pegasus biết mới được.” Paelen nói. “Còn em thì phải cố gắng cho khỏe hơn. Nếu đúng như em nói là bọn Nirad đã đến rất gần rồi, thì chúng ta phải đi ngay.”

“Em biết rồi.” Emily đồng ý, “Hãy tìm Pegs và nói cho nó nghe những gì anh biết đi.” Emily nói. “Sau đó làm ơn tìm bố em và Joel. Họ cũng phải biết nữa.”

“Dĩ nhiên rồi.” Paelen lùi ra xa khỏi cái giường. Emily nhìn cậu không chớp mắt khi cậu lại bắt đầu ép cơ thể lại cho nhỏ hơn.

“Có đau không?” Cô bé hỏi và co rúm người lại khi nghe tiếng xương của cậu kêu răng rắc.

“Có chứ, đau chứ sao không. Khá đau đấy.” Paelen vừa trả lời vừa hoàn tất việc kéo dãn cơ thể mình ra. Những thế này cho phép ta chui vừa những khe nhỏ xíu mà không ai có thể chui qua được. Chuyện này làm thần Jupiter tức điên lên khi ta trốn thoát khỏi nhà tù của ông ấy.”

“Thần Jupiter nhốt anh vào ngục hả?” Emily hỏi.

Cái đầu như đầu rắn của Paelen gật gật. “Ông ấy bắt được ta ở cung điện của ông lúc ta đang ăn cắp và ông tống ta vào ngục, nhưng ta trốn ra được. Có thể, nếu sau lần này mà chúng ta còn sống, ông ấy sẽ tha cho ta và để ta được tự do.”

“Nếu chúng ta tìm được cách sống sót lần này và cứu vùng núi Olympus, em chắc ông ấy sẽ tha thứ cho anh và còn hơn thế nữa ấy chứ.” Emily nói. “Ông ấy sẽ phong anh làm anh hùng.”

Paelen mỉm cười rạng rỡ. “Em nghĩ ông ta sẽ làm như thế à?” Trong bộ dạng như rắn của cậu, nụ cười của Paelen trông thật kinh khủng. Emily quay mặt đi để khỏi buồn ối.

“Em chắc chắn ông ấy sẽ làm vậy mà”, cô bé nói.

“Vậy thì ta sẽ cố hết sức vì tất cả chúng ta.”

Khi Paelen đã trườn đi qua cái lỗ thông gió, Emily nằm ngay ngắn trở lại trên giường. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô bé không thể suy nghĩ cho thấu đáo được. Sâu dưới lòng đất của đảo Governor, Pegasus có thể đã bị bắn còn thần Diana thì đang bị xiềng xích. Bố cô bé và Joel đang ẩn nấp đâu đó mà cô không biết, và bọn Nirad thì chỉ còn cách đó một đoạn tàu ngầm nữa thôi. Emily cầu mong rằng Paelen đang muốn giúp bọn cô thật. Mặt khác, cô bé chưa biết bọn cô sẽ tẩu thoát bằng cách nào. Khi cô bé đang cố tìm ra phương án tối ưu nhất thì cơn buồn ngủ ập vào cơ thể kiệt quệ của cô. Ngay lập tức cô bé đầu hàng mê lực của nó và thiếp đi.

Chương 25

Paelen nằm trong ống thông gió, tự hỏi cậu sẽ đi đâu sau đó. Cậu biết rằng lúc này trời đã tối, vì ngoài kia, bọn lính canh đã đổi phiên gác và mọi hoạt động trong tòa nhà đang chậm lại.

Cậu vẫn còn thời gian. Cho đến sáng mai thì chẳng ai trở lại chỗ cậu đâu. Vậy thì liệu cậu có nên đến chỗ bố Emily không nhỉ? Hay chỗ Joel? Hay đến chỗ mà cậu sợ nhất, chỗ của Pegasus? Đối diện với thần Diana cũng rất khó khăn, nhưng cuối cùng, bà cũng đã thông cảm cho cậu. Còn Pegasus sẽ không thể. Không có cách nào để trốn tránh sự thật rằng Paelen đã ăn cắp dây cương của nó và định biến con tuần mã ấy thành nô lệ.

Cậu biết điều đó, và Pegasus cũng vậy. Liệu cậu có thể thuyết phục được Pegasus rằng cậu đã thay đổi và muốn giúp đỡ không? Chẳng chóng thì chầy cậu cũng sẽ phải đối mặt với con tuần mã. Có thể là lúc này là thời điểm đó đây. “Hãy đưa ta đến chỗ Pegasus,” Paelen ra lệnh.

Ngay lập tức đôi cánh của đôi xăng đan bắt đầu hoạt động. Dù Paelen đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị kéo lê qua cả một mê cung hệ thống những đường ống thông gió thì đó vẫn sẽ là một lần bầm dập khắp mình mẩy đây.

Pegasus đang bị giam ở nơi sâu nhất của công trình, ở tầng cuối cùng, nơi bọn chúng đang giữ xác của một tên Nirad. Khi đôi xăng đan kéo Paelen qua hệ thống thông gió, cậu đánh hơi lần theo đường hầm dẫn đến phòng thí nghiệm, nơi chúng đang phẫu thuật tên Nirad. Cậu thở phào nhẹ nhõm khi thấy đôi xăng đan đi tiếp.

Cuối cùng, họ bắt đầu chậm dần và dừng lại ở một đường ống dẫn ra một cửa thông gió. Từ rất xa trước khi cậu đến được cái cửa thông gió ấy,

Paelen đã ngửi được mùi thơm dịu dịu của con tuần mã.

“Ngừng lại đi.” Cậu ra lệnh.

Cậu đặt đôi xăng đan sang một bên và trườn suốt quãng còn lại về phía cửa thông gió. Cậu nhìn qua những lỗ thông hơi và thấy tim mình thắt lại khi trông thấy con tuần mã.

Cậu không nhận ra được Pegasus nữa. Thứ duy nhất làm cậu nhận ra nó là đôi cánh. Chúng vẫn màu trắng, còn phần còn lại của nó là một sự pha trộn tẻ nhạt giữa màu nâu xỉn và đen. Nhưng tẻ hơn cả màu sắc của con ngựa chính là tình trạng của nó.

Pegasus đang nằm bất động trên một đồng rơm. Lồng ngực và cạnh sườn nó quần đầy băng còn đôi cánh nó đang bị kéo căng ra treo lên hai phía một cách cẩu thả. Bỗng nhiên, Paelen sợ rằng con tuần mã vĩ đại đã chết. Nhưng khi cậu quan sát nó, cậu thấy hai mạn sườn của Pegasus vẫn phập phồng theo hơi thở ị ạch, yếu ớt.

Sau khi cố mở cái cửa thông gió ra, Paelen buông mình xuống căn phòng.

“Pegasus ời.” Cậu gọi khe khẽ.

Không có tiếng đáp lại.

Paelen nhẹ nhàng tiến về phía đầu con ngựa và lại gọi nho nhỏ. “Nào, nào, ta đây, Paelen đây, ta đến để giúp mi đây.”

Khi cậu quì xuống bên cạnh Pegasus, con tuần mã tỉnh dậy. Cũng giống như thần Diana, Paelen chưa bao giờ thấy đôi mắt nào đau đớn và tuyệt vọng đến thế. Nước mắt Paelen ứa ra khi cậu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt con tuần mã.

“Tại ta mà mi ra nông nỗi này.” Cậu đau khổ nói. “Hãy tha thứ cho ta nhé. Nếu ta biết mọi chuyện sẽ đến nông nỗi này thì bản thân ta đã hân hoan đón nhận sự trừng phạt trên vùng núi Olympus rồi, còn hơn là phải nhìn thấy mi như thế này.”

Pegasus thở dài thườn thượt rồi đưa mắt nhìn Paelen dò hỏi.

“Emily đang có mặt ở đây.” Paelen khịt mũi trả lời. “Cô bé còn sống và đang dần khỏe lên. Cô bé rất lo cho mi đó. Lát nữa ta sẽ gặp cô bé. Nhưng ta phải nói với cô bé về mi thế nào đây?”

Cổ Pegasus phát ra vài âm thanh yếu ớt.

“Ta sẽ không nói với cô bé rằng mi đã chết đâu!” Paelen sợ hãi la lên. “Ta sẽ không nói như vậy vì mi chưa chết mà. Mi không thể chết được. Mi là Pegasus mà. Mi phải sống.”

Pegasus lại rên rỉ và cổ ngóc đầu lên. Nó nhìn thẳng vào mắt Paelen.

“Đúng vậy, ta đã gặp thần Diana,” Paelen đáp. “Bà ấy đang ở đây và bà không sao cả. Nhưng bà cũng rất lo lắng về mi đó.”

Đặt đầu xuống, Pegasus lại phát ra một âm thanh nhè nhẹ.

“Đương nhiên là chúng ta sẽ rời khỏi đây, thật đó.” Paelen đảm bảo với nó. “Nhưng tất cả chúng ta sẽ đi. Và đi cùng nhau. Mi sẽ không bị bỏ lại đâu Pegasus. Ta sẽ không để điều đó xảy ra. Ta biết mi đang bị thương và đang đau đớn vô cùng. Nhưng mi sẽ hồi phục mà. Mi cần nghỉ ngơi cho đầy đủ và thức ăn tốt cho sức khỏe của mi.”

Paelen nhìn quanh căn phòng. Emily nói đúng. Những người ở đây nghĩ Pegasus là một con ngựa. Mấy thứ đồ ăn họ mang đến không phải là những gì con tuần mã cần. Bị thương khắp mình mẩy, lại chẳng có thức ăn tiên, Pegasus đang chết dần chết mòn.

“Nghe ta này, Pegasus. Ta đã gây ra việc này và bây giờ ta sẽ sửa sai. Emily cần mi. Tất cả chúng ta cần mi. Mi sẽ không chết. Ta sẽ đi lấy thức ăn để giúp mi mau hồi phục trở lại. Nó đã có tác dụng với ta thì nó cũng sẽ có tác dụng với mi. Nhưng mi phải chiến đấu để sống nhé.”

Paelen đứng lên và nhìn xuống con tuần mã đang hấp hối. “Đừng đầu hàng, Pegasus. Vùng núi Olympus cần mi.” Khi vừa dợm bước đi, cậu nói với lại, “Emily cũng rất lo cho mi đó. Hãy nghĩ đến cô bé ấy đi.” Pegasus ngẩng đầu lên, nhìn Paelen nài van.

“Mi phải tự chăm sóc bản thân đi.” Paelen nói. “Nếu mi chết, mi sẽ làm cô bé thất vọng và cô bé sẽ rơi vào tay bọn độc ác ở đây. Đặc vụ J đã làm

cô bé bị thương một lần rồi. Hắn sẽ lại làm như thế nữa đấy. Cho nên mi hãy cố gắng nhé, cô bé cần mi. Ta sẽ trở lại ngay thôi.”

Không chần chừ thêm nữa, Paelen cuộn mình vào trong ống thông gió. Cậu vớ lấy đôi xăng đan. “Ta hi vọng mi biết phải đi đâu đấy.” Cậu thì thầm. Nhắc đôi xăng đan lên, cậu ra lệnh, “Đưa ta đến nhà bếp, chỗ người ta chuẩn bị thức ăn cho bọn ta ấy.”

Paelen không biết đôi xăng đan hoạt động cách nào. Nhưng quả là nó có hoạt động thật. Ngay tức thì, họ đi vào một đường hầm khác. Miệng Paelen bắt đầu ứa nước miếng vì mùi ngọt ngào của đường đang lan tỏa.

“Cảm ơn xăng đan nhé.” Cậu vừa nói vừa đi về phía cái bếp nướng. Giác quan ăn trộm tinh nhạy của cậu đánh hơi và cảm nhận được bất cứ dấu hiệu nào của sự sống. Không có ai ở đây. Cậu bò qua lỗ thông gió vào một nhà bếp rộng rãi. Mọi thứ ở đây dường như đều được làm bằng kim loại, mọi bề mặt đều sáng loáng.

Căn phòng rộng kinh khủng. Chắc phải mất khá lâu mới tìm được thứ cậu cần. Nhưng nhờ cơn đói cồn cào trong dạ và cái mũi thính của cậu chỉ đường, Paelen mất rất ít thời gian để tìm ra toàn bộ cái kho tàng đồ ngọt của căn bếp. Cậu tìm thấy hết chạn này đến chạn khác những đường, si rô, thạch ngọt và rất nhiều sô-cô-la để làm bánh. Rồi cậu gần như hét toáng lên vì phấn khích khi tìm được một tủ lạnh chứa đầy kem. Chắc phải đi vài chuyến mới có thể đem hết về cho con tuần mã được. Nhưng còn cả một đêm dài trước mắt mà, cậu còn nhiều thời gian mà.

Paelen tìm thấy một cái tạp dề dành cho đầu bếp. Khi cậu trải nó ra, cậu có thể chất vào đấy vài món, gồm luôn cả hai hộp kem lúc đầu cậu thấy rồi cột nó lại thành một cái túi. Thật nhanh, cậu trèo lên kệ bếp và đẩy hết vào trong lỗ thông gió, rồi ngoái lại nhìn để bảo đảm rằng cậu đã xóa hết các vết tích của mình. Khi hài lòng vì sẽ không ai biết được sự có mặt của cậu ở đây, Paelen trèo vào trong lỗ thông gió theo sau túi đồ ăn.

“Hãy đưa ta trở lại chỗ Pegasus,” cậu ra lệnh cho đôi xăng đan, rồi vội vã nói thêm, “nhưng chậm chậm thôi... ta đang mang theo những thứ vô cùng

quí giá.”

Đôi xăng đan tuấn lệnh. Chỉ một lúc sau Paelen đã trở lại với Pegasus. Cậu mở bung cái tạp dề để lấy thức ăn. Cậu mở nắp hộp kem đầu tiên ra.

“Đây nè, Pegasus, mi ăn đi.”

Mặc dù đang yếu và kiệt sức, nhưng Pegasus cũng bắt đầu liếm kem đang tan ra trong hộp. Ngay sau đó, Paelen liền mở hộp thứ hai. Chẳng mấy chốc hộp thứ hai cũng được nó liếm sạch thật nhanh.

Khi Pegasus đã ăn hết kem, Paelen đổ một túi đường trộn mật và một ít nước vào một trong hai cái hộp ấy rồi đưa cho con tuấn mã. Một lần nữa, Pegasus mê mẩn uống nó.

Vừa giữ cái hộp cho con tuấn mã uống, Paelen vừa cắn một miếng sô-cô-la.

Hình thức của nó khác với thứ cậu thường mua từ máy bán hàng tự động, nhưng nó cũng ngon y hệt vậy. Nhưng trước khi cậu kịp ăn hết, Pegasus đã chồm tới ăn luôn thanh sô-cô-la.

“Ờ, dĩ nhiên là mi cần nó hơn ta rồi.” Paelen nói khi tiếp tục đút cho con tuấn mã ăn.

Suốt nửa đêm hôm ấy, Paelen chạy lên chạy xuống giữa nhà bếp và chỗ của Pegasus. Con tuấn mã rất đói và Paelen lo rằng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ cho nó. Nhưng cuối cùng khi mới thức ăn chỉ còn khoảng một phần tư, Pegasus thở hắt ra và nằm lên mớ rơm.

Khi Paelen ngồi xuống với con tuấn mã, cậu lại xin lỗi vì đã gây ra mọi rắc rối. Chỉ đến khi Pegasus sắp thiếp ngủ đi để lấy lại sức, nó mới trấn an Paelen bằng một cái nhìn hàm ý rằng họ sẽ nói về việc này khi nó đã hồi phục.

Cuối cùng khi Pegasus thiếp đi, Paelen chậm rãi đứng dậy. Cậu nhìn con tuấn mã đang bị thương nặng mà lòng nặng trĩu hối hận vì đã định bắt nó làm nô lệ. Cậu nhận ra rằng mình cũng có lỗi như bọn người trong tòa nhà này vậy. Trước đây cậu chỉ xem Pegasus là một con ngựa có cánh và là một

phương tiện để cậu nhanh chóng trở nên giàu có chứ chưa bao giờ cậu xem nó là một cư dân tuyệt vời của vùng núi Olympus cả.

“Ngủ ngon nhé, Pegasus.” Paelen vừa nói vừa nhẹ nhàng đi ra. “Ngủ đi và mau khỏe nhé.”

Chương 26

Trở vào lại trong ống thông gió, Paelen giấu những thứ đồ ngọt còn lại sâu trong hệ thống ống dẫn. Pegasus sẽ cần thêm ngay ấy mà, và chẳng bao lâu nữa, trừ phi con người ở đây hiểu được những nhu cầu trong chế độ ăn uống của họ, thần Diana cũng sẽ cần đến những thứ này.

Và vì vẫn đang là ban đêm nên Paelen biết cậu vẫn còn thời gian. Cậu lại cầm đôi xăng đan lên. “Đưa ta tới chỗ bố của Emily đi.”

Ngay khi đôi xăng đan đưa Paelen về phía trước, cậu nhanh chóng phát hiện ra rằng đây sẽ là chuyến đi tệ nhất của cậu. Chuyến đi cũng bắt đầu như mọi lần. Nhưng chẳng bao lâu họ đã đến gần cái đường ống dài thẳng đứng nối tất cả các tầng của cái tòa nhà khổng lồ ấy. Vì họ đang đứng ở ngay chân đường ống, Paelen nhìn lên và thấy có vô số tầng phía trên đầu họ.

Đôi xăng đan đi vào đường hầm chính và bắt đầu bay. Mỗi lúc một cao hơn. Paelen nhận ra một đường hầm nhánh dẫn đến phòng cậu và phòng của Emily. Đôi xăng đan nhanh chóng lướt qua đó và tiếp tục lên cao. Họ bay càng lúc càng nhanh lên phía trên của tòa nhà.

Paelen bắt đầu để ý đến những âm thanh kì lạ phát ra từ những cái máy rất lớn. Rồi cậu nghe thấy một tiếng hú không lẫn vào đâu được. Bất kể tiếng hú ấy là gì, đôi xăng đan đang đưa cậu bay thẳng về phía ấy.

Paelen cũng để ý rằng, càng đến gần chỗ tiếng hú ấy, đôi xăng đan bay càng nhanh. Trong đường ống thông gió dài và tối, Paelen không thể thấy rõ cậu đang tiến về phía cái gì. Nhưng khi cậu nhìn lên, cặp mắt cậu bắt gặp một ánh sáng chói lòa trên đầu mình.

Điều rắc rối duy nhất là ánh sáng ấy cứ nhấp nha nhấp nháy như thể đang bị cái gì đó chặn mất và rồi nó biến mất ngay. Sau một lúc tập trung nhìn vào nó, đôi mắt Paelen từ từ quen với thứ ánh sáng yếu ớt ấy. Cậu kinh sợ đến nín thở. Đôi xăng đan đang đưa cậu về phía một cái quạt đang quay rất lớn.

Đây là trung tâm của hệ thống thông gió. Cánh quạt này hút không khí sạch từ thế giới bên ngoài rồi đưa nó xuống những tầng sâu hơn trong tòa nhà này. Nó sắp băm Paelen ra thành hàng trăm ngàn mảnh.

Mấy cái cánh quạt khổng lồ đang ngày một gần hơn. Paelen cố ra lệnh cho đôi xăng đan dừng lại, nhưng không kịp nữa rồi. Chúng đang tăng tốc. Cậu chỉ còn đủ thời gian để ngược nhìn lên và chờ chết.

Gần hơn.

Gần hơn nữa.

Cậu nhắm nghiền mắt và chuẩn bị cho một kết cục tồi tệ nhất. Một tích tắc sau, cậu cảm thấy không khí xung quanh mình kêu xào xạc rồi bất ngờ thay đổi.

Mở mắt ra, cậu giật mình nhận ra bây giờ cậu đã ở bên ngoài tòa nhà và đang bay cao hơn vào màn đêm.

“Xăng đan, dừng lại!” Cậu ra lệnh.

Lơ lửng trên không trung rất cao bên trên đảo Governor, Paelen nhìn xuống phía cái ống khói rộng họ vừa bay ra. Cậu vẫn có thể thấy mấy cái cánh quạt giết người của cái quạt khổng lồ ấy đang quay. Chẳng hiểu bằng cách nào, đôi xăng đan đã đưa cậu lên qua giữa những cánh quạt ấy mà không bị chém trúng.

Thở phào một hơi thật dài, Paelen nhìn đi chỗ khác. Những ngọn đèn của khu Manhattan vẫn đang chiếu sáng rực rỡ phía bên kia mặt nước. Xa một chút cậu nhìn vẫn thấy người phụ nữ màu xanh lá cây ấy đang cầm ngọn đuốc, đứng trên bến cảng. Nữ Thần Tự Do, Emily gọi bà ấy như thế. Và khi nhìn xuống phía dưới, Paelen hoảng hốt.

Cơ man nào là nhà! Những ngôi nhà vô cùng đáng yêu và không có vẻ gì là nguy hiểm.

Khi Paelen nhìn lại vào cái ống khói lớn, cậu nhận thấy nó là một phần của tòa nhà khổng lồ bằng gạch ấy. Phía trước tòa nhà có những cây cột cao màu trắng rất đẹp, trông khá giống mấy cây cột của một vài ngôi nhà ở vùng núi Olympus. Xa hơn nữa ở phía dưới, trên con đường trải dài cây xanh được cắt tỉa cẩn thận, Paelen nhìn thấy một ngôi nhà rất đáng yêu màu vàng, nằm giữa một nhóm những ngôi nhà khác.

Sau khi em xét tỉ mỉ khu vực đó, Paelen kết luận cậu không thể vào hết tất cả những ngôi nhà đó được.

Cậu chỉ đơn giản không hiểu vì sao những ngôi nhà đáng yêu này lại có thể che giấu một bí mật đen tối và nguy hiểm dường ấy. Khi nhìn vào hòn đảo nhỏ nhắn xinh xắn này, người ta sẽ chẳng mấy may ngờ rằng nó đang chứa đựng những điều kinh khủng đáng sợ: tổ chức CRU.

Bây giờ khi đã ra đến bên ngoài tòa nhà, cậu tự hỏi bố Emily đang ở đâu.

Chỉ một quãng ngắn từ nơi cậu đang dừng lơ lửng, Paelen nhìn thấy một tòa nhà cổ lớn bằng gạch với những cửa sổ toàn là song sắt. Nó trông y hệt một nhà tù. Paelen đoán đây có thể là một nơi rất thích hợp để nhốt bố của Emily.

“Hãy đưa ta đến chỗ bố của Emily.” Cậu ra lệnh, và nghĩ chắc đôi xăng đan sẽ đưa mình bay về phía tòa nhà bằng gạch. Nhưng thay vào đó, chúng đưa cậu lên cao hơn trên bầu trời đầy sao. Chúng đưa cậu qua một vùng nước lớn, xa khỏi hòn đảo. Cuối cùng khi họ lại bay ngang qua phần đất liền, Paelen bèn ra lệnh cho đôi xăng đan dừng lại.

Dù bố Emily đang bị giam ở nơi nào thì cũng không phải là ở đảo Governor.

“Thôi, đưa ta đến chỗ Joel trước đi.” Họ bay về lại đảo Governor. Paelen có thể thấy những con thuyền trên mặt nước và vài ánh đèn sáng trong những ngôi nhà trên đảo. Nhưng cậu không thấy có ai đi lại phía dưới mình cả.

“Chờ chút đã. Thôi, thả ta xuống đất đi.” Cậu nói.

Đôi xăng đan thả nhẹ Paelen xuống bãi cỏ. Cậu vừa hụp đầu xuống nắp vừa nghe ngóng xem có bọn lính hay ai đó đang di chuyển quanh đó không. Nhưng cậu chỉ nghe thấy tiếng côn trùng ăn đêm trên đảo và những âm thanh phát ra từ thành phố lớn phía bên kia mặt nước. Cậu chỉ có một mình. Paelen nhìn kỹ khu vực này. Cậu chợt nhận ra rằng, nếu muốn, cậu chỉ cần mang đôi xăng đan vào và bảo nó đưa mình đến bất cứ đâu. Cậu có thể sống sót ở thế giới này hoặc trở về với những gì còn sót lại ở vùng núi Olympus. Lần đầu tiên trong cả cuộc đời dài của mình, Paelen đang được hoàn toàn tự do, và thật sự tự do.

Nhưng ngay cả khi đang nghĩ về việc bỏ trốn, cậu vẫn nhớ lại ánh mắt hoảng loạn của Pegasus khi nó đang nằm nghiêng sang một bên. Tuyệt vọng, thương tích đầy mình và bại trận. Rồi đến hình ảnh nữ thần Diana kiêu hãnh đang bị xích vào tường vì đói khát và tuyệt vọng. Cuối cùng Paelen nghĩ về cô gái bé nhỏ, và tiếng khóc đau đớn của cô bé khi đặc vụ J bóp mạnh vào cái chân bị thương của cô.

Nếu bây giờ cậu bỏ đi, thân xác cậu sẽ được tự do. Nhưng tâm trí cậu sẽ không bao giờ thoát khỏi những cảnh tượng ám ảnh ấy được. Và dù từ trước đến nay cậu chỉ là một tên trộm, Paelen biết rằng cậu sẽ không thể sống một mình và bỏ mặc những người khác rơi vào tay bọn CRU được.

Đứng thẳng lên, Paelen giơ đôi xăng đan lên không trung. “Hãy đưa ta lên thật cao khỏi mặt đảo ta tìm cho ra bọn Nirad.”

Tuân lệnh, đôi xăng đan nhấc bổng cậu lên không trung. Paelen dùng mọi giác quan để tìm dấu vết bọn Nirad đang tấn công hòn đảo. Sau khi đã tìm khắp nơi, cậu hài lòng khi thấy chẳng có tên nào cả. Có thể bọn chúng không tìm được đường ra đến đây. Cậu vừa nhìn ra dải nước ngăn cách chỗ họ với khu Manhattan, vừa tự hỏi dải nước ấy có đủ để ngăn bọn Nirad không.

“Thôi đủ rồi,” cuối cùng Paelen nói với đôi xăng đan. “Đưa ta đến chỗ Joel đi.”

Chương 27

Paelen đến ống thông gió bên ngoài căn phòng của Joel, người vẫn còn run bần bật vì chuyển đi bầm giập để trở vào tòa nhà. Thoát ra được khỏi cái quạt đó đã kinh khủng rồi. Trở vào còn khủng khiếp hơn.

Joel đang bị nhốt cùng một tầng với thần Diana. Paelen bò tới trước và trườn qua mái hiên của miếng chắn ống thông hơi. Cậu bé đang ngủ.

“Joel,” Paelen gọi.

Cậu bé cựa mình trên giường, rên khe khẽ.

“Joel, dậy đi.”

Lại thêm những tiếng rên khe khẽ phát ra từ chiếc giường.

Paelen biết đặc vụ J rất hung bạo. Nếu hấn có thể làm đau Emily ngay cả khi cô bé đang bị thương, thì cậu e rằng hấn cũng đã làm như thế với Joel.

Cậu mạnh tay mở cửa thông gió và trườn vào phòng của Joel. Paelen đứng bên cạnh giường và chạm nhẹ vào vai cậu bé đang ngủ.

“Joel, dậy nào.” Joel mở mắt ra, mơ màng nhìn cậu.

“Để tôi yên đi.” Cậu bé rên rĩ.

“Nào, nào, Joel,” Paelen thì thầm, “Emily nhờ ta tìm cậu.”

“Em... Emily á?” Joel lặp lại.

“Đúng vậy, cô bé bị thương, nhưng đang hồi phục. Ta cũng đã gặp thần Diana và tuần mã Pegasus rồi. Dậy đi mà.”

Mặt Joel bầm tím và sưng phồng, đôi mắt cậu đỏ ngầu, húp húp. Khi cậu tung chăn ra và cựa quậy cố ngồi dậy, Paelen nhìn thấy thêm nhiều vết bầm

trên cổ, ngực và hai cánh tay của cậu. Có cả những vết do con người tiêm nữa.

“Anh là ai?” Joel vừa hỏi vừa cố tập trung.

“Ta là Paelen.”

“Paelen!” Joel lặp lại. Cậu bé lao tới và chụp lấy cổ Paelen. “Chính anh là người đã gây ra chuyện này.” Khi hiểu ra, cậu gầm gừ giận dữ. Bật dậy khỏi giường, cậu động mạnh Paelen vào bức tường đối diện. “Nếu anh không ăn trộm cái dây cương thì đã không có chuyện gì xảy ra. Pegasus đã không bị sét đánh! Emily đã không bị bọn Nirad làm bị thương! Tôi phải giết anh vì những gì anh đã gây ra!”

Paelen cảm nhận được mấy ngón tay của Joel đang siết quanh cổ cậu, nhưng chẳng có chút sức lực nào hết. Joel rất hung dữ, nhưng cậu ta không phải là một tên sát nhân. Paelen cũng biết Joel có quyền tức giận. Đúng thế. Cậu đã gây ra tất cả những chuyện này. Vì thế cậu không chống trả, dù cậu biết cậu mạnh hơn Joel rất nhiều. Thay vào đó cậu để cậu bé nguyên rủa mình cho hả dạ.

Chẳng mấy chốc, Joel xùi xuống và thả. Paelen ra. “Tại sao vậy hả?” Cậu giận dữ gắng hỏi. “Tại sao anh lại làm thế chứ?”

Paelen thấy Joel đứng loạng choạng không vững. Đặc vụ J đã tra tấn cậu bằng những đòn rất đau. Những vết bầm trên tay và người cậu làm Joel phải gắng gượng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Paelen. Cơn giận của cậu đã tiếp cho cậu sức mạnh, nhưng những vết thương vì bị tra tấn đang trở lại hành hạ cậu.

Paelen đưa hai tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy Joel. “Thôi mà, Joel, lên giường đi. Cậu không được khỏe.”

“Tôi đủ khỏe để đánh anh bầm giập đấy.” Joel nói, giọng khiêu khích, cậu cao hơn Paelen cả một cái đầu.

Paelen mỉm cười. Dù đang trong hoàn cảnh khốc liệt như thế, cậu vẫn rất thích chí khí của chàng trai trẻ này. “Đương nhiên rồi. Nhưng cậu phải để dành sức cho trận chiến sắp tới. Lúc này đây, Emily rất cần cậu.”

Khi nghe nhắc đến tên của Emily, Joel dịu xuống và để Paelen dìu cậu trở lại giường. “Emily đang ở đâu? Cô ấy sao rồi? Bọn chúng đã làm gì cô ấy?”

“Cô bé đang rất sợ hãi.” Paelen giải thích. “Mà em ấy sợ cũng phải. Đặc vụ J đã tra tấn em ấy. Nhưng ta nghĩ rằng hẳn tra tấn cậu còn nhiều hơn cô ấy.”

“Tôi không sao.” Joel bướng bỉnh đáp.

“Họ có cho cậu uống thứ thuốc làm các mạch máu cậu nóng như thiêu như đốt không?”

Joel gật đầu, mặt cậu bé tối sầm lại sợ hãi. “Bọn chúng đã làm gì Emily?”

“Đặc vụ J tra hỏi em rất nhiều. Vì Emily không chịu trả lời nên hẳn đã bẻ cái chân bị thương của em ấy. Em ấy đã ngất đi vì đau quá.”

“Tôi sẽ giết hẳn.” Joel nhổ nước miếng. “Tôi không quan tâm chúng có giam tôi suốt đời không, nhưng tôi sẽ giết hẳn vì đã đả thương cô ấy.”

Paelen cười mỉm. “Tôi nghĩ cậu sẽ phải giành cái quyền làm điều đó với thần Diana và Pegasus đấy. Cậu nên tự hào về cô bạn của cậu đi. Em ấy không khai gì với bọn chúng cả.”

“Tôi cũng đã cố không khai.” Joel thì thầm cắt lời. “Tôi nghĩ là tôi chưa kể với bọn chúng về trận chiến ở vùng núi Olympus, nhưng tôi cũng không chắc nữa. Tôi quen với việc đánh nhau quá rồi nên khi chúng đánh tôi, tôi cười vào mặt chúng. Nhưng rồi chúng dùng thứ thuốc đó...”

Joel bắt đầu run rẩy. Cái trải nghiệm ghê rợn ấy hiện lại về trong trí cậu. Bất kể chúng đã làm gì với cậu thì việc đó cũng sẽ để lại một hậu quả dai dẳng.

“Sẽ ổn thôi, Joel,” Paelen nhẹ nhàng nói. “Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

“Bằng cách nào?” Joel hỏi. “Thậm chí tôi chẳng biết chúng ta đang ở đâu nữa.”

“Emily biết. Cô bé nói chúng ta đang ở đảo Governor. Chúng ta đang ở sâu dưới lòng đất, nhưng ta có quyền chọn nơi ta sẽ đi. Có những con mắt rắn canh chừng khắp nơi trong các hành lang, nhưng trong đường hầm và trong phòng của chúng ta thì không.”

“Mắt rắn á?” Joel hỏi lại.

Paelen gật đầu. “Đặc vụ J nói chúng có thể nhìn thấy mọi góc ngách trong này. Đó là cách chúng biết được khi ta thoát khỏi căn phòng của ta. Ta đã ở trong hành lang và bọn chúng thấy ta.”

“Ý anh là mấy cái máy camera quan sát đó hả?” Joel nói, cuối cùng cậu cũng hiểu ra. Cậu nhìn quanh phòng mình. “Anh nói đúng. Trong này không có cái nào hết. Tôi đoán chúng không muốn gắn camera trong phòng để tránh chuyện có ai đó sẽ quay lại cảnh chúng tra tấn tù nhân.”

“Chắc vậy.” Paelen đồng tình, và tự hỏi không biết chúng có chứng kiến những cảnh tượng kinh hoàng mà Joel đã phải chịu không. “Nhưng điều đó giúp ta tự do và có thể đến chỗ tất cả các người miễn là có đường hầm. Và khi Pegasus khỏe lại và có thể nhúc nhích được chúng ta sẽ trốn thoát.”

“Có chuyện gì với Pegasus vậy?” Joel hỏi. “Lại là đôi cánh của nó nữa hả?”

Paelen xấu hổ cụp mắt xuống. Cậu giải thích về việc con tuần mã bị bắn. “Ta đã đem cho nó tất cả những thức ăn nó cần, nhưng có lẽ đã quá muộn. Nó yếu vô cùng. Ta sợ rằng Pegasus sẽ chết mất.”

Joel chộp lấy tay Paelen và la lên. “Nó không thể chết được! Nếu nó chết, tất cả chúng ta sẽ chết. Chỉ có Pegasus mới tìm ra được Con gái thần Vesta thôi!”

Mặt Paelen đanh lại. “Thần Vesta phải làm gì với Pegasus?”

“Emily chưa kể với anh lí do Pegasus đến đây à?”

Khi Paelen lắc đầu, Joel kể với cậu những gì cậu biết về Con gái thần Vesta và Ngọn lửa của vùng núi Olympus.

Paelen bắt đầu đi tới đi lui. “Thì ra đây là lí do vì sao chúng ta không bị tiêu diệt khi bọn Nirad dập tắt Ngọn lửa trong ngôi đền”, cậu nói. “Chúng ta phải ra khỏi nơi này. Pegasus phải hoàn thành nhiệm vụ của nó và đem Ngọn lửa trở về vùng núi Olympus!”

“Không phải chuyện đùa đâu.” Joel mỉa mai nói. “Anh nghĩ thử xem chúng tôi đã cố làm những gì từ bấy đến giờ chứ? Nhưng giờ chúng tôi đang bị ở trong này rồi...”

“Chúng ta có thể ra ngoài.” Paelen vẫn khẳng định. “Chúng ta chỉ cần bảo đảm rằng Pegasus vẫn còn sống.”

“Anh là thần vùng núi Olympus đúng không?” Một lát sau Joel hỏi.

“Đúng vậy.”

“Anh có mạnh như thần Diana không? Anh có thể phá cửa đưa tôi ra khỏi căn phòng này để chúng ta có thể đến chỗ Emily không?”

“Ta rất mạnh,” Paelen đồng ý. “Và ta có thể phá vỡ cánh cửa này nếu cần. Nhưng giờ chưa đến lúc cậu hành động. Pegasus cần thời gian để hồi phục và cậu cũng thế.”

“Tôi khỏe mà.” Joel suy tư gãi gãi cái cằm bầm tím của cậu. “Thôi được rồi, kế hoạch như thế này nhé. Hãy tiếp tục cho Pegasus ăn đường, thật nhiều vào. Ngay khi nó khỏe lại, hãy trở lại đây và đưa tôi ra. Chúng ta sẽ cứu Emily và rồi sau đó là thần Diana và chú Steve. Phải đủ mặt mọi người mới vượt ngục ra khỏi đây được. Rồi chúng ta sẽ tìm cho ra Con gái thần Vesta để Pegasus có thể đưa cô ấy về vùng núi Olympus.”

Paelen trở lại chỗ ống thông gió. Paelen quyết định không cho cậu bé biết rằng bố Emily không có trong tòa nhà này. Thay vào đó, cậu gật đầu. “Tốt lắm. Tí nữa tôi sẽ gặp Emily và cho cô bé biết tình trạng của cậu. Nếu chúng trở lại tìm cậu, hãy cố tránh những câu hỏi của chúng. Sẽ không lâu đâu, Joel. Cậu sẽ sớm được tự do thôi.”

Chương 28

Emily dần cảm thấy khá hơn. Thuốc kháng sinh của đặc vụ dùng cho cô bé đang giúp vết thương do bọn Nirad gây ra không bị nhiễm trùng, còn thuốc giảm đau đã làm dịu những cơn đau dữ dội ở chân cô bé. Nằm trên giường, cô bé quan sát người y tá thay băng cho vết thương của mình.

Cô ta đang cố che chắn không cho cô nhìn thấy vết thương.

“Nó tệ đến mức nào?” Emily hỏi.

“Khá tệ”, người y tá trả lời. “Cô e rằng cháu bị hơi nặng đó. Các bác sĩ phẫu thuật đã cố hết sức, nhưng chỗ nhiễm trùng quá sâu.”

Emily sợ hãi không muốn hỏi tiếp, nhưng vẫn phải hỏi. “Cháu còn có thể đi lại được không?”

Người y tá dừng lại và quay sang Emily. “Thật sự là cô cũng không biết nữa. Cũng có thể cháu sẽ đi lại được, nhưng cháu sẽ cần phải trợ giúp một chút đấy, có thể sẽ cần nạng hay thậm chí là nẹp chân nữa. Nhưng bây giờ khoan hãy nghĩ đến chuyện đó. Việc của cháu là tập trung cho khỏe lên đã.”

“Rồi sao nữa ạ?”

Người y tá nhìn chằm chằm vào Emily thêm một lúc lâu nhưng rồi lại tiếp tục thay băng cho cô bé. Sự im lặng của cô ấy cho Emily biết nhiều hơn cả những gì cô bé thật sự muốn biết. Câu trả lời rất đơn giản. Cô bé không còn đường nào nữa. Khi bọn CRU đã xong việc với cô đơn giản là cô bé có thể sẽ phải biến mất.

“Cô có thấy con Pegasus không?” Cuối cùng Emily hỏi.

“Con ngựa có cánh của cháu ấy hả?”

Emily chán phải sửa sai cho mấy người ở đây lắm rồi. Họ muốn gọi Pegasus là ngựa thì kệ họ. Cô bé biết sự thật và như thế là đủ rồi.

“Cô không được phép gặp nó.” Người y tá đáp.

“Dù ở đây có bác sĩ thú y nhưng theo những gì cô được biết thì nó không khỏe lắm đâu. Cô e là nó đã bị hứng quá nhiều đạn bởi mấy tay súng. Ta không chắc nó có thể sống sót được.”

“Pegs sẽ chết ư?” Emily hét lên. Cô bé cố gắng trèo xuống khỏi giường. “Cháu phải gặp nó.”

“Dừng lại đi, Emily,” người y tá vừa cảnh cáo vừa chập vật giữ cô bé lại. “Cháu chưa đủ khỏe. Cháu có thể làm chân cháu bị thương nặng thêm đó.”

Emily bắt đầu hoảng sợ. “Cô không hiểu đâu. Cháu phải gặp nó. Nó đã cứu cháu thoát khỏi tay bọn Nirad. Cháu không thể để mất nó được. Không phải lúc này!”

Trong khi Emily đang vật lộn với người y tá, cô bé không nghe thấy tiếng mật mã cánh cửa kêu bíp bíp. Cô cũng không thấy hai người đàn ông đang đi vào phòng cô. Tất cả những gì cô bé biết là cô phải đến chỗ Pegasus.

Thình lình, có thêm mấy cánh tay ấn cô bé xuống và giữ chặt lấy cô để cô không rời được khỏi giường.

“Thả tôi ra!” Emily hét lên. “Tôi phải đến chỗ Pegasus!”

“Emily, dừng lại!” Đặc vụ J ra lệnh.

“Để tôi yên!” Cô bé hét inh ỏi. “Tôi phải đến chỗ nó!”

“Được rồi!” Đặc vụ J quát lên và người đàn ông còn lại khống chế và ấn cô bé xuống. “Được rồi, nếu mày muốn gặp nó đến như vậy thì được thôi. Đừng chống cự nữa.”

Emily thở hỗn hển. Cô bé ngược nhìn hai tay đặc vụ, hai mắt cô bé nhòe đi. “Làm ơn đưa tôi đến chỗ nó đi.”

“Bọn ta sẽ đưa cháu đến. Nhưng với một điều kiện,” đặc vụ J dịu giọng nói. “Sau khi cháu gặp nó, cháu sẽ phải trả lời tất cả những câu hỏi của bọn ta. Không được chống đối, không được nói láo. Nếu cháu muốn gặp Pegasus, cháu phải hứa nói cho bọn ta biết mọi thứ bọn ta muốn.”

Khi Emily nhìn chòng chọc vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, cô bé nhớ lại cuộc nói chuyện với Paelen và những lời cậu đã dặn cô đừng yên lặng mà cứ bịa ra càng nhiều càng tốt. Cô bé gật đầu. “Nếu các ông đưa tôi đến chỗ nó ngay bây giờ, tôi hứa tôi sẽ trả lời tất cả mọi câu hỏi. Nhưng chỉ sau khi tôi đã gặp được nó.”

Đặc vụ J quay sang nói với tên còn lại. “Hãy chuẩn bị một cái xe lăn đi, đặc vụ O. Nếu Emily muốn, gặp Pegasus, cháu nó sẽ được gặp.”

Chỉ một lúc sau Emily được ngồi lên xe lăn và đẩy qua mấy cái hành lang của tòa nhà ấy. Cô bé gần như quên cả cái chân đau vì nỗi lo cho Pegasus đã xâm chiếm hết mọi giác quan của cô.

Khi họ đến thang máy, cô bé để ý thấy đặc vụ O nhấn cái nút dưới cùng. Bọn chúng đang giam Pegasus ở tầng đáy tòa nhà.

Khi đã xuống đến nơi, họ đi đến một căn phòng ở cuối hành lang dài. Đặc vụ J bước đến cánh cửa bảo mật và chuẩn bị bấm mật mã, hắn quay lại nhìn Emily. “Cháu hứa rồi nhé. Gặp được con tuần mã rồi cháu sẽ trả lời những câu hỏi của ta chứ?”

Emily không nói gì, chỉ gật đầu.

Khi đặc vụ J nhấn mã khóa, hắn không tìm cách che bảng mã lại. Emily có thể nhìn thấy từng con số hắn ta nhấn và thứ tự của chúng. Khi đèn xanh sáng lên và cánh cửa kêu kịch một tiếng, cô bé ghi nhớ thật kỹ mật mã.

Khi đặc vụ J mở cửa, đặc vụ O đẩy xe lăn của cô bé tới phía trước. Emily quan sát căn phòng, tìm cô bé thất lại vì đau đớn.

Pegasus nằm trên đồng cỏ khô ở chính giữa phòng. Nó bị quấn băng kín mít và hầu như không thở nữa.

“Pegs!” Emily lao ra khỏi xe lăn. Nhưng cái chân bị thương phản chủ của cô bé làm cô té lăn ra sàn.

Đặc vụ J cố kéo cô bé lại. “Dừng lại, Emily. Bây giờ cháu không làm được gì cho nó nữa đâu.”

Mắt cô bé đầm lệ còn tim cô đầy phần uất. “Dừng đừng đến tôi!” Cô bé hấn học rít lên và gạt tay hấn ra. Quên cả vết thương đau đớn nơi chân, cô lết về phía Pegasus.

“Pegs,” cô bé nhẹ nhàng nói khi bàn tay cô run rẩy rướn đến để chạm được vào cái đầu sẫm màu của con tuần mã. “Pegs, là chị đây. Em ơi, đừng chết nhé. Chị cần em mà.”

Emily không cầm được nước mắt, hôn lên mõm con ngựa. “Pegs ơi, em không thể chết được. Đừng chết mà.” Khi cô bé gối đầu lên cái cổ mạnh mẽ của nó và khóc thương cho con tuần mã đẹp đẽ ấy, Emily mơ hồ cảm thấy có sự thay đổi trong hơi thở của con tuần mã. Cô bé không biết liệu những người khác có thể thấy hay nghe thấy điều đó không, nhưng cô thì rõ ràng là có. Pegasus hít một hơi thật sâu và thở đều. Nó biết cô bé đang ở đó và nó đang đáp lại cô bé.

“Emily,” đặc vụ J bước đến gần cô bé và nói. “Ta đã làm những gì ta hứa. Ta đã cho cháu gặp nó. Bây giờ đến lượt cháu. Đi thôi. Chúng ta phải nói chuyện với nhau thôi.”

Trong khoảnh khắc ấy, không hiểu sao Emily biết rằng cô không được rời xa nó. Pegasus rất cần cô ở lại. Cô bé có thể cảm nhận điều ấy. Nhưng rốt cuộc thì cô bé cũng cần nó nữa mà. Không nhìn vào tên đặc vụ, cô bé nói: “Nếu ông muốn tôi trả lời những câu hỏi của ông, tôi sẽ trả lời. Nhưng tôi chỉ trả lời ở đây thôi. Tôi không bỏ Pegasus lại đâu.”

“Như thế không đúng với thỏa thuận,” đặc vụ J đe dọa.

“Không.” Emily vừa đáp vừa lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn. “Không có trong thỏa thuận thì bây giờ có. Có gì nguy hiểm đâu khi cho tôi ở đây trả lời các câu hỏi của ông chứ? Ông có những gì ông muốn, còn tôi được ở lại với nó.”

“Ở lại đây không tốt cho cháu đâu”, đặc vụ J nói. “Nhờ nó chết lúc cháu đang ở với nó thì sao?”

“Vậy thì sẽ có một người thương yêu nó ở lại bên cạnh nó cho đến phút cuối cùng chứ không phải là ông!” Emily giận dữ nói. “Nhưng nếu ông cố đưa tôi về phòng, tôi thề sẽ không nói lời nào dù ông có làm gì tôi đi nữa.”

Mắt tên đặc vụ lóe lên vì tức giận. “Được thôi,” cuối cùng hắn nói. “Nếu cháu muốn ở lại với con ngựa đang hấp hối này thì cũng được.” Hắn đứng lù lù trước mặt cô bé. “Ta hi vọng cháu biết ơn ta vì ta đang phá vỡ luật vì cháu đấy, cô gái trẻ. Ta cũng mong cháu trả ơn mà giúp bọn ta. Cháu phải trả lời thật tất cả những câu hỏi của ta mà không được ngập ngừng, hiểu chưa?”

Emily lại nằm xuống tựa đầu vào cổ con tuần mã và tiếp tục vuốt ve mặt nó. “Hiểu rồi.”

Một cái chăn và hai chiếc ghế được mang vào phòng. Khi cái chăn được đưa đến cho Emily, cô bé cảm nhận được sự căng thẳng của Pegasus. Nó gần như đã chết nên nó vẫn chưa biết những gì đang xảy ra xung quanh nó. Nó không thích người đàn ông đang tiến đến gần nó.

Khi những đặc vụ CRU đã an tọa, Emily ngồi thoải mái trên mớ rơm. Cô bé cố nhích đến thật gần Pegasus, rồi vừa cuộn tròn người vào cái hõm giữa cổ và đầu của nó vừa vuốt ve mặt nó và gãi gãi tai nó. Chỉ cần được ở gần con tuần mã là cô bé cảm thấy khỏe hơn nhiều.

“Được rồi, Emily.” Đặc vụ J nói và bật máy ghi âm của hắn lên. “Hãy kể từ đầu nào. Vì sao mà cháu lại ở cùng với Pegasus vậy?”

Emily hít một hơi thật sâu, cô bé biết rằng cô không bao giờ được kể với họ lí do vì sao Pegasus và thần Diana lại có mặt ở New York, về Ngọn lửa thần hay trận chiến trên vùng núi Olympus. Nhưng cô bé muốn dành nhiều thời gian nhất có thể với con tuần mã. Nên nghe theo lời khuyên của Paelen, cô bé bắt đầu nói dối.

Cô bé bắt đầu kể bằng sự thật, cô kể về cơn bão lớn trong thành phố và Pegasus bị sét đánh rồi đâm sầm vào mái tòa nhà cô bé ra sao. Nhưng sau đó, cô bé từ từ lái câu chuyện thật thành một câu chuyện tựa như những chuyện thần thoại Hi Lạp hay La Mã tuyệt vời nhất.

Đặc vụ J ngồi chồm tới trước. “Mà tại sao chúng lại đến đây cơ chứ?”

“À”, cô bé bắt đầu, “thần Diana nói với tôi rằng ở trên vùng núi Olympus, có một tên trộm đã ăn cắp dây cương của Pegasus. Tên đó đã dùng đôi xăng đan của thần truyền tin để trốn thoát.”

“Vậy người chúng ta bắt giữ ở đây không phải là thần Mercury sao?”

Emily lắc đầu. “Hắn chỉ là một tên trộm thôi. Thần Diana kể bà ấy và Pegasus đã đuổi theo tên đó xuyên qua vũ trụ, đi từ thế giới này đến thế giới nọ từ thành phố này đến thành phố khác. Cuối cùng dừng lại ở New York này. Bà ấy nói rằng họ bị tia chớp đánh trúng và bị tách nhau ra. Pegasus rơi xuống mái tòa nhà của tôi còn thần Diana rơi xuống Central Park.”

“Tên trộm mà cháu nói ấy,” đặc vụ J hỏi, “cháu có biết tên của hắn không?”

“Tôi không nhớ nổi,” Emily vừa đáp vừa gãi đầu. “Nhưng tôi nghĩ thần Diana nói rằng tên hắn bắt đầu bằng chữ P.”

“Paelen?” đặc vụ O hỏi. “Tên hắn là Paelen đúng không?”

“Đúng rồi!” Emily tán đồng. “Đúng đó. Thần Diana còn nói rằng Paelen đã ăn trộm một bao tải vàng của thần Jupiter, cha bà ấy. Cho nên bà ấy cùng Pegasus phải đến đây để lấy lại trước khi cha bà phát hiện ra và nổi cơn thịnh nộ. Bà ấy nói thần Jupiter mà nổi điên lên là cả thế giới sẽ bị hủy diệt.”

“Nếu Paelen đã có đồng tiền rồi thì hắn còn ăn trộm dây cương của Pegasus để làm gì nhỉ?” Đặc vụ J trầm ngâm.

Emily nhún vai. “Tôi nghĩ là vì hắn quá tham lam. Thần Diana nói thần Jupiter không quan tâm về đồng tiền đó mấy, nhưng ông ấy sẽ rất giận dữ nếu biết đã mất cái dây cương. Vì vậy họ hi vọng có thể lấy lại nó trước khi ông ấy phát hiện ra.”

“Mê lực của vàng ghê gớm thật.” Đặc vụ J nói. “Hắn đã có đủ rồi nhưng vẫn còn muốn thêm nữa.”

“Khoan đã,” đặc vụ O nói. “Truyền thuyết kể rằng người nào sở hữu cái dây cương của Pegasus sẽ kiểm soát được con tuần mã.” Hắn ta tập trung nhìn vào Emily. “Paelen muốn Pegasus, đúng không?”

Đây là lần đầu tiên Emily nghe về truyền thuyết ấy. Cô bé nhún vai. “Tôi không biết. Thần Diana không nói. Bà ấy chỉ nói với tôi rằng họ cần lấy lại mọi thứ trước khi cha bà ấy phát hiện. Nhưng bây giờ cả dây cương và đồng tiền đã mất, chẳng ai biết ông ấy sẽ làm gì.”

“Dây cương chưa mất,” đặc vụ O nói. “Bọn ta đang giữ nó đây này.”

“Các ông giữ hả?” Emily nói. “Thật sao? Các ông có giữ đồng tiền luôn không?”

Đặc vụ O lắc đầu. “Không có tiền, nhưng bọn ta đã từng giữ đôi xăng đan.”

“Đã từng ư?” Emily vừa nói vừa tiếp tục vuốt ve Pegasus.

Đặc vụ J gật đầu. “Nhưng dường như ai đó đã lấy chúng mất rồi.”

Emily nhún vai. “Có thể chúng bay mất rồi. Thần Diana nói với tôi rằng chúng có lí trí. Có thể chúng đã bay về lại vùng núi Olympus rồi.”

“Cũng có thể lắm”, đặc vụ J nói, giọng ỉu xìu. “Hoặc trong bọn ta đây có trộm. Vậy thì hãy nói cho ta nghe, vùng núi Olympus ở đâu?”

Emily lắc đầu và trả lời thật. “Tôi thề là tôi không biết.” Cô bé nhìn xuống đôi mắt đang nhắm nghiền của Pegasus. “Thần Diana nói với tôi rằng Pegasus là cách duy nhất giúp bà ấy về nhà. Nếu nó chết, bà ấy sẽ bị kẹt ở đây luôn.”

“Không, điều đó cũng không đúng,” đặc vụ O nói. “Truyền thuyết cổ nói rằng các vị thần rất hay đến Trái đất. Chẳng có chỗ nào viết về chuyện thần Diana cưỡi tuần mã Pegasus cả. Bà ấy dùng sức mạnh của chính mình để đến đây. Có gì thay đổi vậy?”

“Tôi không biết,” Emily nhún vai. “Thần Diana không kể nhiều cho tôi biết. Tôi nghĩ bà ấy không thích tôi. Bà ấy đã rất cáu vì tôi và Joel đã

nhuộm mấy màu này cho Pegasus để các ông không phát hiện ra nó. Bà ấy xém giết bọn tôi khi thấy nó đấy.”

“Bà ấy cáu là phải rồi,” đặc vụ O nói. “Cứ nhìn xem bọn cháu đã làm người em họ của bà ấy thành ra cái mớ gì đây này.”

“Pegs là em họ của bà ấy hả?” Emily lặp lại, thật sự rất ngạc nhiên.

“Thần Diana là con của thần Jupiter đúng không?” đặc vụ O nói. Khi Emily gật đầu, hắn ta tiếp. “Truyền thuyết kể rằng Pegasus là sáng tạo do sự kết hợp của thần Medusa và thần Biển Cả (Neptune). Mọi người đều biết rằng thần Jupiter và thần Neptune là anh em. Vì thế Pegasus và thần Diana sẽ là chị em họ.”

Emily nhìn Pegasus. “Thần Medusa và thần Biển Cả là cha mẹ nó ư?” Cô bé lặp lại. “Sao có thể thế được nhỉ?”

“Bọn ta phải hỏi cháu mới đúng đấy!” đặc vụ J nói. “Cháu khẳng định với bọn ta rằng tất cả bọn họ đều đến từ vùng núi Olympus mà. Cháu là người đã ở bên họ khá lâu. Đáng lý họ phải kể cho cháu chuyện này rồi chứ.”

“Pegasus không thể nói được.” Emily nói. “Tất cả những gì tôi biết là do thần Diana nói lại. Và như tôi đã nói đấy, bà ấy không nói gì nhiều lắm. Bà ấy thật sự rất ghét tôi vì những gì chúng tôi đã làm cho Pegasus.”

“Theo những gì bọn ta thấy thì ai thần Diana cũng ghét cả”, đặc vụ J chưa chát kết luận. “Nhưng bà ấy đã kể với cháu những gì về bọn Nirad? Tại sao chúng lại ở đây? Và nhất là tại sao chúng lại cố giết cháu và Pegasus?”

Emily rất sợ câu hỏi này. Cô bé biết kể gì cho bọn họ để nghe cho có vẻ hợp lý đây? Joel mới là người biết về thần thoại La Mã chứ không phải cô. Nhưng cô bé biết, nếu cô không bịa ra được gì thì họ sẽ tách cô và Pegasus ra; cô không thể để điều đó xảy ra được.

“Tôi vô tình bị thương thôi,” cuối cùng cô bé lên tiếng. “Bọn Nirad không đuổi theo tôi. Hình như bọn chúng đuổi theo Pegasus. Tôi chỉ có mặt

không đúng chỗ và không đúng thời điểm thôi. Và đúng lúc đó thì một tên Nirad tóm được chân tôi.”

“Nhưng bọn chúng là cái gì vậy?” Đặc vụ J nhấn mạnh. “Sao bọn chúng lại ở đây?”

“Tôi không biết,” Emily thành thật trả lời. “Ngay cả thần Diana cũng không biết. Tất cả những gì bà ấy nói với tôi là vì một lí do nào đó mà bọn chúng đuổi theo Pegasus. Có lẽ vì Pegasus có thể giết chúng trong khi những người khác thì không. Bà ấy nói đã lâu lắm rồi thần dân xứ Olympus không có kẻ thù. Đã từng có những trận chiến lớn khác với mấy loài khác. Nhưng tôi không thể nhớ tên mấy loài đó. Có thể chúng cử bọn Nirad đến đây để bắt Pegasus.”

“Thần dân vùng núi Olympus đã từng giao chiến với những thần Titan khổng lồ,” đặc vụ O nói.

“Đúng rồi đó là cái tên mà thần Diana đã nói.” Emily nhanh chóng đồng tình. Cô bé nhìn đặc vụ J. “Tôi không hiểu tại sao ông lại hỏi tôi tất cả những câu hỏi này trong khi hình như ông ta...” cô bé chỉ vào đặc vụ O, “biết hết mọi câu trả lời.”

“Ta có nghiên cứu thần thoại,” đặc vụ O đáp. “Những điều đó không có nghĩa là biết câu trả lời cho những câu hỏi này. Nếu đúng là Pegasus và những người khác đến từ vùng núi Olympus, thì có lẽ những câu chuyện cổ là có thật. Nhưng nếu như thế thì trong suốt thời gian qua bọn họ đã ở đâu?”

“Cuối cùng cũng có một câu hỏi tôi có thể trả lời được,” Emily nói và khéo léo bịa ra một câu chuyện khác. “Tôi đã hỏi thần Diana cùng câu hỏi đó. Bà ta nói chúng ta không còn cần các vị thần vùng Olympus nữa. Vì vậy họ ở lại trên vùng núi Olympus và không đến thế giới của chúng ta nữa. Bà nói cha bà bảo tất cả những vũ khí và công nghệ mới của chúng ta quá nguy hiểm. Thật ra ông ấy cấm bất cứ ai đến đây, đó là lí do vì sao thần Diana và Pegasus lại đuổi theo tên trộm đó. Họ không muốn tên trộm bị bắt và bí mật về sự tồn tại của họ bị lộ ra.”

“Vậy thì có vẻ họ làm không tốt lắm, phải không nào?” Đặc vụ J mĩa mai nói. “Nhưng điều đó vẫn chưa trả lời câu hỏi về bọn Nirad. Nếu thần Diana cần có con tuần mã mới bay được thì bọn Nirad đang dùng phương tiện gì?”

Emily ngáp ngừng. Đó quả là một câu hỏi hay. Bọn Nirad đến New York bằng cách nào nhỉ?

“Tôi thật sự không biết,” cô bé thật tình nói. “Thần Diana chưa bao giờ kể cho tôi nghe cả. Bà ấy nói bà dùng con Pegasus còn tên trộm dùng đôi xăng đan của thần truyền tin để bay đến đây. Nhưng bà chưa bao giờ cho biết bọn Nirad đến New York bằng cách nào cả. Ngay từ đầu bố tôi đã nói với tôi là đã có những báo cáo về những con quỷ bốn tay chui ra từ mấy cái cống. Nhưng điều đó vẫn không giải thích được bọn chúng đến đây cách nào hay chúng có còn thêm viện binh đang kéo đến hay không. Tôi rất tiếc, nhưng quả thật tôi không biết.”

Đặc vụ O nhìn đồng sự của mình, “Tôi nghĩ con bé đang nói thật đấy,” hắn ta nói. “Con bé thật sự không biết. Chúng ta sẽ hỏi chính thần Diana những điều này.”

“Không thể nào hỏi bà ta được đâu,” đặc vụ J nói với vẻ mặt trông rất giận dữ. “Vắt đá ra máu còn dễ hơn đó! Không có cách nào cạy miệng bà ta đâu. Paelen cũng y hệt như thế. Thuốc độc ư? Tra tấn ư? Hay dọa nạt? Chẳng có cách nào khiến mấy người đó khai ra đâu. Chỉ có Emily là cơ hội duy nhất để ta biết sự thật thôi.” Rồi hắn lại tập trung vào Emily. “Nào, giờ mình bắt đầu lại từ đầu nhé. Hãy kể cho bọn ta một lần nữa chuyện xảy ra vào cái đêm cúp điện toàn thành phố đi.”

Cuối cùng Emily nằm vật ra giường vì kiệt sức. Cô bé không biết những tay đặc vụ còn hỏi cô bao lâu nữa, nhưng chắc là phải cả ngày. Chúng cứ lặp đi lặp lại mấy chuyện đó mãi với ý định làm cho cô bé phạm sai lầm mà tiết lộ thêm cho chúng điều gì đó.

Với Pegasus nằm bên cạnh và những lời cảnh báo của Paelen văng vẳng trong đầu, Emily thận trọng để không nói chệch đi câu chuyện của mình.

Cô bé thấy nhẹ nhõm hẳn khi bọn họ buộc phải dừng lại. Cô bé ngày càng mệt mỏi và phải tập trung cao độ hơn để nói dối thật chính xác.

Khi cuộc tra khảo kết thúc, Emily nài nỉ để được ở lại với Pegasus. Nhưng đặc vụ J khước từ lời thỉnh cầu của cô. Cô bé thấy hẳn rất thỏa mãn khi từ chối thẳng thừng với cô.

Khi bọn chúng đang cố đưa cô bé đi, Emily cảm thấy Pegasus cựa mình. Gác đầu lên cổ nó cả ngày, cô bé nhận ra nhịp thở của nó dần trở nên mạnh mẽ và đều đặn hơn. Nó đang hồi phục nhanh chóng. Nhưng cũng vì thế mà cô bé sợ rằng nó sẽ cố thoát khỏi mấy gã đàn ông. Nếu nó manh động, cô bé đoán chắc đặc vụ J sẽ cho người giết nó rồi họ sẽ tiến hành phẫu thuật nó để xem đôi cánh của nó hoạt động như thế nào.

Để cảnh báo con tuấn mã, Emily lại ngả lên cổ nó và bắt đầu khóc la thảm thiết rằng cô không muốn đi. Khi hai tên tay sai bước đến để đưa cô đi, cô bé thì thầm vào tai con tuấn mã thật nhanh. “Đừng cử động nhé Pegasus. Chị sẽ trở lại.”

Cô bé tiếp tục khóc lóc điên cuồng, và cảm nhận được rằng con tuấn mã đã bình tĩnh lại. Nó sẽ không manh động. Cuối cùng cô bé cũng bị lôi đi khỏi con tuấn mã, được đặt vào ngòai ngay ngắn trong xe lăn và đưa về phòng.

Chương 29

Paelen dành nhiều thời gian nhất có thể, gần như cả ngày, trong hệ thống ống dẫn bên ngoài căn phòng nơi giam giữ Pegasus. Cậu rất kinh ngạc về những câu chuyện Emily đã kể cho hai người đàn ông đó. Nếu là cậu thì cậu cũng sẽ nói dối y hệt như vậy. Trong thế con người thì cô bé là một tên trộm tuyệt luân.

Khi mọi người đã đi khỏi, Paelen nhẹ nhàng vào trong phòng và đưa thêm đồ ngọt cho con tuần mã. Cậu rất ngạc nhiên vì Pegasus đã khá hơn rất nhiều. Cậu biết việc này có liên quan đến Emily. Pegasus cố giấu nhưng Paelen nhận thấy có một mối liên kết rất rõ ràng giữa con tuần mã và cô bé.

Sau khi chắc chắn rằng Pegasus đã có mọi thứ nó cần, Paelen đi về phía phòng của Emily. Cậu đến trước mấy người kia chỉ ít phút và cậu yên lặng chờ trong ống thông gió. Chẳng bao lâu sau, cậu nghe thấy tiếng gõ mật mã ở cửa phòng cô bé. Nó giống y như tiếng mật mã phòng cậu.

Ngồi cuộn tròn thụt lui lại trong đường ống, cậu thấy cửa mở.

“Quả là một ngày dài,” đặc vụ J nói. “Ta muốn cháu nghỉ ngơi. Rồi ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục từ chỗ chúng ta đang nói dở dang.”

Khi cô y tá và tên đặc vụ trực ban khiêng cô bé vào giường, Emily ngược lên nhìn đặc vụ J. “Tôi không hiểu. Tôi đã nói với ông mọi thứ ông cần biết. Tôi không biết gì nữa đâu.”

“Coi nào, những gì cháu kể đâu có hoàn toàn là thật, đúng không Emily?” Đặc vụ J gờ vực nói. “Ta chắc là cháu còn giữ lại đôi chỗ.”

“Không, không có mà,” Emily khẳng định. “Ông nói tôi có thể gặp Pegasus nếu tôi kể cho ông sự thật và tôi đã làm đúng như thế. Tôi chẳng

còn gì để kể nữa đâu.”

“Emily, cháu đã có vài ngày ở với con tuần mã,” đặc vụ O nói rõ. “Và đã ở với thần Diana khá lâu để biết chuyện gì đang xảy ra và sự thật thì sao họ lại có mặt ở đây.”

Khi Emily bắt đầu phản đối, Paelen thấy đặc vụ J giơ một ngón tay lên cảnh cáo. “Khỏi mất công. Ta biết cháu còn giấu bọn ta. Tối nay cháu nghỉ ngơi đi vì ngày mai chúng ta sẽ nói những chuyện này lại một lần nữa.”

Không nói thêm một lời nào, họ ra khỏi căn phòng. Khi tên đặc vụ trực ban chuẩn bị khay thức ăn tối cho cô bé và đẩy nó tới gần giường, người y tá giúp Emily ngồi ngay ngắn với mớ dây nhợ chằng chịt khắp người.

“Nếu ta là cháu, ta sẽ kể với họ những gì họ muốn biết”, cô y tá cảnh báo. “Những tay đặc vụ ấy không phải là người tốt đâu.”

“Cháu đã kể hết mọi thứ cho họ rồi,” Emily la lên. “Họ còn muốn gì ở cháu nữa chứ?”

“Họ muốn biết sự thật. Và bằng cách này hay cách khác, rồi họ cũng sẽ biết được thôi. Nhưng họ biết bằng cách nào là tùy ở cháu.”

“Cô nói thế có ý gì?”

“Cháu có thể cho họ biết những gì họ muốn. Hoặc là tin cô đi, họ sẽ có cách để moi ra mọi thứ từ cháu mà cháu không thể nào tưởng tượng nổi đâu.”

Emily giơ hai tay lên trời. “Làm sao cháu có thể kể những gì cháu không biết được?”

“Cô không biết, cháu ngoan à. Nhưng cho đến sáng mai, cháu nên có thêm gì đó để kể với họ, còn không ngày mai rất có thể sẽ là ngày tệ nhất đời cháu đấy.”

Nói xong, cô y tá và tên đặc vụ trực ban rời khỏi phòng. Emily giận dữ hất cái bàn đựng khay thức ăn khỏi giường.

“Ta sẽ ăn nếu ta là em đấy.” Paelen nhẹ giọng nói vọng xuống từ ống thông hơi. “Em không biết bao giờ em mới lại được cho ăn đâu.”

Mắt Emily quay ngoắt về phía ống thông hơi. “Paelen!”

Mấy ngón tay của tên trộm nhẹ nhàng đẩy cái miếng chắn lỗ thông gió ra khỏi tường. Sau lần gặp cậu hôm qua thì nay cô thấy cái cơ thể kéo dẫn của cậu không mấy đáng sợ nữa; mặc dù vậy tiếng mấy cái xương kêu răng rắc vẫn làm cô bé rất khiếp sợ.

“Mừng quá, anh đây rồi.” Emily nói. “Anh có nghe những gì cô y tá nói với em không? Ngày mai bọn chúng sẽ tra tấn em đấy.”

Paelen gật đầu. “Ta cũng nghe những gì em kể với họ hôm nay lúc em đang ở chỗ Pegasus rồi.”

“Anh có ở đó hả?” Emily ngờ vực hỏi. “Làm sao anh làm được như thế chứ? Em đâu có nghe tiếng anh trong ống thông gió. Bọn chúng để luộc mất anh lúc anh trốn khỏi phòng hả?”

“Em quên rằng ta là một tên trộm à?” Paelen nói. “Giữ yên lặng là một trong những kỹ năng đặc biệt của ta mà. Chúng chịu thua không tra hỏi ta nữa khi chúng ngộ ra rằng chúng không thể cạy miệng ta được. Chúng để ta ở một mình gần như cả ngày lẫn đêm. Hình như chúng dồn hết tâm huyết vào em đấy. Dù vậy ta vẫn phải thừa nhận Joel cũng chẳng được khá khẩm hơn.”

“Anh gặp Joel rồi hả? Emily lo lắng hỏi. “Cậu ấy thế nào? Còn bố em thì sao?”

“Joel hầu như không bị thương,” Paelen nói. “Nhưng ta rất tiếc phải nói rằng chúng đã dùng vũ lực bắt cậu bé phải khai ra. Cậu ta đã kể cho bọn chúng rất ít, trong một chừng mực nhất định thôi, cũng như em ấy. Nhưng ta không biết cậu bé có thể chống chọi lại với sự hành hạ của chúng bao lâu nữa. Cậu bé rất tức giận, nhưng đồng thời rất cũng rất kiên định. Cậu ấy tấn công ta ngay lần đầu tiên cậu nghe thấy tên ta.”

“Em xin lỗi, là lỗi của em,” Emily e ngại nói. “Tại em đã kể cho cậu ấy những gì anh làm với Pegasus và cái dây cương của nó. Nhưng khi anh quen Joel rồi thì anh sẽ thấy cậu ấy rất dễ thương. Bề ngoài cậu ấy có vẻ hung hăng vậy thôi nhưng bên trong rất dịu dàng.”

“Cậu ấy có bình tĩnh lại một chút rồi.” Paelen đẩy khay thức ăn lại cho Emily. “Nào, ăn đi. Em cần có sức để đối mặt với mọi chuyện.” Paelen thấy nỗi sợ đang dâng lên trong ánh mắt của cô bé. “Emily à, dù chuyện gì xảy ra đi nữa thì ta cũng sẽ ở bên cạnh em. Em đừng bỏ cuộc nhé.”

“Không đâu,” Emily vừa nói vừa ăn một ít thức ăn. Cô bé với tới bát pút-đinh sô-cô-la và đưa nó cho cậu. “Này, anh cần cái này hơn em đấy.”

Paelen nhận bát pút-đinh với vẻ cảm kích. Cậu đã trở đi trở lại nhà bếp vài lần, nhưng phần lớn đồ ngọt cậu trộm được thì Pegasus và thần Diana đã ăn hết cho lại sức rồi. Cậu chỉ giữ lại cho mình rất ít.

“Anh nghĩ Pegasus ra sao rồi?” Emily vừa hỏi vừa ăn không chút hứng thú.

“Đang hồi phục.” Paelen nói. “Nó đang ăn uống rất khỏe và nó đang mạnh trở lại.”

“Hôm nay, khi lần đầu tiên em thấy nó, trông nó cứ như sắp chết đến nơi ấy.” Emily nói. Giọng cô bé run run. “Em đã rất sợ. Nhưng rồi nó thở đều dần lên và nó có cử động được đôi chút.”

“Pegasus rất lo cho em đó.” Paelen nói với cô bé. “Rõ ràng là việc gặp được em hôm nay đã giúp nó hồi phục còn nhanh hơn tất cả mấy hộp kem ta mang đến cho nó nữa.”

Emily mỉm cười và khuôn mặt cô bé sáng bừng lên. “Nó rất thích kem mà”, cô bé nói. Rồi giọng cô bé lại chùng xuống. “Chúng ta phải đưa nó ra khỏi đây. Cả anh và thần Diana nữa. Mọi người không thuộc về thế giới này. Nếu chúng ta không đi sớm, em e là họ sẽ giết Pegasus để tiến hành phẫu thuật xem nó hoạt động thế nào đấy.”

“Ta cũng sợ như vậy.” Paelen thừa nhận. “Ta đã quá may mắn rồi. Chúng đã nổi điên lên với ta vì ta không chịu hợp tác. Nhưng nếu ta không can thiệp, ta chắc rằng chúng cũng sẽ tìm cách giết ta luôn.”

“Vậy bao giờ chúng ta đi?” Emily hỏi.

Paelen thấy cô bé đang rất kích động. Cậu có thể thấy các ý tưởng đang lờn vờn trong đầu cô bé. “Sẽ sớm thôi”, cậu trả lời.

“Anh phải đưa được dây cương của Pegasus đến cho thần Diana để bà ấy dùng nó tạo ra vũ khí và đưa ta về lại vùng núi Olympus.” Emily nói. “Đó là cách duy nhất có thể tiêu diệt được bọn Nirad. Rồi chúng ta sẽ đi cứu bố em và Joel thoát ra khỏi phòng giam của họ.”

Paelen hít một hơi thật sâu và nín thở. Cuối cùng cậu thở ra chậm chậm. “Emily, ta phải cho em biết điều này. Cha em không có ở đây.” Cô bé cau mày, lo lắng.

“Anh nói bố em không có ở đây là sao?” Cô bé hỏi. “Ông ấy phải có mặt ở đây chứ.”

Paelen lắc đầu. “Đôi xăng đan của thần Mercury luôn đưa ta đến bất cứ nơi nào ta yêu cầu”, cậu nói với cô bé. “Đêm qua ta ra lệnh bảo nó đưa ta đến chỗ bố em. Chúng đưa ta ra khỏi chỗ này và cao thật cao lên bầu trời đêm. Chúng ta băng qua mặt nước và đang trên đường ra khỏi hòn đảo này.”

“Rồi ông ấy ở đâu? Đôi xăng đan đưa anh đi đâu?”

“Ta không biết.” Paelen thừa nhận. “Ta đã bảo đôi xăng đan dừng lại. Ta bảo chúng đưa ta trở về để ta có thể giúp tất cả mọi người.”

“Chờ đã,” Emily bối rối, “vậy anh đã ra được khỏi đây rồi hả? Anh đã được tự do rồi ư?”

Paelen gật đầu.

“Vậy sao anh không đi luôn? Thần Diana bảo anh là một tên trộm chỉ biết nghĩ đến mình thôi. Em không hiểu.”

“Quả thật ta đã có thể đi.” Paelen nói. “Ta phải thừa nhận, ta đã nghĩ đến điều đó trong một tích tắc. Nhưng rồi ta nghĩ đến Pegasus và thần Diana. Chuyện gì sẽ xảy ra với họ? Và rồi ta nghĩ đến em. Ta nhận ra ta không thể bỏ em lại cho bọn chúng được.”

“Vậy anh trở lại là vì bọn em hả?”

“Đúng vậy.” Paelen thừa nhận. “Ta là người duy nhất có thể đến chỗ tất cả mọi người. Chỉ có ta mới có thể giúp tất cả mọi người thoát khỏi cái nơi

quái quỷ này.”

Paelen thấy cô bé thật sự bối rối. Cô bé đã nghĩ cậu xấu xa tồi tệ lắm và cậu không thể thay đổi được.

“Ta xin lỗi vì ta chưa thể tìm ra được bố em.”

Mắt Emily ngân ngấn nước. “Anh có nghĩ là bố em đã chết rồi không?”

“Ta không nghĩ vậy. Đôi xăng đan đã sắp đưa ta đến chỗ ông ấy mà.” Paelen giải thích. “Ta nghĩ chúng đã không làm thế nếu ông đã chết. Ta không biết vì lý do gì nhưng chúng đang giam cha em ở một nơi khác.”

“Nhưng ở đâu mới được chứ?” Emily nói. “Mà tại sao lại thế? Họ đang làm gì bố em?”

“Ta rất tiếc, ta không biết.” Paelen nhẹ giọng nói. “Nhưng những người còn lại của ta vẫn có thể trốn thoát. Rồi có thể chúng ta sẽ tìm được bố em và giải thoát cho ông.”

Emily cố không khóc. Cô lau mũi.

“Vậy trước hết chúng ta cần lấy lại được cái dây cương.”

“Ừ, ta phải đi lấy chúng.” Paelen hứa. “Ta sẽ mang nó trở lại đây và rồi chúng ta có thể lên kế hoạch cho cuộc vượt ngục.”

Chương 30

Khi Paelen đi rồi, Emily nằm xuống và cố không để nỗi lo sợ về bố mình xâm chiếm đầu óc. Nhưng không được. Cô bé chưa gặp được một tên đặc vụ CRU nào đáng mến hay lịch sự cả. Tất cả bọn chúng đều độc ác và xấu xa y như bố đã kể với cô.

Lúc này bọn chúng có đang tra tấn ông không? Bọn chúng đang làm gì? Paelen nói bọn chúng đã tra tấn Joel để buộc cậu ấy khai mọi chuyện ra. Bọn chúng đã làm gì cậu ấy? Khi đã nằm yên rồi, cô bé cố bình tĩnh lại. Cũng chưa hoàn toàn mất hết hy vọng. Paelen được tự do đi lại trong tòa nhà này. Anh ấy rất thông minh lại nhanh nhẹn nữa. Nhưng quan trọng nhất là anh ấy quan tâm đến mọi người. Với sự giúp đỡ của anh ấy, họ có thể trở lại chỗ của Pegasus. Rồi họ có thể thả thần Diana và Joel ra và bắt đầu tìm bố cô bé.

Đầu Emily hồi tưởng lại những sự việc trong ngày. Không phải về tất cả những câu hỏi và những khuôn mặt của mấy tay đặc vụ, mà cô nghĩ về Pegasus. Lúc đầu, có vẻ con tuấn mã bị thương rất nặng. Nhưng dần dần, cô cảm nhận rõ là nó đã trở nên khỏe hơn. Cô bé biết nó đang giả vờ yếu hơn thực tế. Pegasus hiểu nếu nó cử động, nó sẽ đẩy tất cả mọi người vào nguy hiểm. Vì vậy nó đã nghe lời cô bé bảo nên cũng giả vờ tỏ ra yếu ớt. Nhưng liệu Pegasus có đủ khỏe để đứng dậy và trốn thoát cùng bọn họ không? Nếu nó không thể dậy được liệu bốn người họ có đủ mạnh để khiêng nó lên và đưa nó theo không? Emily vừa bắt đầu bình tĩnh lại thì tiếng còi báo động vang lên inh ỏi phá tan sự im lặng của tòa nhà. Cô bé ngồi dậy và thình lình nghe thấy tiếng bước chân rầm rập vang lên và

những tiếng la hét bên ngoài hành lang. Dường như có cả một rừng người đang bắn loạn chạy lên chạy xuống ở ngoài đó.

Paelen! Cô bé nghĩ và sợ đến thắt tim. Anh ấy bị bắt rồi! Ý nghĩ đó xuyên qua tâm trí cô như một viên đạn. Mọi kế hoạch tẩu thoát của họ đã tiêu tan trong chớp mắt. Paelen là niềm hi vọng trốn thoát duy nhất của họ. Giờ thì mất hết cả rồi.

Nhưng chỉ khi sự tuyệt vọng đang mạnh mẽ đánh gục cô bé hoàn toàn thì Emily nghe tiếng Paelen gọi tên mình rất gấp gáp lẫn trong tiếng còi hú ầm ỉ.

“Emily!” Cậu gọi qua ống thông gió.

Emily nhìn lên và thấy cậu đang đẩy cửa chặn ống thông gió ra. Cậu thét lên đau đớn khi phải kéo dãn cơ thể nhanh hơn bất cứ lần nào trước đây và tuột vào trong ống thông gió. Cô bé nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của chiếc dây cương vàng cậu đang nắm chặt trong tay.

“Paelen, bọn chúng biết anh trốn thoát rồi!” Emily hét lên. “Anh phải ra khỏi đây! Đem dây cương đến cho thần Diana rồi đến chỗ của Pegs đi. Lúc này anh không được để bị bắt.”

“Đâu phải ta gây ra tất cả những vụ lộn xộn này. Tại bọn Nirad đấy. Chúng đang có mặt ở đây rồi. Chúng đến bắt em và Pegasus đó!”

“Bọn Nirad!” Emily la lên. “Em tưởng bọn chúng không băng qua nước được.”

“Hình như chúng đã tìm ra được cách rồi.” Paelen nói. “Ta phải đưa em ra khỏi đây.”

Cậu đang cúi xuống để mang đôi xăng đan vào. Chúng có một đôi cánh nhỏ xíu và được khảm đầy trang sức. Emily thở hắt ra. Thì ra là đôi xăng đan của thần Mercury!

“Paelen, nhìn chân em đây này”, cô bé nói. “Em không đi được. Cứ mặc em ở lại đây. Anh phải đi cứu thần Diana và Pegs. Anh là hi vọng duy nhất của họ. Làm ơn hãy cứu họ đi mà.”

“Ta sẽ cứu.” Paelen hứa. “Nhưng ta mới gặp Pegasus. Nó đã đứng dậy và đi lại được. Nó nói nếu ta không đưa em đến chỗ nó, nó sẽ giết ta. Ta đã phản bội nó một lần. Ta sẽ không tái phạm nữa.”

Paelen đưa tay tung cái chăn sang một bên và tháo những dụng cụ đang kẹp đôi chân cô bé ra. “Ta xin lỗi, nhưng có thể em sẽ đau đó.”

“Em không quan tâm.” Emily nói. “Cứ đỡ em dậy đi.” Cô bé nhăn mặt đau đớn khi cậu gỡ những sợi dây truyền dịch ra. “Anh gặp bọn Nirad chưa? Có bao nhiêu tên?”

“Ta chưa gặp.” Paelen thú thật. “Nhưng ta có thể đánh hơi thấy chúng. Chúng khá đông đấy. Mấy tay trong tòa nhà này đang tập hợp lại để chiến đấu với chúng. Nhưng rồi họ sẽ thua thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian trước khi chúng mò đến chỗ ta đâu.” Paelen đưa cái dây cương vàng cho Emily. “Dây này, giữ cái này cho kĩ nhé. Nếu bọn Nirad đến gần chúng ta, hãy dùng cái này mà đập tụi nó”, cậu nói. “Nhưng đừng ném vào tụi nó nhé. Chúng ta sẽ cần nó đấy.” Cậu quay lại và bảo cô bé leo lên lưng mình. “Trèo lên đi. Đôi xăng đan này có thể chở được cả hai chúng ta còn nhanh hơn là ta chạy nữa đấy.”

Emily giữ cái dây cương cẩn thận và trèo lên lưng Paelen. “Em có nặng quá không?” Cô bé hỏi.

Cậu quay lại cười ranh mãnh. “Gần như không có ki lô nào! Rồi, giờ thì bám cho chắc nhé.”

Paelen cõng Emily đến cửa và nhấn mật mã mở cửa. Khi họ ra đến ngoài hành lang, tiếng báo động đã đình tai nhức óc lắm rồi. Emily rất sốc khi thấy một đoàn quân có trang bị vũ khí đang tấn công ồ ạt vào cái hành lang dài.

“Hai đứa kia, quay về phòng lại.” Một người đàn ông vừa đánh nhau vừa ra lệnh.

Paelen lờ đi như không nghe thấy. “Em sẵn sàng chưa?” Cậu hét lên át cả tiếng còi hú.

“Đi thôi!” Emily la lên.

Cô bé giữ chặt dây cương của Pegasus và vòng, tay ôm thật chặt người Paelen khi cậu hét lên một tràng từ ngữ kì lạ. Thành linh họ được nhắc bổng lên không trung.

“Đưa ta đến chỗ thần Diana càng nhanh càng tốt!” Paelen ra lệnh.

Khi Paelen nói đôi xăng đan có thể bay nhanh hơn cậu ấy chạy, Emily không thể tưởng tượng chúng có thể nhanh như thế nào. Cô bé lấy hết sức bình sinh bám lấy cậu khi đôi xăng đan lao tới trước qua khỏi đám lính trong hành lang. Khi họ đến khu vực cầu thang, Paelen chỉ có vừa đủ thời gian để giơ tay ra nhấn nút mở cửa trước khi đôi xăng đan đưa họ qua đó.

Họ bay xuống cầu thang với vận tốc kinh hoàng, tông ngã hết đám lính ngáng đường họ. Khi họ đến được tầng của thần Diana, từ trên đầu mình, họ nghe được tiếng rền rĩ và tiếng rống kinh khủng của bọn Nirad.

“Bọn chúng đang ở phía cầu thang!” Emily hét vào tai Paelen.

Paelen chửi thề một tiếng. “Bám chặt hơn đi, ta sẽ ra lệnh cho đôi xăng đan bay nhanh hơn nữa.”

“Nhanh hơn nữa hả?” Emily thét lên.

Cô bé vừa định kêu lên thất thanh đầy sợ hãi thì đôi xăng đan đã lao vút qua cửa cầu thang ở tầng của thần Diana và bay xuống hành lang, rồi đột ngột dừng lại bên ngoài một cánh cửa đang khóa.

Trong khu vực đó không thấy bóng dáng một tên lính nào đang tiến về cầu thang cả, Paelen thả Emily xuống sàn. “Đứng vững nhé, ta sẽ phá cửa đó.”

Đứng trên một chân còn lạnh lặn, Emily nhìn Paelen đi về phía cửa. “Thần Diana ơi, là tôi đây, Paelen đây!” Cậu hét lên qua cánh cửa át cả tiếng chuông báo động. “Nếu được, bà hãy phá xích ra đi. Bọn Nirad đang ở đây rồi. Chúng ta phải đi thôi!” Cậu bước ra xa cánh cửa và nhìn xuống đôi xăng đan. “Hãy nâng ta lên,” cậu hét “và phá cửa ra!”

Tuân lệnh, đôi xăng đan nhắc Paelen lên không trung. Rồi đôi cánh nhỏ xíu của chúng đập nhanh đến nỗi Emily không nhìn thấy gì, và Paelen thét lên một tiếng ngắn. Emily không biết đây là tiếng thét xung trận, hay chỉ là

tiếng thét vì sợ hãi khi đôi chân cậu tông vào một cánh cửa chắc chắn như vậy. Dù là gì chẳng nữa, nó át cả tiếng chuông báo động đang inh ỏi lúc cậu băng mình tới trước và biến thành một phiến gỗ sống để phá sập cửa như thể cửa được làm bằng mấy cây kẹo mút mà thôi.

Cánh cửa nổ tung dưới tác động của cơ thể Paelen. Emily nhảy qua ngưỡng cửa rồi thò đầu vào trong. Paelen đang nằm bất tỉnh một đồng trong góc phòng.

“Emily!” Thần Diana la lên. Bà đang giằng cái xiềng cuối cùng đang xích bà ra. “Gặp con ta mừng quá!” Bà quì xuống kiểm tra vết thương nặng của Paelen. “Cái tên trộm nhỏ bé ngớ ngẩn này,” bà dịu dàng nói. “Phải có cách tốt hơn để mở cửa mà không cần tông mình vào một cách ngốc nghếch như vậy chứ.”

“Nhưng không còn thời gian nữa ạ.” Emily nói. “Bọn Nirad đã vào đến bên trong cầu thang rồi. Bọn lính canh đang chiến đấu với chúng, nhưng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ đến được chỗ Pegasus.”

“Vậy chúng ta phải đến đó trước”, thần Diana nói. Bà kéo Paelen ngồi lên và bắt đầu vỗ nhẹ nhẹ vào mặt cậu. “Nào Paelen, tỉnh dậy đi. Cuộc hành trình của ta mới chỉ bắt đầu thôi.”

Paelen rên khe khẽ rồi chậm chậm mở mắt ra. Khi cậu nhìn thấy có người đang giúp mình, mắt cậu mở to hơn. “Thần Diana!” Cậu hét lên kinh sợ.

“Đừng làm ta sợ chứ tên trộm nhỏ bé.” Thần Diana nói. “Cậu làm ta ngưỡng mộ quá đấy. Đã đủ sức để đứng lên chưa?”

Paelen gật đầu và loạng choạng đứng dậy.

“Bọn Nirad!” Cậu hét lên. “Bọn chúng đang ở đây.”

“Emily đã nói với ta rồi.” Thần Diana gật đầu. “Ta phải đến chỗ Pegasus.”

“Còn Joel nữa.” Emily nói. “Chúng ta không được quên Joel.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Thần Diana đồng tình.

“Chúng ta sẽ đón Joel trước tiên rồi sau đó đến chỗ Pegasus.” Thần Diana thấy Emily đang cầm cái dây cương vàng. “À, con đã lấy được dây cương rồi!”

Emily đưa nó cho thần Diana, nhưng bà lắc đầu. “Không, con gái à, con giữ nó đi. Con sẽ cần đến nó nếu bọn Nirad đến được chỗ chúng ta.”

Cuối cùng Paelen cũng đã hồi phục, cậu bước ra phía cửa. “Joel cũng bị giam ở tầng này. Cậu ấy ở không xa chỗ này mấy đâu.”

Thần Diana giúp Emily trèo lại lên lưng Paelen. “Chân con sao rồi?” Bà hỏi.

“Không tốt hơn chút nào ạ.” Emily thừa nhận. “Nhưng con sẽ không để nó làm chúng ta chậm lại đâu.”

Nhanh đến mức làm Emily ngạc nhiên, thân Diana rướn tới trước hôn nhẹ vào má cô bé. “Đúng là con gái dũng cảm của ta. Nào, chúng ta phải đi thôi.”

Cú phá cửa phòng Joel không kịch tính lắm. Với sức lực siêu việt của cả hai vị thần xứ Olympus, cánh cửa đang khóa không tài nào chịu nổi. Chẳng mấy chốc nó bị phá và đổ rầm xuống.

Emily rất mừng khi thấy Joel không bị xịch. Cậu đang đứng ở góc phòng chờ bọn họ.

“Sao anh không đi luôn đi?” Cậu phàn nàn với Paelen. Rồi mắt cậu hướng về Emily và ôm cô thật chặt. “Tớ đã rất lo cho cậu đấy!”

“Mình cũng vậy!” Emily đồng tình và ôm lại cậu. “Joel ơi, bọn Nirad đang ở đây. Chúng ta phải đến chỗ Pegs!”

Joel nhìn vào nhóm ba người ấy. “Bố cậu đâu rồi?”

Giọng cô bé chùng xuống, gần như muốn khóc. “Bố mình không có ở đây. Bọn họ đã đưa ông đi chỗ khác rồi. Nhưng mình không biết là ở đâu.”

Joel lại ôm cô bé. “Đừng lo, Em, chúng ta sẽ tìm ra ông mà.”

“Chúng ta sẽ chẳng tìm thấy ai nếu bọn Nirad bắt được chúng ta.” Paelen cảnh báo. “Chúng ta phải đến chỗ Pegasus và thoát khỏi đây!”

Emily lại được nhắc lên lưng Paelen và họ đi về phía cầu thang.

“Chúng đang giam Pegasus ở tầng thấp nhất.” Paelen nói. “Nhưng dù vậy tôi không muốn đi từ đây đến đó bằng cầu thang nữa đâu. Bọn Nirad đang từ trên đó tràn xuống đây mà.”

“Chúng ta không còn cách nào khác cả.” Thần Diana đẩy cửa và dẫn đường tiến về phía trước. Trên họ vài tầng, mọi người nghe thấy tiếng gầm gừ dữ dội của bọn Nirad, hòa với tiếng súng và tiếng la hét của cánh đàn ông. “Chúng đang đến gần hơn rồi”, thần Diana cảnh báo. “Chúng ta phải đi nhanh thôi.” Họ rẽ ở một góc cua và đụng ngay hai đặc vụ J và O.

“Đứng im!” đặc vụ J giơ vũ khí lên ra lệnh.

“Đừng ngốc nghếch như thế.” Thần Diana thô bạo nói. “Bọn Nirad đã đến đây rồi. Bọn chúng sẽ giết hết mấy ông và tất cả những người khác trong tòa nhà này. Bọn chúng muốn Pegasus. Nếu bọn ta đưa nó đi chỗ khác, chúng sẽ theo bọn ta. Người của các ông sẽ không phải chết.”

“Bà không được đưa con ngựa đó đi đâu hết!” Đặc vụ J gằn giọng.

“Ngựa ư?” Thần Diana lồng lộn gầm lên. “Người dám gọi nó là ngựa hả?”

Nhanh như chớp, thần Diana chồm tới trước. “Sao người dám gọi nó như thế chứ?” Bà vừa hét vừa đẩy cả hai tên đặc vụ vào tường bằng sức mạnh của cả một con tàu chở hàng.

“Nó là PEGASUS!”

Bọn chúng không tài nào thoát khỏi vị thần xứ Olympus đang nổi giận đùng đùng. Một ngọn gió thật mạnh thổi đến ngực chúng và lập tức hạ đo ván chúng làm chúng gục xuống sàn.

Thần Diana bước về phía chúng. “Bọn người còn may mắn đó”, bà nói với hai người trong lúc họ đang nằm bất tỉnh. “Nếu có thời gian, ta đã cho bọn mi thấy ta tức giận đến thế nào vì những gì bọn mi đã làm với Emily và Pegasus rồi.”

Thay vì vậy bà đẩy cánh cửa cầu thang ra mạnh đến nỗi làm nó văng luôn ra khỏi bản lề. Emily nhìn Joel. Cậu co rúm người lại sợ hãi. Họ đi vào hành lang nơi tầng của Pegasus và vài tên lính còn lại dạt ra tránh đường cho họ. Chúng đã thấy cảnh cửa cầu thang văng khỏi bản lề như thế nào và không muốn làm các vị thần xứ Olympus nổi giận thêm nữa.

“Pegasus ở kia kìa, chỗ cuối đường ấy.” Emily vừa nói vừa chỉ về phía cửa lớn nơi cô bé đã được đưa vào. Khi họ đến nơi, Paelen đặt Emily xuống và cùng thần Diana chuẩn bị phá cửa.

“Chờ đã.” Emily nói. “Em biết mật mã. Mọi người không cần phải phá cửa đâu.”

Joel giúp cô bé cô đứng vững trước cửa và bấm mật mã mà cô bé đã thấy đặc vụ J bấm. Ngay lập tức đèn xanh nhỏ xúu nhá lên và cánh cửa mở ra.

Trước khi cô bé bước vào trong, Emily nghe thấy âm thanh tuyệt nhất trong đời mình: tiếng hí của Pegasus. Khi cô bé bước qua cánh cửa, tim cô đập rộn rã khi nhìn thấy con tuần mã đang đứng đó.

“Pegs!” Cô bé choàng tay ôm lấy cổ nó và cảm nhận được sức mạnh của nó. “Ôi Pegs,” cô bé reo lên, “chị cứ nghĩ em sắp chết cơ đấy!”

“Cậu vẫn nên nghĩ như thế trừ khi chúng ta ra được khỏi đây.” Jole cảnh báo. “Cậu quên mất bọn Nirad rồi hả? Cậu biết đấy, cái lũ bốn tay, răng dài và thối tha ấy. Chúng đã đến chân cầu thang rồi. Nếu chúng ta không đi ngay, chúng sẽ xuống đây bắt chúng ta đấy!”

“Cậu ấy nói đúng đó”, thần Diana nói. Bà bước đến bên Emily. “Cháu đưa ta cái dây cương được không nào?”

Khi Emily chìa nó ra, thần Diana dùng sức mạnh tuyệt luân của bà xé cái dây cương bằng vàng sáng lấp lánh ra thành từng mảnh lớn. “Ta rất tiếc chúng ta không có thời gian để rèn thành những vũ khí mạnh hơn”, bà vừa nói vừa đưa cho mỗi người một mảnh. “Nhưng giờ thì những cái này cũng có ích đấy. Nếu bọn Nirad đến gần mọi người, hãy dùng nó để đâm chúng. Chất vàng sẽ giết được bọn chúng. Giữ chúng cho kĩ. Đây là vũ khí phòng

thủ duy nhất của mọi người đấy.” Thần Diana đưa mảnh lớn nhất, sắc nhất cho Emily.

“Không, người nên giữ nó đi,” Emily từ chối. “Người là một chiến binh giỏi hơn con.”

“Nhưng con quan trọng hơn”, thần Diana nói.

“Sao cơ ạ?” Emily bối rối nói. “Không, con phải thế đâu. Người và Pegasus mới quan trọng. Người nên giữ nó đi...” Emily nhận thấy mắt thần Diana ánh lên một điều gì đó.

“Ừm...”, bà nhẹ nhàng nói.

Pegasus mất bình tĩnh hí lên, tai nó đang vểnh tới trước còn mắt nó mở thật to.

“Bọn chúng đến rất gần rồi.” Thần Diana nói rồi quay sang Paelen. “Giúp ta đưa Emily lên lưng Pegasus nào. Từ bây giờ nó sẽ lo cho cô bé. Tất cả những người còn lại sẽ chiến đấu khi cần.”

Emily cố hết sức giữ im lặng trong lúc họ đưa cô bé lên lưng con tuần mã, nhưng rồi cô hét lên khi cái chân bị thương của cô được cẩn thận để vào chỗ để chân bên hông con tuần mã.

“Ta xin lỗi bé con,” thần Diana dịu dàng nói. “Khi chuyện này kết thúc, bọn ta sẽ chữa cho cái chân của con.”

Nước mắt chực dâng lên trong mắt Emily vì đau, nhưng cô bé không nói gì để đoàn chiến binh sẵn sàng chiến đấu. Thần Diana dẫn đầu. Paelen đứng sau bà. Rồi tới Joel. Emily có thể thấy được sự sợ hãi trong đôi mắt sáng của bạn mình, nhưng dáng đứng của cậu đầy quyết tâm. Cậu đã sẵn sàng chiến đấu và hi sinh cùng những vị thần xứ Olympus.

“Được rồi,” thần Diana nói. “Khi chúng ta tiến lên, chúng ta phải đến cho được chỗ cái hộp kim loại khổng lồ sẽ đưa ta lên mặt đất đó.”

“Nó được gọi là cái thang máy ạ”, Emily nói. “Có một cái ở cuối hành lang ạ.” Cô bé túm chặt bờm con tuần mã. “Chúng ta gần đến rồi, Pegs”, cô bé nhẹ giọng nói.

Pegasus nhìn cô bé thật nhanh và hí lên nhè nhẹ.

Thần Diana dẫn tốp người tiến lên. Khi họ chạy ngang lối vào cầu thang, Emily để ý thấy đặc vụ J và O đã biến mất. Những âm thanh lớn phát ra từ yết hầu của bọn Nirad đang ngày một rõ hơn. Chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ đến tầng này.

“Chạy đi thôi!” Thần Diana la lớn. “Đến chỗ cái thang máy trước khi chúng đến được chỗ ta!”

Mọi người lao về trước. Khi họ đến được chỗ thang máy vận chuyển hàng, Joel ấn nút. Cậu bồn chồn giậm giậm đôi chân.

“Cháu hy vọng là cái thứ này vẫn còn hoạt động!”

“Nó mà không hoạt động thì tất cả chúng ta sẽ gặp rắc rối to đó.” Paelen tiếp lời cậu bé. Ngay trước khi họ nghe thấy tiếng “ping” của thang máy thì tên Nirad đầu tiên đã đến được tầng hầm.

Chúng tràn vào hành lang và đối mặt với tốp người họ. Khi nhận ra họ, mắt chúng long lên sòng sọc rồi điên cuồng lao đến.

“Nhanh lên!” Joel hét to. “Nhanh lên giùm em đi mà!”

Khi cửa thang máy chở hàng mở ra, Emily cúi thấp đầu xuống cùng Pegasus đi vào trong, Joel theo sát ngay sau họ. Nhưng khi họ quay lại, họ không thấy thần Diana và Paelen đâu cả.

“Thần Diana, anh Paelen, nhanh lên!” Emily hét lên. “Nhanh lên không bọn chúng đến đây bây giờ!”

Thần Diana lắc đầu. “Không được bé con ạ, ta phải ở lại để giữ chân bọn Nirad.” Bà nhìn Pegasus. “Người biết quân ta đang lâm nguy mà. Đừng lo cho ta. Hãy đưa Ngọn lửa đến vùng núi Olympus!”

Pegasus lồng lên. Nó hú lên một tiếng lớn rồi giậm một vó lên sàn.

“Không, ta phải ở lại.” Thần Diana lặp lại. “Hãy kể cho cha ta nghe những gì đã xảy ra. Hãy cứu lấy vùng núi Olympus, Pegasus. Mọi chuyện bây giờ trông cậy cả vào người.”

“Paelen và thần Diana ời, làm ơn đi mà.” Emily nan nỉ.

Khi cánh cửa bắt đầu khép lại, Emily nhìn thấy Paelen đẩy thần Diana thật mạnh. Bà mất thăng bằng và ngã vào thang máy nằm sõng soài dưới chân Pegasus. Khi cửa đã đóng chặt lại, Emily nghe Paelen la lên: “Hãy tha thứ cho ta!”

Chương 31

“Paelen!” Emily la lên. Cô bé quay ngoắt sang Joel. “Mở cửa ra! Chúng ta không thể để bọn Nirad bắt anh ấy!”

“Không!” Thần Diana đứng dậy và chặn Joel lại. “Paelen đã hi sinh cho chúng ta. Chúng ta không được bại trận làm cậu ấy thất vọng.”

“Nhưng chúng sẽ giết chết anh ấy mất!” Emily khóc thét lên.

“Phải, chúng sẽ giết cậu ấy.” Thần Diana nói dứt khoát. “Cậu ấy đã làm điều đó với để chúng ta có đủ thời gian thoát thân.”

Emily cảm thấy tim mình như vỡ vụn ra khi nghĩ đến cảnh lũ sinh vật ấy đang từ từ xé Paelen ra làm trăm mảnh.

“Paelen...”, cô bé khóc lóc rên rỉ khi thang máy nhẹ nhàng lên cao dần.

Khi cửa mở ra, họ bắt gặp một cảnh tượng kinh hoàng. Binh lính kẻ chết, người bị thương nằm la liệt trên sàn. Tiếng rên rỉ và khóc lóc từ những người đàn ông bị thương làm cho cảnh tượng càng thêm kinh hoàng. Emily không thể nào nghĩ là được họ đang có mặt ở đâu.

Trông nó như một ngôi nhà, một ngôi nhà đẹp, kiểu miền Nam. Họ trôi lên một sảnh lớn. Có rất nhiều đồ nội thất cổ dựa vào tường và trên sàn phủ một chiếc thảm màu sậm thật đẹp. Liệu có chắc là nơi này không còn nằm trong tòa nhà không?

“Chúng ta đang ở đâu đây?”, Joel hỏi vì cũng bối rối như Emily rồi mắt cậu đảo quanh căn phòng.

“Đây là đảo Governor.” Emily nói. “Nhưng tớ thì không biết có những ngôi nhà như thế này ở đây.”

“Thôi nào, chúng ta phải đi thôi.” Thần Diana cảnh báo.

Họ đi đến một lối vào rất lớn. Ở bên phải, một cầu thang trang nhã dẫn lên lầu, còn xung quanh họ là những hành lang khác cùng dẫn về khu trung tâm. Họ nhìn thấy những người lính đã chết nằm la liệt trên mặt sàn gỗ đẹp đẽ. Trên trần nhà cao tít là một cái đèn chùm. Khi Emily nhìn lên, cô bé rùng mình. Máu đang nhỏ giọt từ những giọt pha lê của cái đèn.

“Có bao nhiêu tên Nirad?” Joel hỏi.

“Nhiều không đếm xuể.” Thần Diana đáp.

Thình lình, đặc vụ J và O loạng choạng bước vào đại sảnh.

“Tao đã nói rồi, tụi mày không được đi đâu hết.”

Tên đặc vụ vừa hét vừa giơ vũ khí lên. Hắn trừng mắt giận dữ nhìn thần Diana. “Mấy viên đạn có thể không ngăn được bà, nhưng Emily và thằng nhóc không phải là thần. Nếu bây giờ bà không chịu đầu hàng, ta thề sẽ giết một trong hai đứa tụi nó.”

Nắm sát trên lưng Pegasus, Emily cảm nhận được cơ thể nó đang căng ra vì giận dữ. Tai nó vểnh ra trước, nó thu đầu lại rồi hí lên một tiếng thật lớn và dữ tợn. Nó tung một vó bằng vàng vào đặc vụ O và để lại một dấu móng ngựa thật sâu trên ngực hắn. Vó còn lại nó dùng hết sức bình sinh đá vào đầu đặc vụ J.

Khi cả hai gã đàn ông té xuống đất, Pegasus quay ngoắt đi tiến về cửa trước của tòa nhà. Nó gầm lên và đá bay tất cả những miếng khảm bằng gỗ nơi cửa sổ. Tất cả mấy cái cửa đều đổ sập dưới những cú đá giận dữ của con tuấn mã.

Emily sững sờ khi ấy bây giờ họ đang đứng trước cửa của một ngôi nhà lớn với những cột trụ vững chắc. Bên kia là một con đường có hai hàng cây trải dài, qua ánh sáng của những ngọn đèn thả bằng ga, cô bé nhìn thấy những ngôi nhà lớn màu vàng khác. Đèn đuốc trong nhà đang sáng trưng trông như đang chào đón họ.

“Gia đình tớ đã đi Atlanta nhiều năm trước.” Joel vừa nói vừa cố nén ngạc nhiên, “Ở đó có vài căn nhà giống y hệt cái này. Cậu có chắc chúng ta

đang ở đảo Governor không?”

Ngồi trên người Pegasus, Emily nhào tới trước và nhìn thấy những ánh đèn lập lòe của khu Manhattan đang chiếu sáng phía xa. “Thành phố kia kìa. Đây chắc chắn là đảo Governor.”

“Việc chúng ta đang ở đâu không quan trọng.” Thần Diana nói nhanh và có dẫn con tuấn mã xuống những bậc thang dốc bằng gỗ. “Chúng ta đi đâu mới quan trọng. Bọn Nirad sẽ không mất nhiều thời gian để lên tới mặt đất đâu. Chúng ta phải đi trước khi chúng đến.”

Bà nhìn con tuấn mã. “Pegasus, người đã hồi phục đủ để chở tất cả chúng ta chưa, hay ta nên ở lại?”

Pegasus khẽ huých người chị họ của mình và hí lên khe khẽ.

“Dĩ nhiên là được nhỉ,” Thần Diana nói rồi bà quay sang Joel. “Trèo lên đi, nó có thể chở tất cả chúng ta đó.”

“Còn Con gái thần Vesta thì sao?” Joel hỏi, khi thần Diana giúp đẩy cậu bé lên lưng con tuấn mã ngồi sau Emily. “Còn chỗ cho cô ấy không?”

Thần Diana nhảy lên lưng Pegasus, ngồi phía sau cậu. “Cô bé ấy đã ở đây với ta rồi.” Bà nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Joel la lên.

Emily ngoái đầu lại. Cô bé nhìn thần Diana. “Cháu á? Cháu mà là Con gái thần Vesta và là Ngọn lửa của vùng núi Olympus á?”

Thần Diana chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Emily, không phải đâu!” Joel suýt cô bé. “Không thể là cậu được.”

“Không sao đâu, Joel.” Emily nhẹ giọng nói. “Tớ đã nghĩ từ nãy giờ rồi.”

“Con biết chắc chắn từ khi nào hả con gái?” Thần Diana hỏi.

Emily vuốt vuốt cổ con tuấn mã. “Thật ra con đã nghi nghi mấy lần rồi. Lúc còn ở trên cầu con đã bắt đầu tự hỏi. Bà và Pegs đã có thể thoát được rồi. Nếu Con gái thần Vesta thật sự ở đâu đó ngoài kia, Pegasus sẽ để con lại và đến chỗ cô ấy. Nhưng nó không làm vậy, nó chiến đấu với đám lính để bảo vệ con. Rồi khi con nghe nói nó đang chết dần đi, con biết rằng

con phải đến chỗ nó vì con có thể giúp nó được bằng cách nào đó. Rồi khi con chạm vào nó, con cảm nhận được nó đáp lại. Sau vài giờ đồng hồ ở với con, Pegasus trở nên mạnh mẽ hơn nhiều. Và cuối cùng con cũng biết chắc khi người nói con quan trọng hơn. Người đã không nói vậy nếu người ấy không phải là con.”

“Đúng vậy.” Thần Diana xác nhận: “Con quan trọng hơn tất cả chúng ta. Ngọn lửa thần đang cháy rất sáng trong con. Đó là lí do vì sao Pegasus lành lại rất nhanh khi nó ở với con. Lần đầu tiên là trên mái tòa nhà của con và lần này là ở đây. Khi tình cảm con dành cho nó tăng lên, thì sức mạnh để con chữa lành cho nó càng lớn. Emily, con đã cứu Pegasus.”

“Và nếu may mắn, có thể con sẽ cứu được vùng núi Olympus nữa.” Emily trang trọng nói.

“Không,” Joel khẳng định. “Tớ sẽ không để cậu tự hi sinh thân mình đâu.” Cậu phản đối rồi nhìn chăm chăm vào Emily. “Cậu không thể chết được.”

Emily với tay ra sau để vỗ vỗ vào tay Joel, “Không sao đâu, Joel. Tin tớ đi, không sao mà. Nếu tớ làm thế thì vùng núi Olympus sẽ được khôi phục và cậu, bố tớ và cả thế giới này sẽ được an toàn. Tớ muốn làm điều này. Hãy để cho tớ làm đi mà.”

“Nhưng Emily à...” Joel gục đầu xuống, không nói được câu nào. Cậu vịn vịn bàn tay mình và nhìn đi chỗ khác.

Âm thanh kinh khủng của bọn Nirad tràn ngập không trung. Chúng đang ở tầng chính của tòa nhà và đang hướng về cửa trước.

“Chúng đang đến kìa,” Emily nói. “Pegs, hãy đưa chúng ta đến vùng núi Olympus.”

Chương 32

Ngồi ngay sau đôi cánh của nó, Emily càng cảm nhận được sức mạnh của con tuấn mã đang tăng lên khi nó phi nước kiệu ra khỏi tòa nhà. Khi họ đã ra được phía ngoài, nó ngoái đầu về phía cô bé và hí lên.

“Nó bảo hãy giữ cho chắc.” Thần Diana giải thích. “Đôi cánh của nó chỉ vừa mới được chữa lành thôi, nó chưa thử bay lại. Đây có thể là một chuyến bay khó khăn đấy.”

“Em có thể làm được mà, Pegs.” Emily vỗ nhẹ cổ nó nói. “Chị biết em làm được mà.”

Khi Pegasus chuyển từ bay nước kiệu sang nước đại nó dang đôi cánh màu trắng vĩ đại của nó ra. Emily nắm chặt lấy bờm của nó khi nó nhẹ nhàng bay lên không trung. Cô bé cảm thấy Joel ôm eo cô bé chặt hơn khi Pegasus bay lên qua khỏi vùng nước tối tăm.

Khu vực Manhattan nằm im lìm phía trước mặt. Khi nhìn vào những ngọn đèn đẹp dễ nhấp nháy ở đây, Emily nhận ra đây có thể là lần cuối cùng cô bé được nhìn thấy nhà mình. Nếu họ đến được vùng núi Olympus an toàn, cô bé sẽ phải chết trong Đền thờ Ngọn lửa.

Chuyện gì đã xảy ra với bố cô? Ông đang ở đâu? Cô bé sắp chết rồi, còn ông thì sẽ không bao giờ được biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Ông cũng sẽ không biết rằng cô rất yêu ông và đã làm điều ấy vì ông. Đó là nơi đau xót xa nhất. Hít một hơi thật sâu, cô bé nhìn xuống New York. Thành phố sẽ được an toàn. Hàng triệu người ở đó sẽ được sống và không bao giờ nghe đến hay thấy bọn Nirad nữa.

“Này, chờ ta với!” Một giọng nói nhỏ xíu ngắt quãng gọi từ đằng sau.

“Có phải anh Paelen không?”

Ngoái lại, Emily và Joel nhìn thấy Paelen đang cố gắng bắt kịp họ, cậu bay khắp khiêng trong bầu trời tối tăm. Chỉ còn một chiếc xăng đan đang vỗ cánh và người cậu đầm máu.

“Paelen!” Emily la lên. “Anh thoát được bọn Nirad rồi!”

“Anh ổn chứ?” Joel gọi với lại.

“Không!” Paelen gọi đáp lại. “Nhưng ta sẽ sống thôi. Mọi người làm ơn chậm lại cho ta theo kịp với, được không? Bọn Nirad làm một chiếc xăng đan bị hỏng rồi và chỉ còn một chiếc hoạt động được thôi.”

Con tuần mã khịt khịt mũi.

“Pegasus nói cậu có thể bám vào đuôi nó.” Thần Diana hét lên cho Paelen nghe. “Nó có thể giúp đưa cậu về nhà, nhưng chúng ta phải đi nhanh hơn nếu muốn đến được vùng núi Olympus.”

Trong bầu trời đêm, Emily không thể thấy rõ Paelen. Nhưng khi họ đi ngang qua New York, ánh đèn thành phố làm lộ ra những vết thương hở toác hoác và rất sâu của cậu.

“Bọn chúng đã làm gì anh vậy?” Emily hét lên.

“Tụi nó tính xé xác ta ra thành ngàn mảnh đó.” Paelen đáp. “Nhưng vì cơ thể ta có thể dần ra co lại nên chúng không làm được. Dù vậy xương ta cũng đã gãy rất nhiều rồi.”

“Lòng dũng cảm của cậu sẽ được phong thưởng, Paelen ạ.” Thần Diana hứa. “Cha ta sẽ được biết hết những gì cậu đã làm cho chúng ta.”

Trước khi Paelen có thể đáp lại, Pegasus hí lên với thần Diana.

“Emily, Joel,” bà gọi, “bám cho chắc vào. Chúng ta sắp vào đến Hệ mặt trời để đến vùng núi Olympus.”

“Cái gì mặt trời?” Joel bắt đầu hỏi.

Thình lình họ chuyển sang một tốc độ kinh hoàng. Ánh sáng của những ngôi sao quanh họ biến thành một vầng sáng trắng lóa. Emily thấy nó trong

như những hiệu ứng đặc biệt từ một bộ phim khoa học viễn tưởng vậy. Nhưng đây không phải là phim. Nó rất, rất thật.

Nhìn ra sau, cô bé thấy Paelen gần như lướt trên những vầng sáng ấy khi cậu cố bám lấy đuôi của Pegasus trong khi chiếc xăng đan đập cái cánh nhỏ xíu của nó để bám theo, tiếng la khiếp hãi của cậu bao trùm không gian đằng sau họ.

Thứ thật sự làm cô bé ngạc nhiên là Pegasus. Nó vẫn đang vỗ đôi cánh lớn của nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó dừng lại? Emily suy nghĩ rất lung. Và làm sao thần Diana không có cánh mà đến được Trái đất?

Khi những ý nghĩ đó lớn vồn trong đầu cô bé, trong phút chốc Emily quên đi tương lai đen tối của mình. Nhưng khi Pegasus bay chậm lại và luồng sáng trắng mờ đi trở lại thành ánh sáng của những vì sao, cô bé lại cảm thấy sợ khủng khiếp.

Không xa trước mặt, Emily nhìn thấy một thứ giống như một đỉnh núi ngoi lên trong ánh mặt trời chói chang. Họ bay ra khỏi những vầng sao sáng và bay vào một khoảng không đầy nắng vàng rực rỡ. Trời xanh ngắt - có hơi kém xanh hơn trên Trái Đất, và xung quanh họ, bầu trời được điểm bằng những đám mây dày xấp trắng như bông. Khi Pegasus bay qua những đám mây ấy, Emily có thể nếm được vị ngọt rất đậm của chúng trên môi mình. Họ bay càng ngày càng thấp xuống. Chẳng bao lâu họ đã có thể thấy những cánh đồng xanh tươi mượt mà phía dưới họ. Ngọn núi nổi lên trên nền xanh ấy. Emily nhận ra bọn họ đang bay về hướng đó.

“Đó là vùng núi Olympus ạ?” Emily hỏi thần Diana.

“Tất cả chỗ này đều là vùng núi Olympus cả, không riêng gì ngọn núi đó đâu”, thần Diana đáp. “Dù chúng ta sống trên đỉnh núi.”

Đúng hệt như trong truyền thuyết Joel thêm vào và tò mò nhìn chăm chú sang bốn phía. “Ở đây có núi Helicon nơi các Thi thần sống không?”

“Có chứ.” Thần Diana nói. “Đó là nơi đầu tiên bọn Nirad xâm nhập vào trong thế giới của bọn ta. Các Thi thần là những người bị bắt đầu tiên và Helicon là thần bại trận đầu tiên.”

Khi họ đi về phía ngọn núi, Emily cố ghi nhớ mọi thứ. Có những công trình vĩ đại bằng đá cẩm thạch màu trắng sáng lóa. Nhưng khi họ đến gần, cô bé có thể thấy chúng đã sập xuống, vỡ vụn và đã bị hủy hoại hoàn toàn.

“Bọn Nirad đã gây ra những điều này ạ?” Cô bé hỏi.

“Đúng vậy, và còn tệ hơn vậy nữa.” Thần Diana trả lời Emily và Joel nhìn xuống đồng đồ nát của vùng núi Olympus và cuối cùng cũng hiểu ra họ đang chiến đấu vì điều gì. Trước khi bị bọn Nirad tàn phá, thế giới này ắt phải là thế giới đẹp nhất có thể tưởng tượng được. Bên dưới họ, khối lượng gạch vỡ nhiều kinh khủng cho thấy đây đã từng là một khu vực rất đông dân. Nhưng điều cô bé sợ nhất là Emily bắt đầu thấy xác của thần dân xứ Olympus. Vì cũng y như khi nhìn thấy những người đàn ông trong tòa nhà ở đảo Governor vậy, nhưng ở đây tệ hơn nhiều. Người ta ở mọi lứa tuổi, thậm chí có cả trẻ em và những con vật trông rất kì lạ, nằm la liệt trên đất.

“Tất cả là do lỗi của cháu.” Emily ghen lời.

“Không phải đâu.” Joel sợ hãi nói. “Cậu đừng điên vậy chứ!”

“Không điên đâu, Joel. Nếu tớ là Ngọn lửa, thì khi nó yếu đi trong tớ, nó cũng yếu đi ở đây. Tớ đã để bọn Nirad tấn công và giết tất cả những con người này.”

“Không, cậu sai rồi”, cậu bé phản đối. “Cậu đừng tự trách mình như thế chứ. Bọn Nirad đã gây ra những điều này, không phải cậu.”

“Ta xin lỗi, Joel,” thần Diana chỉnh cậu. “Emily không hoàn toàn sai đâu. Cô bé là Ngọn lửa thiêng của vùng núi Olympus.” Thần Diana nhìn Emily. “Nhưng cô bé không cố ý gây ra chuyện này. Giờ ta đã biết điều gì gây ra chuyện ấy rồi.”

“Điều gì ạ?” Emily yếu ớt hỏi.

“Tình yêu.” Thần Diana trả lời. “Tình yêu sâu đậm con dành cho mẹ con đó. Khi bà chết, nỗi đau xâm chiếm lấy con. Nó làm Ngọn lửa suy tàn. Ban đầu ta nghĩ là vì con bị ốm nhưng không phải. Đó là vì con đang đau khổ.”

“Còn bây giờ thì sao ạ?” Emily thì thầm hỏi. “Trong cháu có còn đủ Lửa để cứu vùng núi Olympus và thế giới không ạ?”

Thần Diana gật đầu. “Ồ, có chứ, con gái. Ngay cả ta cũng cảm nhận được lúc này nó đang cháy bùng trong con. Con đang hồi phục. Ta tin Pegasus đã được cộng hưởng từ nó rất nhiều đấy.”

Pegasus thở khì thật nhẹ, Emily cảm nhận trái tim mình đang đầy tình yêu dành cho con tuần mã.

Thần Diana nói đúng. Gặp được Pegasus và quan tâm chăm sóc nó cuối cùng cũng đã làm vơi đi nỗi đau vô bờ vì mất mẹ của cô bé.

Cô bé lại nhìn thần Diana, “Khi Đèn thờ Ngọn lửa lại được thắp sáng lên, người có thể cứu những người này không? Anh trai của người sẽ sống lại chứ?”

“Ta cũng hi vọng thế”, thần Diana nói. “Không có những thần dân ấy, sẽ không có vùng núi Olympus.”

Pegasus bắt đầu lướt trên bầu trời trong vắt qua khỏi những đồng hoang tàn.

“Chúng ta đang bay xuống đây”, thần Diana nói.

“Chúng ta phải đề cao cảnh giác. Ta vẫn đang bị nguy hiểm bủa vây đó. Pegasus đã đưa chúng ta đến rất gần Ngôi đền rồi. Nhưng bè lũ bọn Nirad vẫn còn ở đây. Mục đích duy nhất của chúng là giết Pegasus và Emily.”

“Bọn chúng có biết cháu là ai không?” Emily hỏi.

“Ta nghĩ là chúng không biết”, thần Diana trả lời. “Vì trước đây con từng bị thương, nên chúng nghĩ con rất quan trọng và phải giết con thôi. Chúng sẽ truy đuổi con như chúng làm với Pegasus.”

“Chúng cháu sẽ cẩn thận.” Joel nói. “Nếu phải chiến đấu, chúng cháu sẽ chiến đấu.”

“Ta đang rất sẵn sàng đây.” Paelen nói.

Emily ngoái nhìn cậu và có thể nhìn thấy những vết thương sâu hoắm và những khuỷu tay và chân khác lạ của cậu. Cậu không chỉ bị gãy xương như

cậu nói.

Ngay khi Pegasus đáp xuống. Emily kinh ngạc bởi sự yên lặng của bầu không khí chung quanh họ.

“Lúc nào cũng im phăng phắc như thế này ạ?”

Thần Diana vừa lắc đầu vừa trèo khỏi lưng con tuần mã và đỡ Joel xuống. “Không, mọi con thú, chim chóc và côn trùng đã tham gia vào cuộc tấn công bọn Nirad cả rồi.”

Khi Paelen chạm đến đất, thần Diana dắt cậu đến gần Emily hơn. “Năm lấy tay cô bé đi. Cô bé có thể giúp mi lành vết thương đó.”

Emily trèo xuống và năm lấy tay Paelen. Khi cô bé năm nhẹ lấy cổ tay của cậu, cô bé cảm thấy mấy cái xương chuyển động, trượt qua trượt lại rồi khớp vào nhau. Sau một lúc, Paelen đã có thể đứng vững hơn và trông không còn bị thương nặng như trước.

“Ta không hiểu được”, cậu kinh ngạc nhìn Emily nói. “Làm sao em làm được như vậy với ta?”

Joel choàng tay qua cổ Paelen. “Đó là một câu chuyện dài và chúng ta không có thời gian”, cậu nói.

“Anh đủ khỏe để bay chưa?”

Paelen nhìn Emily cười nhảu nhó, miệng ngoác rộng đến mang tai. “Ta sẽ lo cho thần Jupiter!” Cậu nói.

Thần Diana cười khúc khích, “Đừng để cha ta nghe người nói vậy nhé.” Rồi bà nhìn chung quanh. “Chúng ta phải đi tiếp thôi. Ngôi đền còn cách đây một quãng xa. Mọi người còn giữ miếng vàng của mình chứ?”

Emily và Joel giơ mảnh vàng từ dây rương của Pegasus lên.

Paelen lắc đầu. “Cái của ta còn đang găm trên đầu một tên Nirad ở trên đảo Governor ấy.”

Thần Diana đưa tay ra cầm lấy mảnh của Emily. Bà xé nó làm đôi, đưa một mảnh cho Emily và mảnh còn lại cho Paelen. “Đừng làm mất mảnh này nhé. Chúng ta cần tất cả những mảnh này đấy.”

Emily vẫn còn ngồi trên lưng Pegasus khi nhóm người từ từ đi băng qua đồng đồ nát đã một thời từng là vùng núi Olympus. Rất nhiều lần cô bé phải nhắm tịt mắt lại để khỏi phải thấy những xác người bị chết rất thê thảm nằm trên mặt đất. Căng thẳng tới cùng, cô bé căng mắt vênh tai lên tìm dấu hiệu của bọn Nirad. Cô bé chẳng thấy gì ngoài những đồng đồ nát và chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi qua vùng núi trống trải.

“Bọn Nirad đâu rồi?”

“Ta không biết.” Thần Diana trả lời và đưa mắt nhìn khắp chung quanh. “Nhưng điều đó làm ta lo quá. Mới đây thôi đã từng có hàng ngàn tên ở đây. Chúng ta phải hết sức thận trọng nhé. Ta không tin bọn chúng đã đi mất hết rồi.”

Đi tiếp, họ đến được nơi đã diễn ra trận chiến ác liệt nhất. Trong đồng hoang tàn, Emily nhìn thấy những bậc thang cao dẫn lên phần còn sót lại của Ngôi đền. Cánh cổng vĩ đại bằng sắt ngay trên đỉnh đã bị bật ra khỏi bản lề và đang nằm chổng chơ trên những bậc thang.

Theo bản năng, Emily nhận ra nơi này ngay lập tức.

“Đó là Đền thờ Ngọn lửa phải không ạ?” Cô bé vừa hỏi vừa chỉ vào đồng đồ nát.

Thần Diana gật đầu nhưng không nói gì. Bà đang quì trước xác một vị thần Olympus đã ngã xuống. Bà đưa tay dịu dàng vuốt mớ tóc đen của một gương mặt bị bầm tím và đầm máu, những giọt nước mắt lặng lẽ nhỏ xuống má bà. Nhìn thấy người phụ nữ mạnh mẽ và tự tin này quì xuống khóc lóc như vậy khiến Emily nhận ra tất cả những hi sinh đã diễn ra.

“Đó là em trai của người đúng không ạ?” Joel nhẹ nhàng hỏi.

Thần Diana khịt mũi, và gật đầu. “Đây là Thần Apollo. Cậu ấy là một chiến binh rất dũng cảm và không bao giờ chịu khuất phục. Ta rất yêu cậu ấy.” Bà nhìn quanh những chiến binh khác đã hi sinh. “Tất cả những người này đều rất dũng cảm.”

“Ngài ấy sẽ được báo thù.” Paelen nói chắc nịch. “Tôi hứa với người đây, thần Diana, tất cả bọn họ sẽ được báo thù.”

Nhưng tiếng hét kinh khủng của bọn Nirad đã phá tan sự yên tĩnh nơi đây. Emily ngoái nhìn và mắt cô bé mở to khi nhìn thấy hàng trăm tên Nirad không biết từ đâu đang tràn xuống.

“Chúng ta phải đi thôi!” Thần Diana hét lớn khi bà đứng dậy và để người em thương yêu của bà lại. Bà chạy đến chỗ Pegasus và Emily. “Bé con, mọi chuyện bây giờ đều tùy vào con. Bây giờ con là niềm hi vọng duy nhất của thế giới. Sự hi sinh của con có thể cứu tất cả chúng ta. Ta lấy làm đau lòng vì những gì con sắp phải đối mặt. Nhưng ta thề tên tuổi con và món quà con dành cho chúng ta sẽ không bao giờ bị các vị thần xứ Olympus quên lãng!” Bà kéo mặt Emily đến gần mình và hôn vào má cô bé. “Mẹ con sẽ rất tự hào về con khi bà gặp con ở Elysium.”

Nước mắt đọng đầy đôi mắt Emily khi cô bé nhận ra đã đến lúc cô bé phải nói lời vĩnh biệt. Chỉ sau mười ba năm ngắn ngủi, cô bé sắp phải chết trong ngọn lửa hừng hực của cái thế giới đang bị tàn phá này.

“Joel, hãy đi với Pegasus và Emily, đưa họ đến chỗ ngôi đền mau.” Thần Diana ra lệnh. “Paelen và ta sẽ cố hết sức để giữ chân bọn Nirad càng lâu càng tốt.” Bà ngược nhìn lên Emily. “Đi ngay đi, con gái. Hãy hoàn thành số mệnh của mình!”

Emily thậm chí không có thời gian để chào tạm biệt Paelen khi Pegasus phi tới trước. Joel chật vật lắm mới theo kịp bên cạnh khi họ chạy về phía Đền thờ Ngọn lửa. Khi họ đến những bậc đầu tiên, Emily nhìn lại và thấy hàng trăm, có thể đến hàng ngàn tên Nirad đang rùng rùng tiến về chỗ họ. Thần Diana thu mình lại và hét lên tiếng hét xung trận lớn nhất Emily từng nghe thấy. Cùng Paelen bên cạnh mình, họ giơ cao mảnh dây cương vàng và lao vào đám quân Nirad.

Trước những bậc thang của ngôi đền, Pegasus chần chừ.

“Đưa chị lên đi, Pegs.” Emily nhẹ nhàng nói khi nước mắt tuôn đầy. “Nếu bây giờ chị không làm điều này, chúng sẽ giết em và Joel. Hãy để chị làm điều này vì em.”

Vẫn ngần ngừ, Pegasus bắt đầu trèo chậm chậm lên những bậc đá hoa cương. Emily nghe tiếng Joel khịt khịt bên cạnh mình.

“Chắc tớ không chịu nổi cảnh này đâu.” Joel thì thầm.

Emily nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu, ngấn lệ của bạn mình. “Không sao đâu, Joel. Thật sự là không sao mà. Nhưng nếu bằng cách nào đó cậu thoát ra được khỏi chỗ này, hãy hứa với mình là cậu sẽ trở về Trái Đất và tìm bố mình. Nếu bọn CRU vẫn còn đang giam giữ ông, hãy tìm cách đưa ông thoát ra khỏi chỗ ấy. Hãy đưa ông về đây. Đừng để bọn chúng làm hại ông nhé.” Joel nhe răng ngào ngược nhìn cô bé. Cậu gật đầu yếu ớt.

Trên bậc thang cuối cùng, Pegasus dừng lại. Emily nhìn Joel. “Cậu giúp mình xuống đi.”

Joel giúp cô bé trèo xuống khỏi Pegasus, và giúp cô đứng vững trên cái chân không bị thương.

“Cậu có muốn tớ giúp cậu trong Đền thờ không?” Cậu thì thầm.

Pegasus khịt khịt mũi và hí lên nhẹ nhẹ, Emily sụt sịt lắc đầu. “Mình nghĩ cậu không được phép vào đâu.”

Quá đau đớn, Emily choàng tay quanh cổ Joel. Cô bé ôm cậu thật chặt. “Ở lại mạnh giỏi nhé”, cô bé sụt sùi khóc.

“Tớ sẽ cố.” Cậu bé hứa. Rồi cậu cúi xuống, hôn lên trán Emily. “Cảm ơn cậu đã làm bạn với tớ, Emily.” Rồi, nhìn cô bé lần cuối, cậu giơ cao mảnh vàng của mình và lao xuống những bậc thang của Ngôi đền để cùng thần Diana và Paelen chiến đấu chống lại bọn Nirad.

“Joel, ôi, không!” Emily hét lên. Nhưng Joel dường như không nghe thấy tiếng cô bé khi cậu vừa hét lên vừa lao vào trong đám lính Nirad dày đặc.

“Ôi, Pegasus ơi.” Emily khóc lóc.

Pegasus ngoái ra sau và thúc vào người cô bé nhẹ nhẹ. Cô biết rằng nó đang bảo cô đã đến lúc phải đi rồi. Cô bé còn một sứ mệnh phải hoàn tất: cô phải cứu vùng núi Olympus. Nó dang rộng đôi cánh vừa mới lành của mình, Emily núp vào chiếc cánh để nhảy lò cò trên đoạn đường cuối cùng

dẫn vào trong Đèn thờ. Ngôi đèn đồ nát chẳng còn gì ngoại trừ một chiếc bát cẩm thạch rất lớn nơi Ngọn lửa từng được thắp sáng. Nó đã bị hất đổ khỏi bệ đỡ và bị nứt rất sâu.

Pegasus chậm chậm đưa cô bé đến chỗ chiếc bát. Emily biết rằng chính nơi đây mình sẽ chết.

Cô bé nhảy lò cò về phía trước, đến chỗ đầu con tuần mã. Nước mắt cô bé đã rơi đến nỗi cô không còn nhìn rõ được nữa. “Chị rất vui vì người đó là chị, Pegs ạ”, cô bé nói, giọng run run. “Chị không muốn em chăm sóc cho bất kì người nào khác. Dù chị sắp chết, chị vẫn biết rằng, thăm sâu trong trái tim chị, em đã từng thuộc về chị dù chỉ được một thời gian ngắn thôi. Chị chỉ ước chúng ta có nhiều thời gian bên nhau hơn...”

Emily cúi xuống ôm lấy đầu Pegasus và cuối cùng lên tiếng. “Chị yêu em, Pegasus ơi.”

Thả nó ra, cô bé khập khiễng đi đến chỗ chiếc bát cẩm thạch lớn đã bị nứt. Ngoái nhìn phía sau lần cuối, cô bé thấy con tuần mã màu nâu đen với đôi cánh trắng tuyệt đẹp đang cúi đầu đau đớn cào cào móng vuốt xuống nền đất.

“Hãy nhớ đến chị nhé, Pegs.” Emily nói. Cô bé nhìn đi chỗ khác và trèo vào trong chiếc bát cẩm thạch.

Chương 33

Khi Emily đứng thẳng người trong chiếc bát, cô bé cảm thấy một cơn đau thiêu đốt trái tim mình. Cô bé ôm chặt lấy ngực và đau đớn thét lên. Nó tới rồi. Cái chết. Cô bé sắp bị thiêu sống.

Ngay sau đó, một ngọn lửa rất lớn rực rỡ bùng ra từ ngực của cô bé. Sức nổ của ngọn lửa và nguồn năng lượng tỏa khắp Ngôi đền với một ánh sáng màu trắng tuyệt diệu lan nhanh ra thành những con sóng lửa. Nó tỏa ra khắp Ngôi đền và khắp cả vùng núi Olympus.

Ngọn lửa tỏa ra từ mọi nơi trên người cô bé, nuốt chửng cô và trào ra từ mọi lỗ chân lông của cô.

Trong lúc cô bé đứng ở trung tâm các ngọn lửa, cơn đau từ từ giảm xuống và cuối cùng biến mất hoàn toàn. Emily nhìn quanh. Cô bé đang tìm mẹ mình. Cô thường nghe nói rằng vào giây phút bạn qua đời, gia đình bạn sẽ đến với bạn. Nhưng mẹ cô đâu rồi? Và ông ngoại cô, tất cả những người đã mất rồi ấy?

Tất cả những gì cô bé nhìn thấy là ngọn lửa và ánh sáng chói lòa. Cô bé cảm nhận được một sự thanh thản lan tỏa trên khắp cơ thể mình. Emily chờ đợi. Bao lâu cô bé cũng không rõ nữa. Tất cả những gì cô biết là bằng cách nào đó, cô vẫn là chính cô. Cô bé vẫn có thể suy nghĩ, cảm nhận và vẫn giữ được tất cả những tình yêu và kỉ ức cô có. Cô nhớ tất cả mọi thứ về cuộc đời mình.

Những năm tháng hạnh phúc với mẹ và cha cô ở New York. Căn bệnh của mẹ cô và cuối cùng là cái chết của bà. Và dù kỷ niệm ấy vẫn cửa vào

tim cô đau nhói, Emily biết rằng cô sẽ nguôi ngoai. Nhưng rồi, cô cũng biết rằng chắc mẹ cô đang đợi cô ngay bên ngoài những ngọn lửa kia.

Emily nghĩ về Joel. Một Joel bị tổn thương, ngọt ngào nhưng cũng rất dữ dằn, và nhớ cả cái lần trèo lên thang lầu tòa nhà cô dài như vô tận ấy. Chuyện ấy có vẻ như đã lâu, đã quá lâu rồi. Cô bé tự hứa với bản thân rằng cô sẽ tìm gia đình cậu và kể cho họ nghe những gì cậu đã làm cho mình. Cô nhớ lại nụ cười lém lỉnh và sự thông minh của Paelen. Rồi tới nữ thần Diana - một thần Diana xinh đẹp và mạnh mẽ đã khóc vì cái chết của một con ngựa ở New York và khóc bên xác của người em trai của bà đã ngã xuống. Nhưng trên hết, Emily nhớ đến... Pegasus.

Ý nghĩ về con tuần mã làm đôi môi đang rực cháy của cô bé mỉm cười. Trong tất cả những người bạn mới của cuộc đời cô, Emily biết rằng khi cô chết, cô sẽ nhớ nó nhất.

Sau những giây phút ngẩn ngui nhất, hay cũng có thể là những khoảnh khắc dài vô tận, Emily cảm nhận được có điều gì đó đã thay đổi. Ngọn lửa đang tàn dần.

Ngay lập tức cô bé lại có thể thấy được chung quanh và chẳng hiểu sao cô biết rằng đã đến lúc phải rời khỏi đồng lửa này. Một cuộc hành trình mới đang mở ra trước mắt cô. Cô bé cảm nhận được chắc chắn rằng mẹ cô đang ở đâu đó chờ cô.

Cô bé di chuyển dần ra mép chiếc bát và cô đã có thể nhìn thấy được qua những khe lửa đang cháy bập bùng. Và điều cô nhìn thấy làm cô hạnh phúc hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng là... Pegasus.

Lông nó không còn nâu và đen nữa. Pegasus lại đang khoác trên mình bộ lông trắng tỏa sáng rực rỡ. Một bộ lông mượt mà trên đôi cánh đang gập lại của nó. Oai phong và kiêu hãnh, nó thật là hoàn hảo.

Emily khom xuống vịn vào thành bát. Khi cô bé làm như vậy, cô nhận ra vết nứt trên mặt đá cẩm thạch đã biến mất. Không những thế, nó không còn nằm trên sàn của Ngôi đền nữa. Chẳng hiểu sao nó đã lên trở lại trên cái bệ đỡ cao.

Bò qua mép bát, Emily hạ cái chân lành của mình xuống đất. Khi cô bé đặt cái chân bị thương của mình xuống, cô không còn cảm thấy đau nữa. Đúng rồi! Cô nghĩ. Khi bạn chết, có thể bạn sẽ không bị đau đớn nữa.

Nhưng khi Emily dồn thêm sức nặng cơ thể lên chân, cô bé nhận ra cái chân vẫn không thể đỡ được người mình. Mất thăng bằng, cô bé ngã thật mạnh xuống sàn đá cẩm thạch.

Ngay lập tức Pegasus bước đến bên cô.

“Pegs ời.” Emily bối rối hỏi khi cô bé ngược nhìn vào đôi mắt ấm áp màu nâu của nó và cảm nhận được lưỡi nó lướt trên má mình. “Em có thấy được ta không?”

“À, tất cả chúng ta đều thấy, bé con ạ,” thần Diana lên tiếng.

Emily nhìn quanh và thấy thần Diana mặc một chiếc áo chùng dài tuyệt đẹp màu trắng đang đứng ở lối vào Ngôi đền. Một người phụ nữ rất xinh đẹp đang đứng cạnh bà ấy. Emily có cảm giác hình như cô biết người này, nhưng cô không nghĩ ra được tên bà.

Thần Diana vội đi đến và đỡ Emily đứng dậy. Bà đưa cho cô một bộ áo choàng của các vị thần xứ Olympus và ôm cô thật chặt. “Chúng ta rất tự hào về con.”

“Nhưng con đã chết rồi mà.” Emily nói. “Con không hiểu.”

“Con đã được hồi sinh”, người phụ nữ kia nói.

Bà lại gần và ôm lấy Emily. “Con xinh đẹp của ta, Ngọn lửa của ta. Ta là Vesta.”

Mắt Emily mở rộng. “Người là nữ thần Vesta ư? Thật sao? Và con còn sống ạ?”

Cả hai người phụ nữ mỉm cười. Cuối cùng thần Diana gật đầu với Pegasus. “Hãy hỏi nó nếu con không tin ta. Nó không bao giờ rời bỏ con. Nó đã chờ đợi từ bấy lâu nay cái giờ phút con trở về với chúng ta.”

Emily quay sang Pegasus và con tuấn mã cúi xuống gần hơn. Cô bé chạm vào cái mõm đỏ hồng của nó. “Pegs ời.” Cô bé nói và vẫn không thể

tin vào sự thật. Cuối cùng cô bé choàng tay ôm quanh cổ nó. “Ôi, Pegs, ta còn sống ư!”

“Tất cả chúng ta đều còn sống,” thần Diana nói, “và vô cùng cảm ơn con. Nhờ những gì con đã làm, nhờ sự hi sinh của con, vùng núi Olympus đã được hồi sinh.”

“Bằng cách nào ạ?” Emily hỏi. “Con đã làm gì?”

“Hãy mặc áo vào và tự mình đến xem đi.”

Emily mặc áo choàng vào và cột chặt thắt lưng. Cô bé níu lấy thần Diana và Pegasus để họ đỡ cô rồi tất cả đi đến chỗ lối vào Ngôi đền. Sau lưng cô, Ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy sáng trên bệ đỡ.

Mắt Emily mở to kinh ngạc. Đứng trên những bậc thang đưa lên ngôi đền là hàng nghìn người. Khi họ nhìn thấy cô bé xuất hiện từ Ngôi đền với thần Diana, Pegasus và thần Vesta, họ reo lên mừng rỡ chào đón.

“Đây là thần dân của con, Emily,” thần Diana nói, “Tất cả vẫn còn sống nhờ vào con. Em trai ta đang ở phía dưới đó chờ để tự mình cảm ơn con. Chốc nữa thôi cha ta cũng sẽ đến để tỏ lòng biết ơn của ông.”

“Thần Jupiter ư?” Emily há hốc miệng kinh ngạc.

Thần Diana mỉm cười, gật đầu.

Thật quá đổi ấn tượng. Nhưng khi Emily lướt nhìn xuống đám đông nhiều vô kể ấy, cô thấy Joel và Paelen, đứng cạnh nhau dưới chân mấy bậc thang.

“Joel!” Emily la lên và bắt đầu đưa tay vẫy điên cuồng. “Anh Paelen!”

Cả hai bắt đầu chạy thật nhanh lên mấy bậc thang để chúc mừng cô. Paelen đến trước, vòng tay quanh cô bé và ôm cô thật mạnh. Tiếp đến là Joel. Ôm ghì lấy cô thật chặt, cậu nhấc cô lên xoay vòng vòng trên không.

“Tớ không biết cậu làm cái quái gì trong đó, hay là làm cách nào.” Joel cười lớn rồi lại xoay tròn cô bé trên không trung. “Nhưng có tác dụng lắm!”

Emily được đặt xuống và không nói nên lời. “Mình cũng không biết nữa.” Cô bé cười lớn.

Pegasus mừng vui huých Emily một cái.

“Nó muốn con ngồi lên lưng nó.” Thần Diana giải thích. “Nó sẽ đưa con xuống mấy bậc thang.”

Joel giúp Emily trèo lên Pegasus. Khi cô bé đã ngồi yên rồi, con tuần mã duyên dáng hí lên.

“Pegasus, khoan nào.” Thần Vesta nghiêm nghị nói. “Ngọn lửa chỉ mới được nhen nhúm. Con bé phải gặp thần dân của mình đã.”

Emily nhìn thần Diana, trong mắt cô chứa cả ngàn câu hỏi.

Thần Diana cười lớn. “Pegasus bảo con giữ cho chắc vào. Nó sẽ cho con tham quan vùng núi Olympus theo cách của nó.”

Trước khi thần Vesta có thể phản đối, Pegasus dang rộng đôi cánh của mình, nó chồm lên đứng thẳng trên hai chân sau và ngoảnh đầu hí lên thật phấn khích rồi nhảy một cách tự tin vào không trung từ đỉnh ngôi đền.

Tim Emily choáng ngợp khi cảm nhận được con tuần mã đầy sức mạnh dưới người mình. Cô bé nín lấy bờm con Pegasus và nhận thấy đôi cánh của nó đang đập thật mạnh, cô đang là một phần của nó. Họ là một. Emily cũng rướn cổ hét lên một tiếng thật sung sướng.

Pegasus đánh một vòng tròn quanh đỉnh Ngôi đền. Rồi, cùng với Emily đang ngồi an toàn trên lưng mình, nó đập đôi cánh khổng lồ đưa cô bé bay ngang qua đầu đám đông đang hò reo. Vẫn không thể nào tin được những chuyện đã xảy ra, Emily vẫy tay với những người đang đứng bên dưới. Phía dưới cô, những vết thương chiến tranh đang được chữa lành vì những người thợ đã xây lại những tòa nhà tuyệt đẹp.

Nhưng vẫn còn thiếu một thứ. Bố cô.

Ông vẫn còn là tù nhân của bọn CRU. Nhưng khi cô bé ngồi trên tấm lưng trần của Pegasus bay vút lên cao và cảm nhận niềm vui chưa trọn vẹn ấy thì Emily biết rằng sẽ chẳng bao lâu bố cô sẽ được tự do và họ sẽ có thể

đoàn tụ với nhau. Dù chuyện gì có xảy đến tiếp theo chẳng nữa, miễn là có Pegasus bên cạnh cô, Emily biết rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Cuộc phiêu lưu sẽ được tiếp tục trong Pegasus 2: Cuộc chiến bảo vệ xứ Olympus.

HẾT TẬP 1

• **Chú thích** •

^[1] Mosaic (còn được gọi là “khảm”) là một hình thức nghệ thuật trang trí - tạo ra hình ảnh từ những mảnh nhỏ. Nói cách khác, Mosaic sử dụng những mảnh nhỏ của vật liệu đặt lại để tạo ra một tổng thể thống nhất.